

Giới thiệu Làm Nữ Phụ Thật Khó

Làm Nữ Phụ Thật Khó là tựa truyện xuyên không nữ cường, câu chuyện kể về một cô gái 21 tuổi, có chút thông minh, có chút gian manh, có chút ngốc, có chút mềm yếu, một trạch nữ hàng thật giá thật của thế kỉ 21.

Một trạch nữ như thế, bị đưa tới dị giới, trở thành nữ phụ xấu số, một cái bệ kê chân cho nữ chính, gặp một nữ chính buru hăn cộng thêm dàn hậu cung mỹ nam của nàng ta.

Liệu bạn trẻ Tô Hiểu Nguyệt có sống sót nổi ở dị giới "ngươi sống thì ta chết", có thoát khỏi số phận bệ kê chân nữ phụ?

Tất cả sẽ được diễn ra trong bộ truyện này.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Chuyện là thế này, mấy hôm nay Tô Hiểu Nguyệt chán đến chết rồi, đành phải mở điện thoại lục tìm bộ truyện nào đó giết thời gian, và cô đã tìm được bộ "Toàn năng triệu hồi sư".

-Hừm, Toàn năng triệu hồi sư à... dù cái tên hơi YY nhưng thôi đọc thử. Chủ yếu là nội dung thôi. - Bạn nhỏ nghĩ thế và bắt tay vào công cuộc cày truyện.

-Yah, áo trắng công tử sạch sẽ điễm đặm giới võ công, rồi nam chính đây rồi.

-Hừ, cái tên hắc y nam tử ngồi trên lầu.... Sao tã giống nam chính thế??

-Thiếu chủ Âm Dạ lâu....

-Thần y Bạch gì đó....

-Nam a , nam b, nam c

-What the....? Sao mà lắm soái ca thế? Mà thôi , không sao, chỉ cần cuối cùng còn một người là được

-Giết thú mẹ, cướp thú con mới chào đời.... Thôi, không sao dù gì thì chính con thú mẹ tấn công trước. Nhưng mà bắt thú con a....

-Lại có thêm nữ nam... Lướt qua!

-Mĩ nam... Lướt qua!

-Mĩ nam... Lướt qua!

.

.

.

Cuối cùng thì Hiểu Nguyệt đã đọc xong bộ truyện máu cún hơn 1000 chương chỉ trong vòng 3 tiếng đồng hồ. Nàng cũng trân trọng gửi lời hỏi thăm tới dòng họ tám đời của lão tác giả.

Nàng có thể chịu đựng nhiều nam truy nữ, cũng chịu được nàng ta giết huyễn thú như cơm bữa, như kiểu không giết lại ngứa tay, không giết cho mình thì giết cho hậu cung nữ nam.

Nhưng! Cái gì cũng vừa phải thôi!

Cuối cùng nàng ta ôm hết nữ nam trở thành thân sáng chế?

What the?

Mỗi ngày trong tuần quát một tên à? Quay tua một tuần một lần à? Sáng một người, tối một người à??

Hiếu Nguyệt ghê tởm! Thật sự ghê tởm! Bọn hán không cảm thấy mình như là trai bao à? Không cảm thấy nữ chính kia thật dơ bẩn à??

Nàng quăng luôn cái điện thoại sang một bên rồi lăn ta ngủ trong tâm trạng bức bối. Nàng đã cố gắng tìm một điểm hay ho gì đó của câu truyện này để đọc hết, nhưng cuối cùng chỉ có nỗi thất vọng tràn đầy.

Nhưng...

Màn hình điện thoại chợt lóe lên.

Mở ra một thế giới mới.

Một thế giới của ma pháp và huyền thú.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: 1: Xuyên Không... Thật Đau Đầu A!

"Công chúa, giờ ngọ rồi! Mau dậy a!" Tiểu nô tì áo hồng xinh xắn nửa ngồi nửa quỳ bên giường, đang cố gắng gọi cô công chúa lười biếng của nàng dậy.

"Từ từ, lát con dậy mà" Tô Hiếu Nguyệt thì vẫn mơ mơ màng màng chưa tỉnh ngủ.

Mặc dù nàng không hiểu cô công chúa nhỏ này đang lẩm bẩm cái gì nhưng nàng hết cách, tiểu nô tì đành phải thôi lui, dù gì nàng cũng chỉ là một cung nữ nho nhỏ còn phải lo miếng ăn của mình a.

Ngủ thêm một chút, Tô Hiếu Nguyệt mới phát giác có gì đó sai sai. Sao giờ này đồng hồ báo thức còn chưa reo nhỉ?

Giật mình tỉnh dậy, nàng mới phát hiện ra mình không còn ở trong căn phòng rộng 3m dài 3m như cái lỗ mũi người ta nữa, mà là căn phòng to như căn nhà người ta!

Bật mình ngồi dậy, Tô Hiếu Nguyệt phát hiện cơ thể mình hình như nhỏ lại...

Hả?

Nhỏ... Nhỏ lại???

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Đến mức này thì khỏi cần động não nàng cũng biết rằng nàng đã xuyên không. Nhìn vào thiết kế nội thất căn phòng này thì hẳn là xuyên vào hoàng gia hoặc là nhà nào đó giàu nứt vách đi.

Hiếu Nguyệt trầm nghĩ, nàng nên vui vì được xuyên không vào nhà giàu đồ nứt vách, hay nên buồn vì rời xa gia đình của mình đây?

Nhưng các bạn có thấy nữ xuyên không nào quay về thế giới thực tại được không? Hầu như là không! Vì vậy Hiếu Nguyệt chỉ lo thừa thôi.

Bây giờ nàng phải tìm ra thân phận của cỗ thân thể này.

-Tìm ra thân phận, chẳng phải rất dễ sao? Hỏi nha hoàn là được. - Hiếu Nguyệt trầm nghĩ.

Mặc dù nghĩ dễ thế đấy, nhưng nàng hỏi ai đây? Cả căn phòng xa hoa lộng lẫy là thế đấy, mà muốn tìm một nha hoàn cũng không có.

Nàng bắt đầu thấy lo lắng, chẳng hiểu sao ngay từ lúc đầu tỉnh dậy nàng đã có một cảm giác bồn chồn không yên. Trong đầu nàng hiện tại có hàng đống suy nghĩ cùng lo lắng, bởi vì chỉ là một trạch nữ suốt ngày ăn, nằm, học, nàng chẳng có tí kinh nghiệm gì cuộc sống, ngay cả sở thích duy nhất của nàng chính là đọc truyện thì làm sao mà ứng phó với thế giới lạ lẫm này đây?

Tô Hiếu Nguyệt trầm tư, nàng cố tìm cách thoát ra khỏi tình cảnh này, khi không biết mình là ai, ai là bạn mình, ai là kẻ thù của mình thì tốt nhất nên từ từ từng bước một tìm hiểu.

Nàng không có ý định vơ đại một nha hoàn nào đó rồi hỏi hết mọi thứ, vì nàng có cảm giác nơi đây không tốt! Chỉ nhìn đến không gian to lớn xa hoa này mà không có một nha hoàn dọn dẹp hay hầu hạ gì cả đã khiến nàng không an tâm rồi.

Ngồi trong phòng gần nửa ngày trời, vẫn không có ai đi ra đi vào, vẫn chỉ có nàng ngồi một góc. Không chịu nổi cái bụng đang biểu tình, Hiểu Nguyệt đành lết đi ra ngoài tìm ăn vậy.

Tò Hiểu Nguyệt vừa bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy một đàn cung nữ xếp hàng ngang đang... canh cửa?

Nàng chưa hiểu gì hết đã thấy mọi người quỳ rạp xuống đồng thanh hô : "Kính chào công chúa bệ hạ."

Tò Hiểu Nguyệt choáng váng! Công chúa?!

Trăm ngàn nỗi lo lắng, sợ hãi của nàng bỗng dâng lên như muốn bùng nổ, nhưng một tia lí trí còn lại đã kéo mọi thứ về, Hiểu Nguyệt cố gắng đè nén cảm xúc hỗn loạn của mình, làm vẻ mặt bình tĩnh quay sang cung nữ gần mình nhất bảo:

"Ta đói, mang đồ ăn nhẹ vào" .

Nhưng Hiểu Nguyệt không biết về mặt bình tĩnh nhất của nàng trong mắt các cung nữ cứ như hung thần ác sát mặt lạnh, khiến các nàng không ngừng đầu núi, khổ nhất là vị cung nữ nhận được chỉ thị trực tiếp từ nàng kia, nàng ra chỉ dám lủi rủ nói nhỏ.

"Vâng.. vâng thưa công chúa"

Hiểu Nguyệt không có thời gian để quan tâm đến phản ứng của bọn họ, trở lại phòng trong, nàng phải giải quyết vấn đề của chính mình.

Nàng lục tìm mọi thứ trong phòng, cuối cùng cũng thấy được một miếng ngọc bội khắc chữ "Hạ Từ Quyên".

-"Hạ Từ Quyên" à? Sao mình có cảm giác quen quen, hình như nghe ở đâu rồi thì phải?

Cũng vừa lúc đó một giọng nói vang lên bên ngoài cửa.

"Bẩm công chúa, nô tì là Cẩm Liên ạ"

Công nhận ở cổ đại người ta làm việc thật năng suất a. Nàng vừa mới gọi chưa được 15 phút nữa.

Hiểu Nguyệt cất ngọc bội vào, rồi hạ giọng gọi.

"Vào đi"

Cung nữ Cẩm Liên đặt khay thức ăn xuống, rồi dọn bàn cho nàng, vừa dọn vừa nói vài câu thân thiết.

"Sáng nay không có ai đến đánh thức ngài ạ? Những ung nữ này càng ngày càng lười biếng a"

Nàng ta nói như thể nàng ta không phải cung nữ vậy.

Hiểu Nguyệt không thích những người nịnh nọt như thế.

"Khụ, được rồi , người để đó lát ta dùng bữa, bước qua đây"

Cẩm Liên ngạc nhiên, nàng cảm thấy công chúa hôm nay thật khác, không còn cau có như mọi bữa. Bình thường lúc nàng chằm ngồi một tí như vậy là nàng công chúa ngu ngốc kia đã nổi trận lôi đình gọi người đem lũ cung nữ kia ra đánh rồi. Nhưng hôm nay nàng thật khác... thật lạnh nhạt.

Cẩm Liên cũng ngoan ngoãn bước đến gần Hiểu Nguyệt, im lặng cho nàng đánh giá.

"Bây giờ ta hỏi, ngươi trả lời" Hiểu Nguyệt cố làm ra vẻ hoàng gia nhất có thể, nhưng hẳn là làm sai rồi, nàng luôn cảm giác mình thật chảnh cún.

"Vâng thưa công chúa"

"Năm nay năm bao nhiêu?"

"Thưa, năm Hạ Thiên Đế thứ mười lăm"

"Cha ta.... à không, phụ hoàng ta tên gì"

"Thưa công chúa, nô tì không được phép gọi tên hoàng thượng" Cẩm Liên đôi lông mi rũ xuống, vẻ mặt như cũ , trong ánh mắt không một tia biến động, cứ như thể Hiểu Nguyệt hỏi những điều này là hoàn toàn bình thường, không có điểm gì lạ vậy.

Thật khác với vẻ hiền lành của nàng hồi nãy.

Nhưng Hiểu Nguyệt biết, có ai lại hỏi tên cha mình không? Thôi bỏ qua đi, cứ tạm xưng là Hạ Thiên Đế vậy. Đồng thời Hiểu Nguyệt cũng tăng thêm một tầng phòng bị với Cẩm Liên, nàng không tin cung nữ của cô thân thể này được dạy dỗ tốt đến mức không thay đổi sắc mặt vậy.

"Vậy, trả lời ta, ta tên gì?" Cẩn cẩn môi, dù biết là hỏi vậy có bao nhiêu kì quái nhưng nàng vẫn phải hỏi.

Lần này thì thật sự dọa cung nữ này rồi, nàng tròn tròn mắt nhìn Hiểu Nguyệt mà chẳng hề để ý lễ nghi phép tắc.

"Dạ .. bẩm công chúa, ngài tên Hạ Từ Quyên" Cẩm Liên nha hoàn lấp bắp trả lời.

Vậy là ngọc bội kia của nàng, nàng tên Hạ Từ Quyên.

Lại hỏi tiếp : "Thế ta có ca ca hay đệ đệ gì không?"

Lúc này Cẩm Liên thực sự sợ hãi rồi!

"Dạ... dạ thưa công chúa, ngài còn hai ca ca là thái tử Hạ Từ Quân và nhị hoàng tử Hạ Từ Luân"

Oanh!- Một tiếng sét đánh thẳng vào lòng Hiểu Nguyệt. Cuối cùng nàng cũng nhớ ra cái tên Hạ Từ Quyên này rồi.

Nhưng mà nhớ ra thì sao? - Hiểu Nguyệt khóc ròng- Thà không nhớ còn hơn!

Hạ Từ Quyên - tam công chúa của Hạ Thiên quốc, cường quốc thứ nhất của Phong đại lục, xinh đẹp, nhưng hung ác, kiêu căng, ngạo mạn, hay ghen tị, hãm hại nữ chính, đương nhiên là hãm hại không thành, toàn dẫn lửa hại thân , đến cuối cùng là cái kết thê thảm dành cho nữ phụ độc ác.

Đâu ai biết, nàng cũng từng là cô bé ngây thơ, hiền lành, yêu say đắm vị hôn phu thanh mai trúc mã của mình nhưng lại bị từ hôn, còn hấn thì chạy theo bóng hồng nữ chủ.

Hiểu Nguyệt dù không thích nhân vật Hạ Từ Quyên này, nhưng cô không ghét, còn cảm thấy đồng cảm với nàng công chúa này.

Nhưng đồng cảm chứ không muốn vào vai nữ phụ có kết cục bi thảm nhất truyện đâu!!!!

Mãi mê trong suy nghĩ của mình Hiểu Nguyệt, bây giờ là Từ Quyên, không để ý rằng Cẩm Liên đang gọi nàng.

"Công chúa, công chúa, Từ Quyên công chúa!" Cẩm Liên sốt ruột gọi.

"Hả?" Từ Quyên giật mình.

"À thôi người lui được rồi!" Nàng cảm thấy nha hoàn Cẩm Liên này cũng không đáng tin lắm nên thôi tự mình nhớ lại cốt truyện có lẽ tốt hơn.

Cung nữ Cẩm Liên cúi người lui xuống, có lẽ vì đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, Từ Quyên không thấy được ánh mắt kì lạ của Cẩm Liên.

Từ Quyên ngồi vào bàn trang điểm nhìn gương đồng, trên gương đồng là gương mặt tinh xảo của một đứa bé xinh xắn khoảng 6 tuổi.

sáu tuổi à? Vậy còn bốn năm nữa nàng mới gặp nữ chính.

Ít ra đây là tin tốt, nàng có thời gian bốn năm để chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cha Không Thương, Mẹ Không Có. (1)

"Nó biểu hiện lạ à?" Nữ phụ* xinh đẹp nghiêng người nằm trên ghế quý phi lười biếng mở miệng hỏi.

*Nữ phụ: đây là người phụ nữ xinh đẹp nhé, không phải nữ phụ nữ chính gì đâu.

"Vâng thưa hoàng hậu, nô tì cảm thấy công chúa hôm nay thật khác, không còn la mắng chúng nô tì nữa, lại còn hỏi những câu rất kì lạ ..."

Nói tới đây thì Cẩm Liên câm nín, nàng sợ nói gì đó sai thì mất toi mạng nhỏ, quả thật nàng không dám diễn trò trước mặt vị chủ tử này.

Nếu nói về thông minh thì vị Linh Tâm hoàng hậu này xưng mình thứ hai thì chẳng ai dám xưng thứ nhất, một mình nàng cai quản hậu cung ba ngàn mĩ nhân, đã thế chưa tính mỹ nhân tiến cung hàng năm, mà hoàng hậu vẫn thế, vẫn xinh đẹp đến mức người ta không thờ nổi ở tuổi trung niên của mình, vẫn quyền thế duy tôn độc nhất hậu cung.

Cẩm Liên mặc dù có tí thông minh đó, nhưng chút thông minh đó là không đủ dùng.

"Ha..." Đôi môi anh đào căng mọng bỗng nhiên phát ra tiếng cười .

"Thật giỏi cho một cung nữ nhỏ nhỏ dám làm trò trước mặt bôn cung a " Hồng y* hoàng hậu vẫn cười như gió mùa xuân, giọng nói vẫn mang tám phần vui vẻ nhưng làm người ta rét run đến tận xương tủy.

*Hồng y: Y phục màu đỏ, do TQ xưa người ta gọi y phục màu đỏ là hồng y, còn màu hồng là hường nhé.

Cầm Liên sợ đến xanh mặt, lập tức quỳ xuống dập đầu lia lịa: "Hoàng hậu tha mạng , hoàng hậu tha mạng, nô tì có tội, nô tì có tội"

Có trời chứng giám, nàng không hề giờ trò gì với vị tối cao kia cả. Thật ai bảo gần vua như gần cọp thì phải nói thêm một câu gần hậu như gần cọp cái a!

Mà con nào đáng sợ hơn? Tất nhiên là cọp cái !

"Hừ, lòi à ta đi, phạt hai mươi trượng, đừng làm mất thời gian nghỉ ngơi quý báu của bôn cung." Linh Tâm hoàng hậu còn không thèm bỏ thí cho nàng một ánh mắt , quay đi bỏ lại một bóng lưng mảnh khảnh đơn độc như một đóa hoa anh túc xinh đẹp nhưng chết người.

Cầm Liên bị hai thái giám lôi ra ngoài . Nàng gào khóc. Nàng cầu xin tha thứ. Nhưng có ích gì cơ chứ? Ai bảo nàng tham chút lợi mà đấn đo lòng chủ tử.

"Chắc hẳn ngươi đang thắc mắc tại sao ta lại phạt nàng ta?" Linh Tâm hoàng hậu vẫn giữ trên môi nụ cười nhẹ chơi đùa lọn tóc của mình.

"Thần không dám thưa hoàng hậu" Đại nữ quan bên người hoàng hậu này giờ đi theo nàng giúp nàng thay y phục đáp lời.

"Ha ha, vậy ngươi nói thử xem tại sao bôn cung phạt nàng." Tiểu ý vẫn còn đó, nhưng nó chưa bao giờ đạt đến đáy mắt của nàng.

"Thử tội cho thần ngu muội thưa hoàng hậu"

"Hừ, ngươi rất thông minh Tiểu Hồng à, nhưng.... ta đây không thích những kẻ thông minh, đặc biệt là" Tới đây nàng cũng không nói gì nữa , nếu đã là người của nàng mà chút đầu óc cũng không có thì chỉ có chết!

"Vâng... thưa... nữ hoàng!" Đại nữ quan run rẩy quỳ rạp xuống đất trán không dám rời mặt đất.

"Ha ha nghe khá hay đấy, nhưng bôn thích nghe ngươi gọi hoàng hậu hơn" Lại quay trở về với khuôn mặt hiền lành đó, nụ cười giả tạo đó, công phu đôi mắt thật không nhận thua bất cứ con hát nào cả.

"Vâng... thưa hoàng hậu" Áp lực nhường này, nữ quan chịu không nổi thì chẳng trở thành thân cận của hoàng hậu được.

"Đứng vậy! Hoàng hậu. Ta đã mất bao nhiêu năm để đạt được hai chữ này a" Sau khi thay bộ đồ ngủ bằng lụa tơ tằm thượng phẩm, mòng manh nhẹ nhàng ôm sát lộ rõ cơ thể nóng bỏng với đôi chân dài miên man, bộ ngực căng tròn kiêu ngạo nửa ẩn nửa hiện dưới làn áo đủ làm khơi dậy ham muốn của bất cứ nam nhân nào nhìn thấy, Linh Tâm hoàng hậu lười biếng ngồi xuống uống trà, ngắm lại quãng thời gian bảy năm qua.

Linh Tâm nàng vốn là thiên kim tể tướng, mới mười lăm tuổi đã là triệu hồi sư cấp 9 thiên phú dị bẩm, người người say mê, bao nhiêu bà mối đập cửa tướng phủ của nàng nhưng nàng có thèm đoái hoài?

Chỉ có hần!

Người đàn ông đó!

Con người lãnh bạc vô tình đó đã cướp đi trái tim thiếu nữ của nàng!

Nhưng hần đã có hoàng hậu của hần.

Lần đầu nàng gặp hần là lúc hai người, thường phục vi hành, hần mua kẹo hồ lô lo dự dỗ thiếu phụ đang mang thai vui vẻ.

Chính hần! Nụ cười của hần!

Nụ cười tỏa nắng, ấm áp hơn gió mùa xuân, nhẹ nhàng hơn lông vũ, đã cướp mất trái tim của nàng.

Nhưng nàng không có ý định làm tiểu thiếp của một thường dân nên đã cố gắng bóp chết tình yêu đầu ngay từ lúc còn trứng nước.

Lần thứ hai nàng gặp hần là tại tiệc đầu năm ở hoàng cung. Từ đó nàng đã quyết định phải trở thành hoàng hậu của hần. Bằng. Mọi. Giá.

Đúng vậy... Hoàng hậu của hần.

Một giọt nước mắt khẽ rơi trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Linh Tâm hoàng hậu.

"Hừm, công chúa hôm nay thay đổi à" Nhắm nháp ly trà thượng hạng, nàng lẩm bẩm

Nàng đã nuôi dưỡng con bé đó từ khi nó còn chưa tròn một tháng tuổi. Nó thật khiến nàng chán ghét khi luôn nhìn nàng bằng đôi mắt tím y như mẫu thân nó, nhưng lại khiến nàng không biết làm sao với nụ cười giống hệt phụ hoàng nó, nhưng mỗi lần nó chạy lại ôm lấy nàng gọi nàng "Mẫu hậu" nàng thật thấy hà đạ.

Nàng ta có thể sinh ra nó nhưng cuối cùng nó vẫn gọi nàng mẫu hậu thôi.

Cả hân cũng vậy, cuối cùng thì cũng là phu quân của nàng thôi.

"Vậy thì để xem nghe con có thể làm gì được nào".

Mình thật sự chưa hề xem truyện "Toàn năng triệu hồi sư" trên diễn đàn, và không muốn đụng chạm với các bạn bên ấy.

Vì vậy, mình muốn thay đổi tựa truyện mà Tô Hiểu Nguyệt xuyên vào, các bạn thấy có được không?

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cha Không Thương, Mẹ Không Có (2)

Khế thờ dài, Từ Quyên biết đối đầu với nữ chính là quyết định ngu ngốc nhất mà nàng từng đưa ra. Nghĩ mà xem, nàng chỉ là đứa con gái bình thường ở thế kỉ 21, còn nữ chính lại là sát thủ đứng đầu thế giới. Giống như châu chấu đấu với cả con voi ấy. Đó là chưa kể đàn mỳ nam theo đuôi, rồi sự phụ đầy quyền lực của nàng ta nữa.

Bạn trẻ Từ Quyên khóc ròng.

Nhưng! Nếu nàng không đối đầu với nữ chính, thì sớm muộn gì cũng bị thành vật hi sinh.

Tự thuyết an ủi một chút, Từ Quyên lại đến trước gương đồng nhìn kĩ dung nhan của thân xác này. Ngắm một lúc, Từ Quyên phải thốt lên : "Thật sự là rất xinh xắn a".

Khuôn mặt bé Từ Quyên vẫn còn nét ngây thơ, tròn tròn rất đáng yêu, nhưng nổi bật trên hết chính là đôi mắt anh đào to tròn long lanh ngập nước, đôi tròng từ màu tím nhạt như đá thạch anh hút hồn người khác.

Từ Quyên cảm thán. - Nữ phụ mà còn xinh như thế này thì nữ chủ còn tầm cỡ nào đây? Không lẽ tây thi tái thế?

Không suy nghĩ lung tung nữa, nàng quyết định rồi, nữ phụ thì sao chứ, mỗi người đều là nữ chính của cuộc đời họ, nàng cóc thèm quan tâm đến tình tiết nội dung gì cả.

Nàng sẽ sửa lại vận mệnh đời mình!

Suy nghĩ thì hào hùng thế thôi, chứ thật ra bạn nhỏ Từ Quyên chỉ xem trọn vẹn được vài chương đầu, còn những chương tiếp theo toàn lướt qua thôi.

Hạ Từ Quyên đang khó chịu.

Hạ Từ Quyên đang rất khó chịu.

Xuyên không tới nơi này đã gần 1 tháng rồi, vậy mà ngoài Cẩm Liên nha hoàn kia ra, không một nha hoàn nào mở miệng nói chuyện với nàng.

Có gì đó rất sai ở đây!

Có ai thấy cung công chúa một đồng người canh gác ở ngoài, chỉ có mình nàng sống bên trong không? Trừ lúc ăn cơm, quét dọn bọn họ đi vào làm việc , còn lại chỉ toàn là một mình nàng một cung. Cứ như bị giam cầm vậy.

-AAAAAAAAA. Ta điên mất!!! Xung quanh đã không có gì chơi, không có việc gì làm, không có một thú tiêu khiển, mọi người thì cứ xa lánh mình như dịch hạch. Không lẽ mình phải ngồi viết kinh giải sầu như mấy tiểu thư khuê các trong tiểu thuyết?!! AAAAAAAAAAAAAA. - Đã bị chán đến điên Từ Nguyệt gào thét. Ai bảo cơm ăn nước rót tới miệng là sung sướng a ?

Quả thật xuyên đến dị giới mà không có thân tín thật là khó khăn, cứ phải đoán già đoán non mọi thứ.

Đã thế nàng còn không nhớ gì nhiều về nội dung câu truyện cả, chỉ nhớ tí tí da lông thôi, chẳng biết đường nào mà lần.

- Phải tìm một thân tín nha hoàn ! Dù ngu ngốc cũng được, không biết làm cái gì cũng được, quý dạ xoa cũng được. Chỉ cần người thành thật là được rồi!
- Yêu cầu thật đơn giản, nhưng kiếm đâu ra đây?

Từ Quyên nghĩ là làm, nàng mở cửa đi ra khỏi cung, nhưng bị những cung nữ kia chặn lại.

Cầm Liên tiến lên, quỳ xuống nói: "Công chúa có việc gì cứ phân phó nô tì, nhưng xin ngài hãy quay về Thiên Thanh điện".

Sau cái hôm đầu tiên nàng xuyên không, gặp nàng ta thì tới tận ngày hôm kia nàng ta mới trở lại hầu hạ Thiên Thanh điện. Kì lạ.

Đến mức này Từ Quyên còn không hiểu nàng bị giam lỏng thì nàng chính là kẻ ngốc!

Đành đánh bừa nói : "Ta muốn thiếp thân nha hoàn! Ở đây một mình, ta chán!"

Giọng điệu hờn dỗi, kết hợp với âm thanh trẻ con ngọt ngào đáng yêu, gương mặt tròn tròn phụng phịu cùng hai gò má hồng hồng bung ra sữa. Đến nàng còn phải nể tài diễn xuất của nàng nữa.

Nhưng mà đúng là nàng chán đến sắp điên rồi !

Cầm Liên mắt tròn xoe vô tội nhìn Từ Quyên : "Công chúa, nô tì chính là thiếp thân nha hoàn của người a, nếu người muốn nô tì sẽ bầu bạn với người" .Bỗng nhiên nước mắt nàng ta lấy đâu ra mà chảy như mưa "Công chúa lớn rồi không coi nô tì là thân cận của ngài nữa, ngài không cần Cầm Liên nữa ..."
" Thật khóc như cha mẹ chết rồi vậy!

Từ Quyên chẳng hiểu sao nàng ta mới câu trước câu sau lại ôm mặt khóc thế kia, nhưng nàng cũng chẳng quan tâm, nàng không tin cái người Cầm Liên kia.

"Người khóc xong chưa? Xong rồi thì báo với thái giám tổng quản ta muốn gặp phụ hoàng". Từ Quyên không quan tâm mấy cái trò vặt vãnh đó, nàng cũng không phải Từ Quyên thật thì làm sao có cảm tình với Cầm Liên được?

Những gì cần nói đã nói xong, nàng còn phải về phòng ăn hết đĩa sủi cảo tôm a.

Từ Quyên nghĩ rồi, hoàng hậu bây giờ không phải là mẹ đẻ cổ thân thể này, nàng ta còn nắm quyền hậu cung nữa, nàng không tin mẹ ghê có thể đối tốt với mình, trước hết cứ phụ hoàng xem.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 4

"Hạ thân đã đưa tới các cung nữ tới, ngài có thể tùy tiện chọn vài người làm nha hoàn ạ" nói tới đây vị công công già giới thiệu từng người cho Từ Quyên.

"Đây là ý của phụ hoàng?" Từ Quyên không phải đồ ngốc! Nàng muốn gặp hoàng thượng chứ không phải tìm đại vài người làm nha hoàn thiếp thân.

Ai biết được bọn họ có thật tâm với nàng hay không?

Nàng là nữ phụ xui xẻo a.

"Vâng, hoàng thượng đang bận xử lý công vụ không có thời gian gặp ngài, xin công chúa hiểu cho" lão thái giám cúi người một góc hoàn hảo trả lời nàng bằng một giọng không kiêu ngạo không xiêm ninh.

"Vậy thì ta sẽ đợi đến khi nào phụ hoàng có thời gian rảnh vậy" Nói xong nàng đứng dậy đi thẳng.

Bỗng có một bóng đen lướt tới chặn đường cô.

"Công chúa, người vẫn còn đang bị cảm ứ". Lại là vị thái giám già đó, thân thủ của hắn thật nhanh a.

"Ta muốn gặp phụ hoàng! Người không có quyền cản ta! Ta là công chúa!"

Nàng mệt mỏi lắm rồi! đến một nơi xa lạ, mẹ không có, cha cũng không thương, suốt ngày phải chép kinh để giải trí. Bảo nàng phải sống làm sao? Để nàng tự sinh tự diệt, bốn năm nữa chạy đến trước mặt nữ chính nọp xác à?

Thật cái số phận nữ phụ khổ kiếp!

Không phải nàng ghét bỏ gì cả, nhưng có thể làm cho mọi thứ bớt khó khăn đi không? Nàng không muốn làm cục bột cho người khác nhào nặn.

"Thần sẽ báo lại với ngài khi hoàng thượng có thời gian rồi."

-Ngươi thật sự quyết tâm không cho ta gặp tên hoàng đế kia đúng không?- Từ Quyên cắn răng nghĩ.

"Được thôi, nhưng ngươi phải dạy ta võ công" Từ Quyên đưa ra điều kiện.

Bỗng nhiên lão thái giám bật cười.

"Thần không biết võ công thừa công chúa"

"Thế sao ngươi lướt tới trước mặt ta nhanh như thế được" nàng tò mò hỏi.

"Bởi vì ta là một Phong hệ ma pháp sư"

"Oa, ngươi là một Phong hệ ma pháp sư?" Đôi mắt Từ Quyên bỗng sáng lóe lên như đèn pha. "Vậy ngươi có thể dạy ta ma pháp a"

"Nếu ngài là Phong hệ ma pháp sư ta sẽ tận tình chỉ dẫn ngài" lão kia mỉm cười trả lời.

"Ngươi đã nói là không được nuốt lời!" Công chúa nhỏ chìa ngón út ra đòi lão phải móc tay đóng mộc đàn hoàng.

Không hiểu sao nhưng nàng cảm giác lão thái giám già này chính là sợi dây cứu sinh củ mình.

"Vâng thưa công chúa, ngài có lời hứa của lão hủ đây".

Sau một hồi dây dưa Từ Quyên cũng để cho công công đi. Nàng không cần thử gì cả cũng biết thân thể này vốn là Phong Lôi hệ.

-A! Ta chưa hỏi tên hân!

-Thôi bữa sau gặp phụ hoàng rồi hỏi vậy.

... ..

"Nó như thế nào?"

"Thần cảm thấy công chúa rất hăng hái ạ"

"Ta không hỏi nó như thế nào, ta hỏi ngươi nghĩ như thế nào về nó?"

"Công chúa.... rất giống hoàng hậu, ngài ấy có đôi mắt tím rất đẹp, nhưng công chúa rất giống ngài nàng rất thông minh, nhưng lại vội vàng hấp tấp"

"Ừ đúng vậy, đôi mắt của nàng là thứ đẹp đẽ nhất thế gian này" hân chợt nhớ về khoảng thời gian cũ, lúc mà hân còn có nàng.

"Thưa hoàng thượng, thứ lỗi vì thần nhiều chuyện nhưng chuyện ngày đó không phải do công chúa, ngài không nên đổ lỗi cho công chúa"

"Được rồi! Ta không cần ngươi dạy đời! Đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 4.1

Vị công công già lui đi, hân chẳng sợ hoàng đế hay bất kì ai trên đất nước Hạ Lạc nhỏ bé này, người duy nhất hân muốn bảo hộ là Lam Vân - hoàng hậu quá cố - và con cái của nàng.

Nhưng, hãy, hai đứa con trai kia của Lam Vân thật chẳng có tí gì giống nàng, nên lão cũng chẳng buồn quan tâm, dù sao đi nữa, cha chúng là hoàng đế, chẳng sợ chúng thiếu ăn.

Lão đã phải giả dạng thành thái giám suốt thời gian qua vì muốn được ở bên bảo hộ chủ tử, cho tới sáu năm trước khi nàng qua đời lão đã muốn nổi điên, muốn san bằng hoàng cung này, nhưng trước khi chết nàng lại nói với lão " Tô lão, hãy bảo hộ bọn nhỏ thay ta, ta.... cầu xin ngài" nói xong nàng mới nhắm mắt xuôi tay.

Mặc dù thế, lão không thể bảo vệ mãi ba đứa nhỏ được, một ngày nào đó bọn chúng sẽ có khoảng trời riêng của mình, nên lão sẽ chỉ chọn một người duy nhất xứng đáng.

Con bé Từ Quyên kia thật giống Lam Vân, đôi mắt long lanh ngập nước đó, cái tính bướng bỉnh đó lão chẳng bao giờ quên được, y như lúc đầu lão gặp Lam Vân.

Nhắc mới nhớ, hình như tiểu chủ tử vẫn chưa làm trắc nguyên tố thuộc tính.

Biết đâu chủ tử cũng là phong nguyên tố giống lão?

Thế thì phải thử mới biết được.

Mấy ngày sau, Tô lão lại đứng trước mặt Từ Quyên, vẫn điệu bộ nghiêm nghị đó, lão đưa ra một viên đá màu tím trong suốt.

"Cái gì đây?" Từ Quyên thắc mắc hỏi.

"Đây là viên đá tinh nguyên của mẫu thân ngài."

"Đá tinh nguyên?"

"Đúng vậy, khi ma pháp sư đạt tới trình độ nhất định, khi chết đi có thể tự cô đọng linh lực lại hóa thành đá tinh nguyên, tùy vào linh lực mỗi người mà độ to nhỏ của viên đá khác nhau"

Nhìn vào viên đá nhỏ nhỏ cỡ bằng viên sỏi chính là tinh nguyên của mẫu thân thân xác này, Từ Quyên thật xúc động. Ngay cả đến chết nàng cũng lo lắng cho đứa con nhỏ mới chào đời.

"Nó có thể được hấp thụ trở thành linh lực của chính mình nha" Lão thái giám bổ sung thêm câu nói và quan sát Từ Quyên.

"Ta không cần hấp thụ nó, ngươi đem nó làm thành dây chuyền cho ta được không?" Nàng không cần tăng thực lực theo cách này, vật kỉ niệm của mẫu thân nàng nên trân trọng nó.

"À vậy ngươi là người của mẫu thân? Ngươi tên gì, lần trước ta quên hỏi."

"Ngài cứ gọi thân là Tô lão" Tô lão cung kính trả lời Từ Quyên.

"Ừm, Tô lão, ngươi..... có phải là thái giám thật không" Đây là câu hỏi Từ Quyên thắc mắc mấy ngày qua, nhìn dáng vẻ trắng kiện của lão có chết nàng cũng không tin lão là thái giám.

"Khụ khụ, thân... không..." về mặt Tô lão rồi rầm chẳng biết phải trả lời như thế nào. Chủ nhân, ngài làm khó lão quá.

Nhìn vẻ mặt lúc trắng lúc xanh của lão, Từ Quyên cười thầm trong lòng, ai bảo lão nhân mặt than này mấy ngày trước làm khó nàng.

"Hả? Ngươi nói gì?" Chóp chóp đôi mắt long lanh.

"Thần không phải thái giám"

"Vậy sao ngươi..."

"Công chúa, thần tới đây để giúp ngài thử nguyên tố ma pháp, ngài có muốn thử không?" Lão phu không phải tới đây để cho ngài trêu chọc a.

"À, à, vậy ngươi xem xem giúp ta" Từ Quyên nhanh nhẩu trả lời, từ khi nàng xuyên không, nàng cứ như trở về làm con nít vậy.

Tô lão cầm lên một quả cầu đưa cho Từ Quyên, chưa kịp nói gì đã bị nàng nói trước.

"Ta phải truyền linh lực vào đây à?" Nàng đã đọc qua các tiểu thuyết dị giới, người ta thường trắc linh căn như thế này.

Từ Quyên còn chưa kịp vận linh lực vào quả cầu thì đã bị Tô lão gõ đầu một cái.

"Nếu ngươi muốn linh căn bị rối loạn, linh lực bị gián đoạn, căn cốt bị phá hỏng thì cứ thử làm vậy!" Đúng vậy thưa các bạn, Tô lão đã bị bạn nhỏ Từ Quyên chọc cho mất hết kiên nhẫn rồi.

"Hả?" Đây không phải thứ để trắc linh căn à?

"Quả cầu này dùng để trấn áp linh lực, đồng thời điều hòa dòng chảy ma pháp vận hành, nhưng nó sẽ phản phệ linh lực đưa vào nó, ta dùng nó để trấn áp linh lực ngươi để nó không bị hút cạn vào dòng chảy ma pháp ta sắp tiến hành." Tô lão bực bội giải thích lão bắt đầu cảm thấy sợ tiểu tử tông trước mặt rồi, có lẽ chẳng dám đem bảo bối nào cho nàng luôn quâ.

"Cái gì? Sao ngươi không làm theo phương thức bình thường, đưa ta đại một quả cầu nào đó, ta rót linh lực vào là biết rồi!" Nghe Tô lão nói Từ Quyên sợ hết hồn, suýt làm rơi quả cầu nàng đang cầm.

"Người mới sáu tuổi, căn cơ còn chưa hình thành, nếu vận linh lực không đúng cách thì sẽ làm hỏng căn cơ của chính mình, không thể phát triển trở thành ma pháp sư vĩ đại được". Mặc dù không nghiêm trọng đến mức đó, nhưng phải hù dọa tiểu chủ nhân này một lần để nàng biết sợ là gì.

"Nói ta nghe xem, ngài đã biết cách vận hành linh lực chưa?" Tô lão đổi giọng từ ái hỏi Từ Quyên.

"Ta... không"

"Đúng như ta đoán, thực ra cách này có thể đào sâu vào cốt lõi linh lực, lộ ra tất cả các nguyên tố ngài có thể điều khiển. Thôi, không nói nữa ta bắt đầu đây".

Tô lão bắt đầu niệm cái gì đó mà Từ Quyên không hiểu được, từng chữ từng chữ lão niệm từ từ hiện ra trên không cho tới lúc hoàn thành thì những dòng chữ đó đã xuất hiện xung quanh nàng thành hình vòng tròn.

Lúc này Tô lão mở mắt ra, hét lên "Xuất".

Hàng ngàn khí tự phát sáng lên bay vào người nàng, bám vào trên da của nàng rồi biến mất.

Lần đầu tiên nhìn thấy ma pháp, Từ Quyên không khỏi kinh ngạc há hốc mồm, nàng đã từng thử tưởng tượng mình sống ở thế giới pháp thuật và sử dụng pháp thuật nhưng cảnh tượng này còn hoành tráng hơn tất cả những gì nàng tưởng tượng.

Nhưng nàng không biết đây vốn dĩ là pháp thuật cao cấp, chỉ có những dòng họ lâu đời từ thời xa xưa mới dùng phương pháp này.

Trong lúc Từ Quyên còn chưa hết ngạc nhiên nhìn nhìn bản thân mình thì trên không khí đã xuất hiện một kí tự màu tím to đậm.

"Lôi"

"Lôi à? Cũng giống như chủ tử a"

Tiếp theo là một kí tự màu xanh nhạt.

"Phong"

"Công chúa, ngài là lôi phong song hệ nguyên tố a" Lão Tô vui mừng thông báo cho Từ Quyên, song hệ, thật tốt quá, tiểu chủ tử là một nhân tài song hệ quý hiếm

Từ Quyên vốn biết mình là lôi phong song hệ ma pháp sư rồi nên chẳng có gì làm nàng ngạc nhiên cả

Nhưng chưa được bao lâu nụ cười của Tô lão đã tắt lịm khi thấy trên không trung xuất hiện thân một kí tự màu xám.

"Linh"

"Linh? Tô lão, linh là gì a?" Từ Quyên thắc mắc, điều này không hề được viết trong truyện.

"Linh... Linh là...."

*****Cho mình giải thích tí nhé, mình gọi Tô lão là ma pháp sư vì hắn là ma pháp sư sử dụng ma pháp, còn chức nghiệp triệu hồi sư là dành cho các ma pháp sư có thể liên thông với huyền thú thành lập khế ước và có thể triệu hồi chúng nó, triệu hồi sư có những điểm đặc biệt mà ma pháp sư không có.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 5

Sau khi kí tự "Linh" xuất hiện sau đó mờ dần đi và hoàn toàn biến mất thì trận pháp cũng mất đi ánh sáng và biến mất.

Còn Tô lão sắc mặt cứng đờ, lão đảo ngời xuống cái ghế tựa gần đó, miệng lão thì cứ lẩm bầm.

"Linh... Linh..."

Từ Quyên thấy sắc mặt của lão tẹ như thế cũng biết chuyện nàng có "Linh" nguyên tố chẳng phải chuyện tốt cũng đến ngồi kể lão.

Nàng nắm lấy bàn tay đang run rẩy của lão công công già, nhìn thẳng vào mắt lão, nàng thấy sự lo lắng, sự sợ hãi đồng thời ... sự phấn khích?

"Tô lão! Linh là gì? Ngài nói cho ta biết đi" Từ Quyên nói, đến nước này chẳng còn gì có thể làm nàng sợ nữa rồi.

Tô lão ngừng lại, quay sang nhìn Từ Quyên thật lâu rồi đứng lên bước đi.

Từ Quyên chỉ có thể thấy tấm lưng to của lão từ đằng sau và nghe giọng lão trầm thấp dễ nghe vang vang bên tai nàng.

(Có ai thắc mắc tại sao giọng công công dễ nghe thì quay lại chương 4.1 lão Tô đã khẳng định mình không phải công công nhé)

"Linh là gì? Linh chính là.... cốt lõi của mọi thứ. " Nói đến đây lão quay lại nhìn thẳng vào Từ Quyên, ánh mắt sắc bén làm nàng nổi hết cả da gà, quay mặt hướng khác không dám nhìn thẳng vào lão.

"Công chúa, người chắc hẳn biết linh hồn, linh vật, linh thú, tinh linh, linh lực vv... và còn nhiều hơn thế, những thứ mà nhân loại cho rằng tốt đẹp hơn cả, quan trọng hơn cả. Ta nói đúng không?" Tô lão lại trở lại gương mặt nghiêm nghị hằng ngày, nhưng chẳng hiểu sao Từ Quyên cảm thấy lão sắp nói một điều thay đổi vận mệnh của nàng.

"Đúng vậy" Từ Quyên mặt thộn, đần độn gật đầu trả lời.

"Nhưng tất cả những thứ đó vẫn chưa giải thích được "Linh", như ta đã nói, linh chính là cốt lõi mọi thứ, mọi thứ đều có linh. Ví dụ như linh lực, con người vận hành linh lực chuyển hóa thành ma pháp xuất ra ngoài, linh lực là tinh hoa của năng lực sức mạnh của mỗi con người, hoặc là như linh hồn con người, không phải là thực thể, cũng không nắm giữ một chức năng gì cả, nhưng khi mất đi linh hồn thì con người chỉ như một cái xác vô hồn, @\$@#%#@#!@#!#".

Tô lão thao thao bất tuyệt về linh và các ví dụ về linh mà không để ý bạn nhỏ mặt đần thối Từ Quyên ngồi đó, nàng chỉ có thể nghe hiểu được câu "linh chính là cốt lõi mọi thứ" còn lại chỉ nghe được "linh lực bla bla bla... linh hồn bla bla blalinh bla bla bla"

Không phải nàng không muốn hiểu nhưng thật sự là quá khó hiểu, môn Những tư tưởng của chủ nghĩa Mác - Lênin cũng không khó bằng mớ bùi nhùi lão Tô lăm nhăm này giờ a.

Từ Quyên khóc ròng, nàng sai rồi, Tô lão thật đáng sợ a.

Sau khi Tô lão giải thích xong về "Linh" thì trời cũng chập tối, nhìn tối chỗ Từ Quyên thấy một bàn đồ ăn thì mặt lão đầy vạch đen, gân xanh nổi lên cuộn cuộn như sắp bùng nổ tới nơi rồi.

"Công chúa, người đang ăn a ha ha" lão nghiêng răng cố nặn ra nụ cười méo mó còn khó xem hơn cả không cười, nói tiếp: "Thế này giờ lão hủ nói gì ngài có nghe hiểu gì không?"

Nghe Tô lão gọi tới mình, Từ Quyên mới ngẩng đầu lên nhìn lão, sọi mì còn dính ngoài miệng, hai má phồng lên đầy đồ ăn, mắt nàng chớp chớp tỏ vẻ vô tội.

Nhìn đến vẻ mặt ngây ngô của Từ Quyên lão chỉ có thể vuốt vuốt cái trán thở dài. Có lẽ nói những điều phức tạp như thế với một đứa bé sáu tuổi thì hơi quá.

Lần này lão bỏ cuộc rồi, thôi đành đợi khi nào tiểu chủ tử lớn hơn một chút thì nói lại lần nữa vậy.

"Tô lão người khát nước chưa, ngồi ngồi xuống đây a." Bé Từ Quyên vừa nhai ngồm ngoàm vừa vỗ vỗ cái ghế bên cạnh ý bảo Tô lão ngồi xuống.

Tô lão cũng chẳng hề để ý lễ tắc, ngồi xuống kế bên Từ Quyên, nhìn xuống cả cái bàn ăn chỉ có mỗi bát mì hoành thánh của Từ Quyên, lão thắc mắc.

"Công chúa, sao ngài lại ăn món ăn dân dã này chứ? Không những thế, chỉ ăn một bát, ngài là công chúa một nước mà ăn uống đạm bạc thế, có phải do hoàng hậu khát khe với ngài không?" Nói tới đây Tô lão lại xúc động muốn tới chỗ hoàng hậu đòi lại công đạo cho Từ Quyên.

Từ Quyên nhìn Tô lão tức đến bốc khói lại cảm thấy buồn cười, lại có chút ấm áp trong lòng. Cuối cùng cũng có người thật sự lo cho nàng.

Nàng đưa ly trà cho lão rồi vuốt vuốt lưng lão, rồi bày ra bộ mặt nịnh nọt nói: " Không phải hoàng hậu, là ta muốn ăn thử món mì hoành thánh nên đã dặn đầu bếp làm, người muốn ăn không ta bảo hẳn làm một phần cho người nhé?" Đúng thật là không ngược đãi tí nào a, mì hoành thánh bình thường nàng ăn ở hiện đại chỉ có thịt thôi, còn ở đây có cả tôm, mực, bào ngư, vi cá, nấm hương, nấm kim châm, đã vậy còn siêu siêu ngon nữa.

Đến nơi đây hơn một tháng, điều duy nhất Từ Quyên không phàn nàn đó chính là đồ ăn a, đồ ăn thật ngon, thật nhiều mà còn miễn phí nữa, còn gì bằng?

Bụng cô lên nàng húp xoành xoạch đã hết cạn, vuốt vuốt cái bụng vẫn còn nhỏ, Từ Quyên đứng dậy đi tới cửa phòng, nói vọng ra ngoài.

"Cầm Liên, người bảo nhà bếp làm thêm hai tô mì nữa cho Tô công công. À, một tô đừng bỏ vi cá nhé, cho nhiều tôm và mực vào, ta không thích vi cá."

Đợi một lúc sau mới nghe âm thanh vọng lại "....Vâng thưa công chúa" rồi nàng quay về bàn.

Tượng đài công chúa trầm tĩnh, thông minh, lạnh lùng được xây dựng cả tháng nay của Từ Quyên trong lòng các cung nữ trong chốc lát sụp đổ. Hoàn toàn sụp đổ!

Công chúa, ngài không cần dùng Tô công công làm bình phong che đậy sự ham ăn của mình đâu a.

Quay lại bàn ăn, Từ Quyên thấy Tô lão đang day day cái thái dương của mình, cảm thông cho lão đã tuổi già còn phải lo lắng cho mình, Từ Quyên cất tiếng cất đứt không gian im lặng : " Ta cũng sơ sơ hiểu ý của người về "Linh" rồi". Nói rồi nàng ngồi xuống kế bên Tô lão.

Đổi lại cho nàng là một ánh mắt không tin tưởng cùng một khuôn mặt khinh bỉ.

Ách? Sao nàng cảm thấy lão Tô nhìn nàng như nhìn một kẻ ngốc?

"Linh chính là cốt lõi của mọi thứ chứ gì, người nói đến phần linh hồn là ta đã hiểu sơ sơ về linh rồi." Lão quái, không phải ta bé là nào ta cũng bé đâu a.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 5.1

Một câu nói "hiểu sơ sơ" của Từ Quyên làm Tô lão sửng sốt, một đứa bé sáu tuổi mà có thể hiểu được "sơ sơ" về Linh thì quả thật không kém tí nào, đằng này lão từng nghe đám nô tì truyền tai nhau rằng Từ Quyên công chúa ngu ngốc, làm người lỗ mãng nữa , quả thật không tin được tin đồn mà.

Nhưng....

Nha đầu này đã hiểu mà không nói một tiếng, làm lão đứng làm nhảm cả buổi khát khô cả họng!

Nghĩ thế ánh mắt hài lòng của lão chuyển thành ánh mắt hình viên đạn như muốn xuyên thủng Từ

Quyên.

Nhận thấy gương mặt ai oán của Tô lão, Từ Quyên chỉ có thể cười trừ :” Ha ha, thôi, Tô lão uống ngụm trà cho dịu giọng này”. Nàng rót cho lão một ly trà. Từ Quyên không phải công chúa nàng chẳng bận tâm rằng mình đang bung trà rót nước cho một lão công công già khó tính, với nàng, Tô lão là trưởng bối đầu tiên đối xử tốt với nàng, cho nàng một chút ấm áp, đồng thời sau này sẽ là người dạy nàng ma pháp a.

Gãi gãi đầu, Từ Quyên tỏ vẻ đã nhận lỗi, nàng nói tiếp : “Vây Linh hệ ma pháp sư là như thế nào?”.

Đây là điều Từ Quyên tò mò, nếu như “Linh” là cốt lõi của mọi thứ, vậy ma pháp sư nắm giữ sức mạnh của Linh sẽ sử dụng nó như thế nào?

Chẳng hiểu sao lúc Từ Quyên hỏi về Linh hệ ma pháp sư, khuôn mặt của Tô lão trầm xuống.

Lão không trả lời, lão chỉ im lặng.

Rồi sự im lặng đó cũng bị phá vỡ bởi tiếng gõ cửa của Cẩm Liên, nàng gọi vọng vào : “Công chúa, nô tì đem tới mì cho ngài và Tô công công a”

“Cửa không khóa, người vào đi” Từ Quyên trả lời.

Cẩm Liên bung khay gỗ đỏ vào, trên khay là hai tô mì hoành thánh nghi ngút khói bốc lên, mùi nước dùng lan tỏa nhẹ trong gió làm kích thích vị giác của bất kì kẻ nào ngồi thấy.

“Tô lão, người ăn không?” hỏi là thế nhưng Từ Quyên đã bung tô mì đến trước mặt lão Tô.

“Vâng, thần đa tạ công chúa” Tô lão cảm kích trả lời, lão cũng đang đói.

Hai người ăn trong im lặng, không khí thật ngọt ngào, Từ Quyên hiểu rằng Linh ma pháp sư chắc chắn là một nghề cực kì nguy hiểm, có lẽ nguy hiểm xuất phát từ chính bản chất của Linh. Thử nghĩ xem, nếu như Linh là một nguyên tố mà Linh ma pháp sư có thể điều khiển, mà Linh lại là cốt lõi của một thứ gì đó, thì chẳng phải chỉ cần dùng linh lực là có thể điều khiển nó rồi, có thể cái bàn, cái ghế thì không sao, vậy còn con người thì sao? Nếu như chỉ cần dùng linh lực mà có thể điều khiển một người thì chuyện này quá nghịch thiên rồi. Mà điều nàng lo lắng nhất đó là thế giới này hiện nay....

Không có một Linh ma pháp sư nào cả !

Với quyền năng nghịch thiên như thế, mà lại không còn một người thì có kì lạ hay không?

Vì vậy cái “Linh” nguyên tố này, nàng không nghĩ nó là một sợi dây thừng tác giả ném tới để cứu nàng đâu, nó là con rắn mà mục tác giả ném thẳng vào mặt nàng cho nó xử nàng nhanh gọn lẹ thôi.

Dù sao đi nữa nàng còn cả một cuộc chiến phía trước, nếu không mạnh mẽ thì chỉ làm miếng lót móng cho nữ chủ thôi, nên mấy cái chuyện râu ria này nàng chẳng thèm lo lắng.

Suy nghĩ thấu đáo rồi, nàng không còn lo nữa, binh đến tướng chặn, nước đến đá ngăn, nàng sẽ không chịu thua số phận hay bất cứ thứ gì khác.

Tô mi hoành thánh nhiều tôm nhiều mực, không vì cá đã bị bạn nhỏ Từ Quyên xử lí sạch sẽ đến không còn một giọt nước dùng trong vòng chưa đầy nửa nén nhang.

Đây là tô mì thứ hai của Từ Quyên, Tô lão cũng đã chứng kiến nàng xử lí sạch sẽ tô mì thứ nhất, nhưng lão vẫn không thể không ngạc nhiên được,.

‘Chủ tử a, ngài ăn chẳng khác gì dân chợ búa a’ - Tô lão cảm thán.

Lão cũng ăn nhanh hết phần mì của mình. Ừm, hương vị thật ngon a.

Sau một hồi suy nghĩ, lão cuối cùng cũng thả lỏng chính mình. Việc gì đến sẽ đến, lão bây giờ chỉ có thể chuẩn bị cho chủ nhân thật sẵn sàng với mọi thử thách thôi.

Tô lão bưng lên tách trà long tinh, thổi nhẹ làn khói thơm ngát nhấp một ngụm nhỏ, rồi lão mới đồng dạng nói.

“Từ rất rất lâu trước đây, thế giới này từng có một nhóm ma pháp sư tối thượng, đó là Linh ma pháp sư. Không giống như Quang ma pháp sư phục vụ cho ánh sáng công bằng, hay Âm ma pháp sư phục vụ cho bóng đêm quyền lực, Linh ma pháp sư làm chủ mọi vật với sự mạnh mẽ của họ, sức mạnh bá chủ mọi vật đó không có gì có thể kiềm hãm, không có gì có thể khắc chế. Nếu như Quang tồn tại để khắc chế Âm, Thủy khắc chế hỏa, thì Linh chính là một tồn tại vô địch, không một đối thủ...”

Giọng kể của lão Tô trầm trầm ấm áp đưa Từ Quyên Quay ngược trở về quá khứ huy hoàng của Linh ma pháp sư.

“Nhưng...?” Từ Quyên hỏi, nếu ngày đó Linh ma pháp sư mạnh mẽ đến thế thì tại sao bây giờ không còn lấy một móng?

Tô lão thờ dài, đôi mắt nhìn về xa xăm lại kể tiếp cho nàng.

“Nhưng bởi vì quá mạnh mẽ, Linh ma pháp sư càng ngày càng biến chất, cướp bóc, giết người, diệt môn,... bọn họ đều dám làm mà không ai có thể ngăn cản được. Đến đỉnh điểm là bọn họ tạo lên một quân đoàn vong linh cho chính mình...” Nói đến đây một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhăn nhoe của lão, cứ như thể trước mặt lão chính là quân đoàn vong linh to lớn của một gã Linh ma pháp sư đang đứng trước mặt mình vậy.

Lão kể tiếp.

“Công chúa có biết, để tạo lên mười vong linh, linh ma pháp sư cần giết bao nhiêu người không?” Giọng lão nhẹ nhàng, mà đầy đau thương.

“Không biết” Từ Quyên lắc đầu trả lời. Nàng cảm thấy lũ Linh ma pháp sư thật khốn kiếp, bọn hán nghĩ bọn hán mạnh là có thể làm gì cũng được sao?

Lão Tô giờ ngón trỏ lên, bàn tay run rẩy, lão đã từng thấy một Linh ma pháp sư giết cả làng để chiếm lấy một linh hồn bỏ sung vào bộ sưu tập vong linh quân đoàn của hán.

“Một vạn!”

Từ Quyên hoảng sợ, lấy tay che miệng.

“Lũ man rợ!” Nàng khinh miệt lũ đốn mạt, ghê tởm đó.

“Người có biết, Linh ma pháp sư chỉ chọn những linh hồn mạnh mẽ nhất, sau đó đem chúng đi tra tấn cho đến khi chịu khuất phục dưới trướng tên Linh ma pháp sư, trở thành vong linh dùng mảnh khát máu của hán.” Nói đến đây Từ Quyên có thể nghe được âm thanh lão Tô nghiêng răng lại.

Biết Tô lão lo rằng nàng cũng sẽ trở nên như thế, Từ Quyên thẳng lưng, ưỡn ngực (mặc dù em chỉ mới sáu tuổi), khuôn mặt nghiêm túc nhìn lão nói: “Ta sẽ không như thế! Ta không cần vong linh binh đoàn, cũng không ý thể hiếp người, không giết người cướp của, không sử dụng sức mạnh của mình làm những việc xấu xa đó”. Đôi mắt nàng mạnh mẽ, trong sáng lung linh như những vì sao, ánh mắt đầy kiên nghị vững vàng.

Tô lão cười dịu dàng, lão biết chủ nhân không phải là lũ thói tha đó, nhưng... bọn họ có hiểu?

Lão nói:

“Lão nô biết chứ, biết ngài là một cô gái thật tốt bụng, cũng như mẹ ngài vậy...”

Bàn tay lão ẩm áp dịu dàng vuốt đầu Từ Quyên như một người ông với đứa cháu mình vậy.

“Công chúa, ngài nghĩ sao về các Linh ma pháp sư?”

“Bọn chúng cần phải bị tiêu diệt!” Từ Quyên không thèm suy nghĩ, trả lời ngay.

“Nhưng ngài cũng là Linh ma pháp sư a” Tô lão cười hiền nói.

“Ta...” tới đây thì Từ Quyên cứng họng, nàng sẽ không làm những việc đó, nhưng liệu mọi người có tin vào lời nàng nói?

Tô lão đứng dậy, bước chậm chậm từng bước đến cửa sổ, trăng đã lên cao, chiếu rọi xuống bóng lưng cô độc của lão. Chẳng biết Tô lão bao nhiêu tuổi, nhưng hăn hã râu tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn đồi mồi mà sao hăn lại có bóng lưng to rộng ngạo nghễ đến thế?

Đầu Từ Quyên xẹt qua một ý nghĩ ‘Đây không phải hình dạng thật của lão?’

“Ngày đó, để tiêu diệt hết Linh ma pháp sư, các thế lực tối cao, các môn phái, dù là các thế lực thù địch luôn gánh đua lẫn nhau, nhưng vẫn bắt tay nhau để chống lại Linh ma pháp sư...” Lão vẫn tiếp tục câu chuyện xưa nhưng với giọng nói lạnh lùng hơn.

Thật là một lão già mau thay đổi, ai ở tuổi già cũng thế à?

Từ Quyên không biết, nàng chưa già bao giờ a.

Đang nghĩ lung tung bỗng nhiên Tô lão quay lại.

Nàng... Cảm ơn.

Nàng... Thấy một thanh niên?

Nàng... Thấy một thanh niên!

Trời tối đen, chỉ có ánh trăng mờ ảo chiếu lên khuôn mặt góc cạnh của hăn, đèn cây thì quá xa cửa sổ để thấy được cả khuôn mặt hăn...

Nhưng ánh mắt lạnh nhạt đầy đau thương của hăn làm nàng không thể quên được.

“Công chúa” Bỗng giọng nói trầm trầm của Tô lão lại vang lên làm Từ Quyên giật mình, nhìn lại lão Tô vẫn là lão Tô, gương mặt già nhăn nheo vẫn thế.

“Không lẽ ảo giác?” Từ Quyên lẩm bẩm trong miệng.

“Công chúa, ngài có khỏe không?” Tô lão quan tâm hỏi, hăn đang kể chuyện không thấy tiểu chủ từ trả lời, quay lại thì thấy ngài ấy há hốc mồm tròn mắt lên nhìn lão.

“Ta... ta không sao” Từ Quyên nhanh chóng phục hồi tinh thần. Chuyện này về sau nàng sẽ tìm hiểu.

“Thôi, công chúa, ngài mệt rồi, ngài nên nghỉ đi” Tô lão lo lắng nói.

“Ta không sao, người kể tiếp đi, các môn phái hợp lại có giết được Linh ma pháp sư không?” Từ Quyên lắc lắc đầu, không chịu ngủ, nàng muốn nghe tất cả chuyện xưa về Linh ma pháp sư.

Lão Tô chỉ có thể thờ dài trước cái tính bướng bỉnh của cô công chúa này.

“Không, bọn họ không giết Linh ma pháp sư, bọn họ giết vong linh triệu hồi sư...” dừng một chút, lão kể tiếp “Vì số lượng Linh ma pháp sư ngày đó mặc dù không nhiều, nhưng họ rất mạnh mẽ, dù tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực lại cũng chưa chắc tiêu diệt được họ. Nên hiệp hội ma pháp sư quyết định tiêu diệt các Linh ma pháp sư tà ác, được gọi riêng là “Vong linh triệu hồi sư”. Ngày hôm đó, liên hiệp các ma pháp sư cùng nhau đánh với một đám Vong linh triệu hồi sư mất mười ngày, mười ngày long trời lở đất, mười ngày đen tối của nhân loại.”

“Vong linh triệu hồi sư mạnh đến vật sao?” Từ Quyên cúi gằm mặt, lí nhí hỏi, nàng cũng là một Linh ma pháp sư...

“Mạnh, mạnh chứ công chúa” Lão khẳng định.

Rồi lại nhìn ra phía cửa sổ.

“Mạnh đến mức bọn hăn tiêu diệt hơn phân nửa số ma pháp sư tham gia trận chiến a” lão Tô cảm thán.

“Nhưng, câu chuyện chưa kết thúc ở đó, sau khi tiêu diệt tất cả Vong linh triệu hồi sư, bọn họ bắt đầu công cuộc “dọn rác”, tìm diệt hết tất cả Linh ma pháp sư!” Câu cuối cùng của lão như đánh thẳng vào lòng Từ Quyên.

Không làm điều ác nhưng vẫn không trốn khỏi số phận bị tiêu diệt.

“Họ tìm và giết hết tất cả Linh ma pháp sư, già trẻ lớn bé, tất cả Linh ma pháp sư đều bị truy diệt cho đến người cuối cùng...” Nói đến đây, lão ngưng lại nhìn Từ Quyên, lão chỉ sợ câu chuyện này dọa chết tiểu chủ tử, nhưng đây là số phận của nàng, lão không muốn giấu nàng để xảy ra những sai lầm không sửa được.

“Nhưng người bảo họ rất mạnh mà?” Từ Quyên lo sợ hỏi.

“Họ mạnh, nhưng họ cũng chỉ là con người, họ không thể thắng cả một quân đoàn.” Tô lão nghiêm túc trả lời, đây không phải lúc nuông chiều công chúa, phải chỉ bảo nàng từ nhỏ mới uốn nắn được nàng.

“Nhưng... tại sao ta lại có Linh nguyên tố ma pháp?” Hàng ngàn câu hỏi bùng nổ trong đầu Từ Quyên, nàng hoang mang, sợ hãi, nàng không biết phải làm thế nào với cái Linh hệ ma pháp này cả.

“Linh hệ nguyên tố có thể xuất hiện ngẫu nhiên trên một vài cá thể, nhưng sau khi tiêu diệt hết tất cả Linh ma pháp sư, họ đã loại bỏ phương pháp cổ truyền dùng kiểm nghiệm hệ năng lực pháp sư, thay vào đó là quả cầu thủy tinh như người thường thấy đấy.”

“Vậy sao người không dùng thủy tinh cầu để thử ta, mà phải dùng cái phương pháp đó?” Nàng nghi hoặc, không lẽ lão Tô biết nàng có Linh năng lực?

“Quả cầu đó chỉ tìm ra được các năng lực mạnh mẽ nổi bật của người, không thể hiện được các sức mạnh tiềm tàng được. Dù gì tam tứ hệ ma pháp sư vẫn tốt hơn song hệ ma pháp sư a, lão chỉ muốn tốt cho ngài, ai ngờ...” Nói đến đây lão Tô cũng phải gãi đầu, lão muốn tốt cho tiểu chủ tử, ai ngờ đem lại một mớ rắc rối tới.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 5.2

Cả không gian bao trùm trong im lặng, chỉ có âm thanh xào xạc của tán lá cây ngoài sân.

Tô lão chỉ thở dài, có lẽ lão nên cho công chúa thời gian để tiếp thu. Dù sao đi nữa, nàng cũng chỉ mới sáu tuổi, phải chấp nhận việc sẽ bị đuổi giết bất cứ lúc nào bị bại lộ năng lực cũng thật khó khăn đối với nàng.

“Công chúa, canh giờ không còn sớm ngài nên nghỉ ngơi, ngày mai lão sẽ lại đến tìm ngài”. Lão cúi người làm một cái lễ chào rồi quay đi.

“Tô lão” Từ Quyên gọi lão lại.

“Vâng thưa công chúa?” Lão đáp lời.

“Cám ơn người... đã lo lắng cho ta” Từ Quyên ngại ngần.

Tô lão chỉ cười nhẹ.

“Đây là bổn phận của thần thừa công chúa”

Nói rồi lão cúi người thổi ngọn nến lay động trong đêm, rồi bước ra khế đóng cửa phòng.

Đêm đó Từ Quyên không ngủ được, sau khi biết mình là Linh pháp sư, cơ hội đối chọi được với nữ chính sẽ cao hơn, nhưng liệu nàng có thể sống sót tới khi đủ mạnh mẽ để mà chống lại nữ chính, hay là bị tiêu diệt bởi một kẻ nào đó phát hiện Linh nguyên tố trong cơ thể nàng. Không thể biết được.

Tô công công chậm rãi tản bộ trên con đường lát đá của hoàng cung, con gió lạnh lạnh của mùa thu thổi bay mái tóc xám bạc của lão, ống tay dài của bộ cung trang thái giám cũng theo gió mà lay động. Tiếng ve kêu rín rít trong đêm thật êm tai, bỗng lão dừng lại hít một hơi thật dài, nói:

“Lũ cầu nô tài các người tự ra hay để lão phu phải ra tay?” lão Tô nhàn nhạt hỏi.

Chợt mấy chục bóng đen nhảy ra từ các bụi cây xung quanh, bao vây Tô lão, tất cả đều suất ra huyền thú của mình chuẩn bị chiến đấu.

Tô lão chẳng làm gì cả, lão vẫn chỉ đứng đó mặc cho bọn người kia giương cung bạt kiếm lăm le lao tới phanh thây lão.

Gió thổi nhẹ nhẹ, mang theo mùi hoa sữa thơm ngát. Một cánh hoa sữa trắng muốt giữa không gian tĩnh lặng, chẳng biết cố ý hay vô tình rơi lên vai áo đồ thẩm của lão.

Tất cả cùng dâng lên tấn công, khỏe miệng của lão nhếch lên một độ cong nhỏ, cánh tay giấu trong ống tay áo bắt đầu hội tụ linh lực.

“Lâu rồi lão cũng không vận động gân cốt a” Tô lão thích thú lao vào cuộc ẩu chiến.

Đêm hôm đó tại góc vườn cây sưa, nhiều cung nhân thấy nhiều ánh sáng ma pháp phát ra, bọn họ đồn tai nhau rằng có một đám ma pháp sư đột nhập vào hoàng cung và đã bị cường giả chặn lại, cũng có một số người tò mò tới gần thăm dò tình hình, nhưng đều bị kết giới chặn lại.

Tô lão lau lau đi vết máu dính trên tay nhìn đám thi thể nằm rải rác xung quanh, lão chỉ lạnh lùng dẫm lên đi tới một góc tường, nơi còn một người áo đen cuối cùng, liếc nhìn xuống kẻ khúm núm run rẩy đang ngồi bẹp dưới đất, lão nói: “Người về báo lại cho mục đàn bà đó, tốt nhất đừng động tới công chúa, nếu không thì ta cũng không nể mặt hoàng đế đâu”

Nói thế rồi lão phẩy tay áo bước đi biến mất trong màn đêm.

Tên sát thủ đó cũng ôm quần mà chạy về báo cáo lại cho chủ nhân hẳn

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 6

Một buổi sáng tươi đẹp, ánh nắng nhẹ nhàng xuyên qua tán lá cây chiếu xuống cuốn sách cũ kĩ Từ Quyên đang cầm trên tay, nàng đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế quý phi lười biếng đọc cuốn sách cổ về ma pháp mới mượn được từ thư viện hoàng gia.

Mái tóc đen mượt xõa dài trên đôi vai nhỏ nhắn, hôm nay Từ Quyên mặc một bộ y phục màu trắng, có thêu những đám mây xanh nhạt, đôi mắt anh đào long lanh tập trung vào cuốn sách nàng đang xem, còn tay trái cứ thò sang cái bàn đặt điểm tâm kề bên, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cứ nhóp nhép nhai phần bánh hoa mai còn đang ăn dở.

Nhưng lật đi lật lại vẫn không ng thấy nói về Linh ma pháp sư.

Từ Quyên thờ dài, ảo não đóng lại cuốn sách rồi đặt lên chồng sách mà nàng đã đọc. Nàng đã dành mấy ngày nay để tìm tư liệu về Linh ma pháp, nhưng vẫn không tìm được một chút manh mối.

Tay lại bốc lên một miếng bánh hoa mai nữa, mùi bánh thật thơm, hương hoa mai nhẹ nhàng cùng vị ngọt ngọt đúng là sự kết hợp hoàn hảo.

“Cầm Liên” Từ Quyên gọi.

“Vâng thưa công chúa” Sau cái lần âm ỉ chuyện tuyển chọn người hầu cận thân thiết của công chúa mà vẫn không tìm được một ai, cuối cùng Cầm Liên trở thành thiếp thân nha hoàn của Từ Quyên đồng thời làm nữ quan tổng quản của Thiên Thanh điện này. Mặc dù Từ Quyên không thích Cầm Liên, nhưng đây là khẩu dụ của hoàng hậu nên nàng cũng đành thôi.

Quả thật Từ Quyên phải công nhận là Cầm Liên làm người không sai, thẳng cấp nhưng vẫn không kiêu ngạo, làm việc lúc nào cũng có chừng mực, rất được lòng người, hầu như mọi người trong cung này đều quý nàng ta. Nhưng trực giác Từ Quyên mách bảo, Cầm Liên quá hoàn hảo, mà những thứ quá hoàn hảo thì chỉ toàn là giả tạo.

“Người bảo đầu bếp làm cho ta thêm một phần bánh hoa mai này được không?” Từ Quyên chỉ chỉ vào đĩa bánh đã trống trơn trên chiếc bàn thạch anh, rồi bổ sung thêm “À, người đầu bếp này có phải là người làm mì hoành thánh hôm trước không?”

“Dạ phải thưa công chúa, ngài có muốn dùng bữa trưa không? Nô tì bảo hầu chuẩn bị mì hoành thánh cho ngài” Cầm Liên mặc một thân cung trang tím nhạt, tỏ vẻ quan tâm hỏi han nàng.

“Thôi, ta chưa đói, nhưng người cứ bảo hầu chuẩn bị đi, lát nữa ta dùng” Từ Quyên chán nản nằm hắt xuống cái ghế quý phi được lót vải bông mềm mại, thân hình nhỏ bé nằm chưa hết cái ghế nữa. Nàng thờ dài, mấy ngày nay nàng vui đầu vào đóng sách chủ yếu là tìm cách tu luyện Linh ma pháp, đồng thời tìm thêm điểm mạnh và yếu của Linh hệ ma pháp.

Hàng lông mi dài rậm rạp của Từ Quyên khép hờ, nhớ lại những gì mà Tô lão nói.

Sức mạnh nghịch thiên a.

Nàng lại thờ dài, chẳng có sức mạnh nào là nghịch thiên cả, càng mạnh mẽ thì càng phải trả giá đắt. Như những “Vong Linh triệu hồi sư” đó, họ đã mất đi tất cả nhân tính của mình, suốt ngày giết chóc để đạt được sức mạnh tuyệt đỉnh; còn những Linh ma pháp sư, họ mất đi tính mạng của mình chỉ vì mang trong người sức mạnh nắm giữ tất cả đó.

Nhưng Từ Quyên nghĩ rằng, dù có xuất hiện Vong Linh triệu hồi sư hay không, thì thế giới ma pháp sư cũng không cho phép sự tồn tại của Linh ma pháp sư. Thử hỏi nếu bị một kẻ tóm tép nào đó nắm giữ sinh mệnh của mình, bạn có cho phép người đó tồn tại không?

Không a.

Mặc dù vậy, nàng vẫn muốn học làm Linh ma pháp sư, nàng muốn mạnh hơn!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 6.1

Từ Quyên bị nhốt trong mớ suy nghĩ lẩn quẩn mà không phát hiện có người đang tới gần.

“Công chúa, hôm nay trời gió to a” Tô lão đến bên Từ Quyên, thân lão vẫn mặc đồ thẩm y phục công công, trên tay đặc biệt mang theo một cái áo khoác lông màu lam nhạt.

Một câu nói đã gọi Từ Quyên bật dậy.

“A, Tô lão” Từ Quyên ngạc nhiên, mấy bữa nay nàng chờ hoài không thấy Tô lão tới tìm mình, bản thân thì lại bị nhốt trong Thiên Thanh cung này, nàng sợ lão không tới tìm mình nữa.

“Trời sắp vào đông rồi, ngài nên mặc thêm cái áo khoác này cho ấm” Nói rồi lão đưa cho Từ Quyên.

Nàng cũng nhận, áo khoác được làm rất tỉ mỉ, cổ áo và tay áo được đính lên một lớp lông tơ dài, thân áo xanh nhạt được thêu họa tiết bằng chỉ vàng, thoát nhìn là biết hàng thượng phẩm rồi.

Lão lại nói tiếp: “Công chúa, tại sao trời gió to ngài không ở trong phòng lại bảo cung nhân đem ghế ra dưới gốc cây ngồi vậy? Ngài còn nhỏ, phải bảo trọng thân thể a”

Nàng cảm thấy vui vì có thể cảm thấy sự lo lắng trong lời nói của lão Tô.

Nhưng mà.....

Sao Từ Quyên có cảm giác như Tô lão cứ như mẹ nàng vậy.

“Mẹ...” Từ Quyên lầm bầm trong miệng, hình ảnh người mẹ suốt ngày cầu nài, suốt ngày sai bảo nàng làm việc nhà, rồi trêu ghẹo nàng lập tức hiện ra.

Mẹ... Con nhớ mẹ...

Bao nhiêu kỉ niệm lại hiện về, những lần hai mẹ con cãi nhau, những lúc còn bé nàng sợ ma chạy qua ngủ với mẹ, hay những món ăn do mẹ nấu,.... Nàng nhớ, rất nhớ món thịt kho củ cải của mẹ.....

Khóe mắt cay cay.

Thế giới này, có ma pháp, có linh thú, có cao lương mỹ vị, có người giàu kẻ hạ.

Nhưng nàng nguyện ý đánh đổi tất cả để được nhìn thấy mẹ, rồi lại được gọi một câu “Mẹ ơi!”

“Mẹ ơi...”

“Mẹ ơi...”

Chẳng biết từ lúc nào, nước mắt Từ Quyên cứ tuôn ra như mưa, nỗi ức chế bao ngày này nàng cứ thế mà tuôn ra hết, miệng thì cứ lầm bầm “Mẹ ơi” như một chấp niệm.

Những hàng động quái lạ của Từ Quyên tất cả đều được thu vào trong tầm mắt của Tô lão.

Lão thở dài.

Lão nghĩ rằng có lẽ Từ Quyên do linh cảm mẫu tử, thấy cái áo khoác kia thì nhớ tới mẫu thân mình Lam Vân, bởi vì đây chính là cái áo khoác Lam Vân thích nhất, mỗi lần trời se lạnh nàng lúc nào cũng đều khoác nó.

Để Từ Quyên khóc xong một trận, Tô lão ngồi xuống bên cạnh nàng, khẽ thở dài, lão nói:

“Đừng buồn, hoàng hậu cũng sẽ không muốn ngài phải đau khổ như thế này đâu, đây là cái áo khoác hoàng hậu thích mặc nhất, công chúa, ngài hãy cất giữ nó cẩn thận”

Từ Quyên cũng không đáp lại, nàng chỉ gật gật đầu, sau đó cúi gầm mặt lấy tay áo lau đi nước mắt nước mũi tèm lem trên mặt.

Mặc dù người mẹ mà Tô lão và nàng nghĩ là hoàn toàn khác nhau, nhưng có lẽ đây là nàng đau buồn thay linh hồn quá cố của Từ Quyên thật luôn.

Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, Từ Quyên cảm thấy mình thật ngốc, lớn cả rồi vậy mà lại khóc nhè, đã vậy còn khóc trước mặt lão Tô nữa! Nàng thật hận không tìm được cái lỗ nào để chui xuống a.

“Khụ, lão Tô, sao mấy bữa nay người không tới đây a? Ta có rất nhiều thắc mắc muốn hỏi người” Nàng giả vờ chuyển sang đề tài khác nói.

“Ồ, ngài muốn hỏi ta vấn đề gì?” Tô lão hỏi.

Từ Quyên ngó nghiêng trái phải, đảm bảo không có ai, rồi mới nói thật nhỏ “Về Linh a”

Tô lão khẽ gật đầu, tay phải vẽ loạn lên không trung tạo thành một ẩn chú, lúc hoàn thành nó phát sáng bay lên trên đỉnh đầu hai người rồi vỡ ra tạo thành một cái kết giới nhỏ.

Đây là lần thứ hai Từ Quyên thấy Tô lão vẽ bùa, nhưng vẫn không ngăn được nàng mắt chữ A miệng chữ O, nhìn mọi thứ kì diệu diễn ra.

Từ Quyên nhìn Tô lão bằng một ánh mắt sùng kính, nói: “Người sau này phải dạy ta mấy cái bùa chú này nha!”

Tô lão cười nhẹ, gật đầu.

“Khi nào công chúa trở thành ma pháp sư cấp sáu thì có thể học rồi” Lời nói của Tô lão như một tảng đá đập vào đầu Từ Quyên.

Ma pháp sư cấp sáu a, đến bao giờ nàng mới đạt được?

Nhìn vẻ mặt chán nản của Từ Quyên, Tô lão đành nói: “Người đừng lo, tất cả Linh ma pháp sư đều có tốc độ tu luyện linh lực rất nhanh”

Nghe tới đó, bạn nhỏ Từ Quyên mới phục hồi tinh thần, nhanh nhẩu hỏi: “Ý lão là”

“Thế chất của Linh ma pháp sư rất đặc biệt, các nguyên tố linh lực của tự nhiên luôn bị hấp dẫn đến xung quanh họ và dễ dàng bị hấp thụ vào. Nếu như nói tốc độ tu luyện của một ma pháp sư bình thường là năm thì tốc độ tu luyện của Linh ma pháp sư phải lên tới hai mươi.” Tô lão từ tốn giảng giải, lão chỉ sợ Từ Quyên không theo kịp, đây chính là điều làm lão hưng phấn khi phát hiện Từ Quyên là Linh ma pháp sư.

Về mặt của Từ Quyên vẫn bình tĩnh như trước, nàng vẫn cho rằng một sức mạnh tuyệt đỉnh đều đòi hỏi một cái giá rất cao.

“Tô lão, ta hiểu rằng Linh ma pháp sư rất mạnh, nhưng không lẽ nó mạnh đến mức nghịch thiên như thế mà không có điểm yếu sao?”

Thấy Từ Quyên không vì những lợi ích của Linh ma pháp mà làm mờ mắt, ngược lại còn đánh giá nó bằng một con mắt khách quan tìm điểm lợi cũng như hại, như thế nàng không phải là Linh ma pháp sư vậy.

Mới sáu tuổi mà đã có suy nghĩ tinh tế sắc sảo vậy, đến nhiều người trưởng thành còn không có sự sáng suốt đó của nàng. Đến đây thì Tô lão yên tâm rồi, lão không còn phải lo lắng mình đào tạo ra một Vong Linh triệu hồi sư mới.

“Đúng là nó có một điểm yếu, Linh ma pháp sư không thể thi hành ma pháp quá lâu, tùy theo cấp bậc mà khoảng thời gian sử dụng ma pháp tăng lên hoặc giảm đi.” Nói đến đây thì Tô lão đặc biệt nghiêm túc, không còn hiền từ như lúc trước nữa. “Đồng thời, Linh ma pháp sư luôn phải kiềm chế bản thân mình, hạn chế giết người, tốt nhất là không nên giết người”

Từ Quyên không hiểu, hỏi lại: “Ta không hiểu, chẳng phải người kể rằng cuộc chiến của Vong Linh triệu hồi sư là mười ngày mười đêm, sao bọn họ có thể thi hành ma pháp lâu như thế được”

Tô lão suy nghĩ một chút rồi mới trả lời Từ Quyên: “Có thể hiểu như thế này, Linh là sự kết hợp hoàn hảo của bóng tối và ánh sáng, của thiện và ác, nếu ngài sử dụng ma pháp quá lâu nó sẽ gây ra sự hỗn loạn, mất cân bằng của Linh nguyên tố trong cơ thể ngài. Bởi vì Linh không như những nguyên tố ma pháp khác, ngài có thể tu luyện thăng cấp rồi niệm chú điều khiển thoải mái, Linh phải được hấp thụ vào cơ thể ngài và tu luyện nó thành lực lượng của chính mình, nên việc sử dụng Linh trong thời gian quá lâu rất nguy hiểm”

Tô lão dừng lại, đảm bảo Từ Quyên tiếp thu được hết lão mới nói tiếp, lão không muốn bị như hôm bữa một mình độc thoại còn nàng thì ngồi ăn mì hoành thánh một cách ngon lành. Hừ.

Thấy Từ Quyên im lặng suy nghĩ, lão cũng im lặng cho nàng chút thời gian.

Nhớ ngày đó, lão cũng thắc mắc như tiểu chủ tử, cụ cố tổ của ngài ấy phải giải thích mất mấy ngày liền, mà lão vẫn không hiểu, hấn bức bối quá quãng cho lão một cuốn sách to dày cộm bảo tự lão tìm hiểu, lão đọc vẫn không hiểu. Sau này trải qua bao sự đời, lòng người ấm lạnh, lão mới hiểu được nghĩa của “Linh”.

À! Lão phải đưa tiểu chủ nhân cuốn sách “Linh điển” đó a, biết đâu nó giúp ích được nàng.

Nhưng mà không biết lão để đâu rồi nhỉ?

Tô lão vuốt chòm râu bạc, cố nhớ xem để cuốn sách cũ kia ở đâu.

Từ Quyên thật đau đầu, nghĩ mãi vẫn không hiểu, nàng thật sự muốn khinh bỉ đầu óc của chính mình, có tí như thế mà vẫn không hiểu, thật uổng cho chính mình lẫn lộn ở thế giới hiện đại hơn 20 năm.

Nghĩ nát óc vẫn không ra, Từ Quyên đành cúi đầu xấu hổ : “Ta ... không hiểu a. Hôm trước người bảo Linh là cốt lõi của mọi thứ, hôm nay người lại bảo Linh là sự kết hợp của ánh sáng và bóng tối, của thiện và ác, vậy cuối cùng nó là gì a?”

Tô lão thở dài, đứng lên đối diện Từ Quyên.

“Linh ma pháp là một thứ rất phức tạp, thật khó để giải thích cho ngài hiểu, vậy thì để lão cho ngài xem thứ này”

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 6.2

Tô lão đứng lên, bước tới trước mặt nàng, lão nói:

“Công chúa, ngài hãy nhắm mắt, tập trung cảm nhận”

Từ Quyên cũng ngoan ngoãn nghe lời ngồi thẳng lưng lên rồi nhắm mắt lại. Sau đó nàng cảm nhận được một luồng khí ấm áp từ bên ngoài truyền vào trong đầu nàng, Từ Quyên đoán đó chắc là do Tô lão phát động nên nàng cũng không phản kháng cứ để nó tự nhiên.

Lúc này bên tai lại vang lên giọng của Tô lão trầm thấp.

“Công chúa, ngài hãy mở rộng cảm giác xem xét xung quanh có gì không?”

Từ Quyên cũng nghe lời mở rộng cảm giác chính mình ra. Nhưng mà.... nàng vẫn không thấy gì cả, xung quanh tối đen như mực.

Ai bảo ma pháp sư dễ làm a ? – Từ Quyên khóc ròng, thầm oán, chẳng hiểu do mình dần dần hay do mấy cuốn tiểu thuyết nàng từng đọc toàn bịp bợm, nàng nhắm mắt cố gắng cảm nhận cả ngày trời vẫn không thấy cái rắm gì cả chứ đừng nói đến Linh nguyên tổ gì đó.

Ngồi hai canh giờ vẫn không cảm nhận được gì, đến cả Tô lão cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, bởi vì một ma pháp sư tập sự bình thường chỉ cần một canh giờ nhập định là có thể nhìn thấy nguyên tố ma pháp để hấp thụ rồi, mà Từ Quyên thì...

Tô lão thở dài, nếu lực cảm nhận ma pháp nguyên tố quá yếu thì dù nắm giữ Linh ma pháp cũng không thể học được a.

Lão đang định thu hồi tay lại thì bỗng một bàn tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại giữ hãm lại. Khi Từ Quyên cảm tay lão, lão cảm thấy có gì đó rất kì lạ xuất hiện trong đầu lão, lão không thể giải thích được, nhưng lão xác định thứ đó mình không điều khiển được.

Nhưng lão bỏ qua những suy nghĩ vớ vẩn đó, tập trung vào Từ Quyên, không hiểu nàng đang muốn làm gì.

Khuôn mặt Từ Quyên vẫn tĩnh lặng như nước, không sốt ruột, không khó chịu, không vội vàng, nàng vẫn ngồi yên thẳng lưng tiếp nhận tinh thần lực của lão. Đôi khi, Tô lão vẫn cảm thấy thắc mắc, tiểu chủ từ trước mặt lão đây lúc nào cũng toát ra khí chất tĩnh lặng cơ trí; lần đầu tiên lão gặp thì tiểu chủ từ bày ra một bộ tướng bình, trẻ con tiểu công chúa, thật giống với mẫu thân nàng; lần thứ hai, nàng lại giống một cái thật thông minh, đáng yêu cô nương; còn tại bây giờ, nhìn xem kĩ hãm lại thấy một mặt khác trầm tĩnh, không chịu thua của tiểu chủ từ.

Ngẫm lại, có lẽ Tô lão phải rút lại lời nói của mình, Từ Quyên thật chẳng giống Lam Vân, Lam Vân là một cô gái thanh thuần, lương thiện, có chút bướng bỉnh đáng yêu, còn Từ Quyên thì lại nhiều hơn mấy phần cơ trí.

Lại thêm một canh giờ, Từ Quyên vẫn chưa có biểu hiện gì là đã cảm nhận được nguyên tố ma pháp. Tô lão thở dài, ông trời trên người a, một cái thật có tiềm lực ma pháp sư lại không cho nàng lực cảm nguyên tố ma pháp.

Đến mức này Tô lão cũng đành phải từ bỏ, có một số việc không thể cưỡng cầu. Mặc dù vậy, Tô lão cũng đã quyết tâm ở bên bảo hộ Từ Quyên, không có ma pháp thì sao chứ, lão sẽ dùng cả phần đời còn lại bảo hộ tiểu chủ từ !

Cảm thấy hơi ấm không còn truyền tới nữa, biết rằng Tô lão có lẽ đã bỏ cuộc rồi, Từ Quyên thật không cam lòng. Trong nguyên bản tiểu thuyết, Từ Quyên là một ma pháp sư a, mặc dù không phải là ma pháp sư tài giỏi gì, chủ yếu là dùng quyền lực cùng tiền tài của nàng đến phá đám nữ chính nhưng

nàng ta vẫn là một cái hàng thật giá thật ma pháp sư a, tại sao nàng xuyên vào lại không phải là?

Từ Quyên trước giờ chưa bao giờ là một người chịu thua số phận, nàng không đặt ra quyết tâm thì thôi, đã đặt được thì phải làm được!

Vì vậy Từ Quyên không do dự, gọi Tô lão:

“Tô lão!”

Tô lão thành thật đáp lại: “Vâng, có thần”

“Ai cho phép ngươi từ bỏ?” Giọng nói nàng vẫn mang chất trẻ con, phát ra câu hỏi chất vấn mang phần lạnh lẽo.

Từ Quyên vẫn ngồi đó, tấm lưng nhỏ nhỏ vẫn thẳng tắp, hai tay đan vào nhau, trên thân vẫn mặc một bộ y phục đó, nhưng Tô lão lại cảm thấy run sợ, áp lực chưa từng thấy, mà áp lực này chính là phát ra từ linh hồn đang run rẩy của lão.

Bây giờ trong mắt Tô lão, không còn Từ Quyên vị tiểu chủ tử cần lão bảo hộ nữa, mà chính là nữ vương bệ hạ uy nghi cao quý mười phần.

Dưới uy áp của Từ Quyên, Tô lão không nhìn được quỹ một chân xuống, tay chống lên, làm một tư thế của hạ nhân quỳ trước mặt chủ tử phụng mệnh, ngay cả nguyên hình của lão cũng hiện ra không che giấu.

Dưới tàng cây hòe to lớn, một thân bạch sắc y phục nam tử to lớn quỳ trước một cô bé nhỏ nhỏ cũng một thân đồ trắng ngồi trên ghế quý phi đồ tươi được thêu chỉ vàng, cũng may mà Tô lão đã đuổi hết người hầu ra chính điện dọn dẹp, không thì với miệng lưỡi của đám cung nữ đó chắc chỉ tới tối tối thôi cả hoàng cung đều biết đến có nam nhân trong cung Thiên Thanh của Từ Quyên công chúa rồi.

Đây chính là hành động thuận phục của Tô lão đối với Từ Quyên.

Từ Quyên đợi lâu không thấy ai trả lời, đành mở mắt ra, nàng lo rằng Tô lão nghe thấy nàng dùng giọng điệu chất vấn đó liền nổi giận bỏ đi rồi. Ai bảo nàng quá sốt ruột cơ chứ? Hơn ai hết, nàng mong chính mình có thể trở thành ma pháp sư rồi biến cường, mới mong có cơ hội thoát khỏi vòng luân quần cốt truyện, tự mình quyết định số phận. Do đó khi không cảm thấy được bất kì nguyên tố ma pháp nào, mặc dù cổ tỏ vẻ trấn tĩnh, nhưng trong thân tâm nàng lo lắng nháo nhào lên rồi.

Từ Quyên là một người như thế, nàng luôn giấu cảm xúc của mình trong lòng, luôn tỏ vẻ trấn tĩnh để người khác không bắt được cảm xúc hay suy nghĩ của nàng. Từ đó tạo ra cho Từ Quyên rất nhiều vỏ bọc, nhiều đến mức Từ Quyên không biết đâu mới là con người thật của nàng, có lẽ nàng đã quên rồi, quên cách sống như là chính mình. Đôi khi Từ Quyên còn tự hỏi có phải chăng mình là một người đa tính cách hay tâm thần phân liệt không a?

Dù vậy, nàng chắc chắn, nàng không muốn từ bỏ việc làm ma pháp sư hay từ bỏ Tô lão, lão mặc dù là lão già quái chiêu nhưng lão lại đem cho Từ Quyên cảm giác ấm áp trong cái thế giới lạnh lẽo này.

Từ Quyên mở mắt ra, định bụng rằng sẽ chạy tìm Tô lão, nhưng khi vừa mở mắt ra, mặt trời chiếu vào làm Từ Quyên choáng váng mặt mày, lão đảo ngồi xuống lại. Chẳng trách được, nhắm mắt cũng hơn ba canh giờ (hơn sáu tiếng đồng hồ), mở mắt ra lại bị ánh mặt trời gắt gao buổi chiều chiếu vào, nàng cả thân đứng không vững là phải.

Tô lão thấy vậy cũng tiến lên dìu Từ Quyên ngồi xuống.

Từ Quyên xoa xoa đôi mắt nhức mỏi của nàng, lắc lắc đầu mấy cái, đảm bảo có thể nhìn lại được, Từ Quyên mới mở mắt từ từ ra.

Thứ đập vào mắt nàng đầu tiên không phải là vị nữ nam xa lạ ngồi kế bên mà là một khung cảnh xám xịt, đúng vậy, là xám!

Từ Quyên chớp chớp mắt, xoa xoa mắt thêm một lúc, vẫn thấy khung cảnh xám xịt đó, không một màu khác, bất quá chỉ có xám đậm – nhạt để phân biệt vật thể cho nàng thôi. Không những thế, Từ Quyên còn thấy rất nhiều đốm sáng màu lam nhạt nhỏ nhỏ trong không gian, khẽ giơ tay lên chạm vào một cái, nó tự động hút vào trong cơ thể nàng, thấy còn rất nhiều đốm sáng nữa nàng định đi tới chạm vào thử, không ngờ suy nghĩ vừa động thì bọn chúng đã bay tới gần nàng rồi chui vào cơ thể nàng.

Từ Quyên sốc toàn tập.

Đây là gì? Nguyên tố ma pháp?

Nàng cảm thấy có gì đó rất lạ đang vận chuyển trong cơ thể nàng, nó chạy đi khắp nơi trong cơ thể. Tha thứ cho Từ Quyên chẳng hiểu kinh mạch là gì, nàng chẳng bao giờ chú ý trong giờ sinh học cả, mà thi chỉ cần học thuộc lòng câu trả lời thôi a.

Từ Quyên cứ ngỡ ngác nhìn những đốm sáng màu lam nhạt nhảy vào trong cơ thể mình, đến khi bọn chúng chạy hết vào nàng mới chuyển dần cảm giác từ động thành sung sướng, nàng cảm thấy được Phong nguyên tố ma pháp đang nhộn nhạo trong thân thể. Nàng cảm thấy a!

Từ Quyên vui sướng muốn nhảy cẫng lên.

Bỗng nàng nhớ ra Tô lão nãy giờ ngồi kế bên, nàng phải nói cho lão biết a.

"Tô lão! Ta đã cảm nhận được a! Ai bảo bốn công chúa...." Từ Quyên đang định khoe khoang với Tô lão, nhưng khi nàng vừa mới quay qua, một cảnh

tượng khiến nàng kinh ngạc đến quên cả những gì định nói, đến cả ngậm miệng lại nàng còn quên nữa. Cả người Từ Quyên như hóa đá ngay ánh mắt đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Chương 7

Mặc dù thế giới trong mắt Từ Quyên chỉ gồm màu xám, hoặc đậm hoặc nhạt, chẳng còn gì khác. Nhưng nó không thể làm mất đi hào quang của nam nhân kế bên này, đúng vậy, các người không nghe nhầm đâu hào-quang đấy!

Dường như vầng hào quang sáng nhẹ kia bao bọc xung quanh người nam nhân này, làm tôn lên nét điển trai của hắn. Mái tóc trắng tinh không tạp chất, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mày kiếm nghiêm nghị, đôi mắt sâu thẳm như hút hồn nàng. Từ Quyên như đắm chìm sâu vào trong đôi mắt đó, một đôi mắt thật đẹp a. Lông mi không dài, nhưng vừa đủ tôn lên nhãn đồng đen tuyền như hắc bảo thạch quý giá nhất, nàng đã từng nghĩ thân xác này có một đôi anh đào mắt là đẹp, nhưng không, so với người nam nhân trước mặt, nàng chỉ có thể xem mình là hạng trung thôi, đôi mắt đó mới gọi là đẹp! Nó mang một nét kiên nghị của nam tử, ánh nhìn trong veo như hồ nước, mà phía sau hồ nước chính là hồ sâu thẳm thẳm, như nuốt trọn linh hồn của người đối diện...

Như là... Hồ Quý?

Ngần người không lâu thì Từ Quyên cũng hoảng hồn, nhìn thật sâu đánh giá hắn.

Nhìn kĩ thì hắn chẳng có gì đặc biệt ngoại trừ đôi so với bầu trời đêm còn đẹp hơn thì những phần còn lại cũng không đặc biệt, xét về tổng thể thì hắn cũng được xếp vào hàng soái ca a.

Mặc dù chỉ nhìn được xung quanh toàn màu xám, nhưng nàng vẫn nhìn ra được sự vật a, chỉ như xem một đoạn phim đen trắng thôi, Từ Quyên không nhìn được lấy tay chọt chọt thử vào mặt hắn. Mà nam nhân kia cũng rất phối hợp, để yên cho Từ Quyên chọt.

Đột cũng một ném nhang thời gian sau, mặt của Tô lão bị Từ Quyên chọc đến muốn thủng thì lão mới mất kiên nhẫn gắt lên.

“Công chúa! Là thần, Tô lão đây” gân xanh trên đầu lão đã bắt đầu giật rồi. Công chúa không lẽ đem lão thành bánh bao muốn chọt cho thủng hay sao a?

Nghe giọng Tô lão Từ Quyên mới buông tha cho cái mặt của lão. Có lẽ do sự thay đổi của thị lực, Từ Quyên có cảm giác thế giới này đều không thực, ngay cả Tô lão cũng biến trở thành thanh niên rồi?

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Từ Quyên, Tô lão thở dài than trời, ai bảo lão lại đi thuần phục cho một nữ hài tử mới sáu tuổi a.

“Tô lão?” Từ Quyên hỏi.

Đáp lại nàng chỉ là cái gật đầu nhẹ.

Từ Quyên chỉ “A” một cái như đã hiểu, cảm giác vẫn trì độn, nàng cảm thấy chuyện này thật không thực tế chút nào, thị lực thay đổi, nguyên tố ma pháp, thanh niên hào quang là Tô lão. Từ Quyên vẫn cần một chút thời gian để chấp nhận.

Nhìn Từ Quyên chỉ “A” một cái rồi lại im lặng, Tô lão thật muốn tức chết, người linh hồn lão quy phục lại chẳng hề để tâm đến lão, thật muốn bay lại bóp chết đứa bé kia. Thực ra, đối với Tô lão, chăm sóc Từ Quyên chỉ là ước nguyện của hắn với Lam Vân, dựa vào thực lực của lão, đi khắp đại lục được mấy ai có thể làm đối thủ? Mặc dù từ trước đến nay lão luôn xem Từ Quyên là tiểu chủ tử, là công chúa, lão luôn tỏ ra cung kính đối với Từ Quyên, nhưng với bản chất cao ngạo của lão, Tô lão luôn xem bảo hộ tiểu chủ tử là trách nhiệm, là nhiệm vụ phải thực hiện.

Thật ra trong tận sâu đáy lòng lão vẫn luôn khao khát có được một chủ nhân cường hãn, mạnh mẽ, được làm đôi cánh sau lưng chủ nhân, được đứng sau chủ nhân trên đài vinh quang uy vọng, đó là tâm nguyện luôn bị lão ném ra khỏi đầu, mặc dù có khát vọng, lão vẫn muốn bảo vệ Từ Quyên, thực hiện di nguyện của Lam Vân hơn.

Nhưng hiện tại, lão đã đường đường chính chính loại bỏ vỏ bọc thái giám kia để đi theo Từ Quyên chủ nhân, như một người hầu tận tâm, người kia lại biểu hiện vẻ mặt ngây ngô ngáo ngơ thật bức chết lão.

Càng nghĩ càng uất ức, Tô lão dùng một ánh mắt oán phụ lườm bạn nhỏ đang tự kiêu bên kia. Nhưng không thể chối được, có cái gì đó luôn thôi thúc lão thuần phục Từ Quyên.

“Khụ” Tô lão ho khan một cái, lôi kéo sự chú ý của cô công chúa nhỏ kia. Thấy nàng chuyển sự chú ý qua đây, lão mới bắt đầu nói: “Ngài hắn là thấy cảnh vật xung quanh toàn màu xám?”

Từ Quyên gật gật đầu. Trở thành đứa bé ngoan.

“Vậy chắc chắn qua lần vừa rồi công chúa đã lĩnh ngộ được kỹ năng Linh ma pháp sư “Linh nhân”“. Tô lão khôi phục về bình tĩnh, nở một nụ cười nhẹ được lão đánh giá là hiền hậu với Từ Quyên.

Chẳng biết có phải do thị lực thay đổi hay không, Từ Quyên cảm giác rét lạnh sống lưng, lão Tô cười sao có phần... tà mị?

Từ Quyên lại lắc lắc đầu, chắc do ngồi tới hơn ba canh giờ nên nàng gặp ảo giác chăng?

Bởi vì mặc dù quen biết chưa lâu, ở cùng chỉ có ba lần, nhưng nàng có một cảm giác Tô lão là một người cương trực, nhân hậu, mặc dù có phần kiêu ngạo, khó tính và dài dòng nhiều chuyện, cộng thêm dung mạo sáng sủa anh tuấn tiêu sái này, nàng không nghĩ rằng lão sẽ có biểu cảm này.

Về phần Tô lão, lão cảm thấy hơn một vạn năm sống trên cõi đời này của lão thật phí phạm, nhìn biểu cảm của đứa bé trước mặt này thì trăm phần trăm chẳng nghe lão nói gì cả.

Tô lão đành bất lực, vuốt trán. Có lẽ phải dùng biện pháp cứng rắn!!

Thế là không biết Tô lão lấy từ đâu ra một chiếc quạt gấp, không hề nương tay, gõ một phát lên đầu Từ Quyên...

Trên đầu bạn nhỏ Từ Quyên nổi lên một cục u to tướng.

Cái này không trách lão phạm thượng được a, ban đầu định dùng phương thức mềm mỏng từ từ dạy dỗ nàng, ai bảo nàng quá lơ ngơ, không để lão đẩy vào mắt! – Tô lão hậm hực nghĩ.

Từ Quyên ăn đau cũng khó chịu, nhưng thấy Tô lão trừng mắt lên nhìn nàng thì lại rút đầu lại làm mặt quỷ với lão. Ai nha, đúng là khuôn mặt mỹ nam đó đẹp mắt thật đấy, nhưng nhớ lại nụ cười bí hiểm của lão, cùng với đôi mắt u tối đó, Từ Quyên cảm thấy hình tượng lão thái giám lông tóc dựng ngược lên tức giận vẫn thân thiết hơn....

Sở thích của nàng thật quái dị!

Tô lão một chút cũng không thấy mình quá đáng, bắt đầu luyện luyện về “Linh nhân”.

“Công chúa mong người tập trung lắng nghe.” Lão Tô đặc biệt nhấn mạnh phần này.

““Linh nhân” chính là một thiên phú đặc biệt của Linh ma pháp sư, nó phải qua luyện tập mình tương (cảm thụ nguyên tố ma pháp) mới xuất hiện...” Nói tới đây lão Tô thật có xúc động muốn gõ đầu chính mình a, lão chỉ chăm chăm so sánh chủ nhân với các ma pháp sư khác, mà không nghĩ đến bản thân Từ Quyên là một cái Linh ma pháp sư vốn đã khác người thường mấy lần rồi.

“Khụ, khi ngài sử dụng Linh nhân, thì sẽ tổn hao khá nhiều tinh thần lực, nhưng có thể không cần mình tương để tu luyện ma pháp” Tô lão dừng một chút, lão muốn Từ Quyên tự hiểu những tác dụng của Linh nhân. Bởi vì hắn vốn không phải Linh ma pháp sư, không thể chỉ dẫn Từ Quyên từng thứ một, kiến thức của lão là có hạn, sau này nàng phải tự tìm hiểu tất cả, vì vậy lão muốn Từ Quyên tự mình cảm nhận mọi thứ.

Lần này thì Từ Quyên cũng thật hợp tác, nàng đưa tay ra chạm vào một đốm sáng nguyên tố gần đó, nhìn thấy nó bị hấp thụ vào trong cơ thể mình giống như ban nãy. Từ Quyên hiểu rằng, đây chính là mình tương trong truyền thuyết. Có điều.... truyền thuyết có hơi phóng đại không??

Nàng cảm thấy việc mình tương quá dễ dàng đi, chỉ cần nàng suy nghĩ là bọn nguyên tố ma pháp kia đã chạy lại chỗ nàng thành thành thật thật chui vào trong cơ thể nàng. Quá nhẹ nhàng!

Tô lão chẳng hiểu Từ Quyên đưa tay ra giữa không trung để làm gì, nhưng pháp lực của nàng đang tăng một cách đột biến, trong một khắc thời gian đã thăng lên ma pháp sư cấp hai.

Nhìn tốc độ tăng pháp lực chóng mặt của nàng, Tô lão tức sùi bọt mép, vội vàng gọi Từ Quyên dừng lại.

“Công chúa” Không nghe.

“Công chúa a” Vẫn không nghe.

“Từ Quyên công chúa!” Bạn nhỏ vẫn đang bận rộn hấp thụ ma pháp nguyên tố nên vẫn không nghe.

“Từ Quyên!!!!” Tô lão gào lên, còn phò trương cầm cây quạt ban nãy gõ thêm cho Từ Quyên một phát đau.

“A?” Từ Quyên mệt mỏi, bơ phờ đáp một tiếng, đôi mắt vô hồn nhìn Tô lão.

Trông thấy tình trạng của Từ Quyên, Tô lão cũng hoảng sợ, quên mất tức giận, gắt lên với nàng: “Mau mau, dừng hấp thụ ma pháp nguyên tố đi! Đồng thời loại bỏ trạng thái Linh nhân đi! MAU!!!!” Tô lão hấp tấp, luống cuống tay chân, chẳng biết làm sao nữa.

“Ta.. không... thể” Từ Quyên thì thảo hết hơi đáp.

Tô lão biết tình trạng này chắc chắn do Tử Quyên sử dụng Linh nhân quá lâu, tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, khiến cho không đủ tinh thần lực điều khiển việc hấp thụ nguyên tố ma pháp. Pháp lực tăng quá nhanh mà không thể điều tức sẽ dẫn đến sự bạo loạn của nguyên tố ma pháp trong cơ thể Tử Quyên, nặng quá có khi còn làm phá hư kinh mạch, tổn thương đan điền, rất dễ diễn ra tình trạng phế đi kinh mạch, liệt toàn thân, hoặc mất mạng!

Tô lão trái lo phải nghĩ, không biết làm như thế nào, đành đánh bạo, cầm chiếc guốc (của Tử Quyên) lên, gõ vào đầu nàng một cái thật vang dội.....

“Cốp!”

Và đúng là phương pháp của lão thật hiệu quả, Tử Quyên ngất ngay tại chỗ. Tất cả nguyên tố ma pháp xung quanh nàng trở lại bình thường.

Tô lão thấy đầu Tử Quyên sưng u cục thứ ba, lại chảy ra tí máu, thì lập tức vận dụng ma pháp hệ thủy chữa thương cho nàng.

Trong lòng lão luôn mặc niệm, cầu mong lần này gõ đầu nàng không gõ hỏng, nàng đã ngốc vậy còn bị gõ ngốc hơn thì không biết sau này bảo lão làm như thế nào đây!!!!

Mà thực ra trong thâm tâm lão cảm thấy cú gõ đầu đó rất khoái trá nha. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 7.1

Lúc Tử Quyên tỉnh dậy đã là buổi trưa hôm sau, toàn thân đau nhức không thể cử động được, còn quả đầu bị băng bó thì có vẻ chỉ bị ngoài da một chút, không đáng ngại lắm. Tử Quyên nghiêng đầu nhìn ra ngoài, tìm bóng dáng Tô lão hoặc người nào đó lấy hộ nàng cốc nước, bất tỉnh một thời gian khiến cô họng nàng khát khô cả rồi. Nhưng, không có ai, cả căn phòng rộng lớn xa hoa chỉ có mình nàng cô độc bên trong. Tử Quyên bất lực nằm xuống, bây giờ cơ thể nàng không thể làm gì cả, vừa rồi chỉ vờn người ra nhìn một chút mà đã đau đến mức thở dốc rồi. Đoán chắc rằng đây là do hậu quả của ngày hôm qua để lại, Tử Quyên quyết định nằm lì tại chỗ luôn, nàng không hiểu lắm về kinh mạch này nọ, chỉ sợ cử động mạnh làm hỏng gì đó thì toi, và lại đây là hoàng cung, nàng còn là công chúa đang bị thương nữa, sớm muộn cũng có người vào chăm sóc nàng, nếu không thì lão Tô cũng sẽ tới thôi, lão già đó mà không tới thì xem nàng chính lão như thế nào!

Nhưng Tử Quyên nằm yên một chỗ thật lâu, vẫn không có ai đến chăm sóc nàng. Nàng cười khổ, đúng là số phận nữ phụ, cho dù là bị thương liệt giường vẫn chẳng ai thèm ngó ngang đến, hay còn nói đây là số phận của nàng đi? Cô độc, vĩnh viễn cô độc.

Có lẽ Tử Quyên chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của “Tử Quyên”, chưa bao giờ xem nàng chính là “Tử Quyên”- một nữ phụ phản diện, không được yêu mến, không có vận may, đến ngay cả Tô lão có thể xem là người thân của nàng cũng không hề có mặt trong nguyên tác câu chuyện, nói tóm lại “Tử Quyên” không có gì cả! Nàng chỉ có lòng đố kị, khát vọng được yêu thương đến mức hóa rồ.

Mà cũng bởi vì thế, Tử Quyên không bao giờ nghĩ rằng mình là “Tử Quyên”, nàng luôn cho rằng mình xuyên đến nơi này thì nàng chính là một người khác, nàng quyết tâm thay đổi số phận, nàng phủ nhận “Tử Quyên”, cũng như phủ nhận những thứ xung quanh “Tử Quyên”. Nàng luôn nghi ngờ, luôn đặt dấu chấm hỏi vào mọi việc, mà không biết chính mình đã bị cuốn vào trong vòng lẩn quẩn của chính nàng tạo ra. Nàng xa lánh mọi thứ, xây dựng một bức tường rào ngăn cản thế giới bên ngoài và chính mình, luôn cân trọng từng li từng tí, đến mức ngộp thở.

Do vậy tinh thần nàng luôn căng thẳng như dây đàn, rồi mới xảy ra sự cố như ngày hôm qua. Có lẽ Tử Quyên nên tập làm quen là “Tử Quyên”, tập chấp nhận chính mình, nàng không muốn cứ cố gắng đến căng não, nàng không muốn biến thành siêu cường để đánh bại nữ chính, nàng muốn sống là chính mình, sống luôn phản của “Tử Quyên” đã chết, nếu có thể, sẽ trả thù cho nàng ấy.

Sau khi nghĩ thông, tâm tư Tử Quyên thoáng nhẹ nhàng hơn hẳn, nàng không muốn quan tâm mấy thứ Linh ma pháp gì đó từ đâu ra, hay có đúng không đúng gì đó so với nguyên bản câu chuyện. Bình đến tướng chặn, nước đến đá ngăn.

Khi Tử Quyên đang thoải mái nằm nghỉ ngơi, chờ cơ thể đỡ hơn một chút sẽ đi tìm sự hỗ trợ thì bỗng có một bóng trắng xuất hiện rõ dần trong không trung. Nhìn nó mà nản kinh hoàng, con người như muốn lòi ra khỏi hốc mắt. Đó... đó là..... nàng???

Nói đúng hơn đó là bóng ma của nàng?

Linh hồn kia thấy Tử Quyên kinh hoàng nhìn nàng, cũng rất tốt bụng cho nàng một đáp án “Đúng vậy, ta chính là Tử Quyên, linh hồn của thân thể người đang trú ngụ đây!” Nói rồi nàng cũng chẳng ra vẻ gì là khó chịu cả, bay lại gần Tử Quyên ngó trái ngó phải mặt nàng, lại nói tiếp “Hừm, người thật không biết chăm sóc cơ thể tí nào, mới vài ngày mà thân thể của chúng ta đã tàn tạ, kinh mạch tổn thương đủ chỗ, hầy, thật nếu có thể ta đã một cước đá người đi rồi”. Nhìn linh hồn loli bay qua lướt lại trước mặt mình, tỏ vẻ hung dữ trước mặt mình, Tử Quyên thật hết lời để nói, tiểu cô cô, ta vốn không hề muốn nhập vào thể xác này của cô được chưa?

Nhưng nàng vẫn nhin vào, bắt đầu hỏi “Người là “Tử Quyên”?”. Nhận được cái gật đầu của nàng ta, Tử Quyên mới hỏi tiếp “Người đã chết sao? Tại

sao đến bây giờ ngươi mới ra gặp ta?”. Nghi vấn của nàng là rất nhiều, nhưng nàng muốn mở ra từng thứ từng thứ một, dù sao đi nữa bây giờ với cơ thể này nàng cũng không thể làm gì được.

Linh hồn bé loli kia chấp tay sau lưng bay qua bay lại, cứ như đang suy nghĩ điều gì, một lúc sau nàng mới trả lời “Ta nghĩ là ta đã chết rồi”. Suy nghĩ thật lâu mới phán ra một câu xanh rờn, làm Từ Quyên muốn học máu, ánh mắt ai oán nhìn linh hồn kia. Nàng ta nhún nhún vai làm vẻ mặt vô tội “Nhưng ta không biết tại sao ta chết a”, vừa nói xong nàng ta hình như nhớ ra gì đó nàng vội vã nói “À, đúng rồi, hôm đó ta ăn món cá hấp hình thù rất kì lạ”.

Từ Quyên liền nghi hoặc, hỏi kĩ hơn “Hình thù nó như thế nào, ngươi tả lại ta xem”. Nữ hài cũng rất cố gắng nhớ lại, nàng trả lời “Bụng nó màu trắng, phần da ở lưng có đốm đen, à có mấy cái gai bé tí nữa, mà đặc biệt nó ăn rất ngon a” nhớ lại món cá hấp làm linh hồn “Từ Quyên” phát thèm, còn đưa tay xoa xoa bụng như người thật nữa. Mà Từ Quyên lúc này đang đắm chiêu nhớ lại xem loài cá này là loài nào, nàng không thích cá cho lắm nên cũng không rành, nhưng mà cô độc thì chắc chỉ có vài loài có thể ăn được, Từ Quyên lại hỏi tiếp “Có phải da bụng của nó có đốm đen, hơi nhăn nheo không?”, nàng đoán rằng cô bé kia đã ăn cá nóc, trong số mấy loài cá độc nàng biết tới thì độc chết người chỉ có nó. Linh hồn kia cũng thành thật nói “Ừ, đúng vậy, sao ngươi biết vậy?”.

Đúng là cá nóc rồi! Từ Quyên thờ dài, mặc dù loài cá nóc khá ngon, nhưng nó là món cực độc, nếu không chế biến tốt, moi toàn bộ ruột ra lúc mới bắt được, rồi lột bỏ da độc của nó ra thì chắc chắn ăn vào sẽ bị ngộ độc mà chết, mà loại thực phẩm độc hại này ngay cả nhà dân thường cũng chẳng dám cho trẻ nhỏ ăn, vậy mà nó lại lọt vào cung cấm, càng đem lên phục vụ cho công chúa? Nghĩ bằng đầu ngón chân Từ Quyên cũng biết có người muốn độc hại cô công chúa “Từ Quyên” kia.

Không cần nhiều thời gian suy nghĩ, Từ Quyên hỏi lại “Vậy món ăn đó là do ai đem đến cho ngươi? Không ai ngăn ngươi ăn con cá nóc đó à?”. Linh hồn kia trả lời Từ Quyên một ánh mắt nghi ngờ, nhưng nàng cũng trả lời Từ Quyên thích đáng “Là Cẩm Liên đem tới cho ta. Hôm đó ta mới trốn ra ngoài gặp Viên Hoành ca ca, bị bắt về cấm túc ba tháng, buổi tối không có ai mang cơm đến, ta thật đói, may nhờ có Cẩm Liên đem thức ăn tới. Nhưng mà ta dám chắc chắn với ngươi rằng Cẩm Liên không hạ độc ta đâu!” Trên gương mặt non nớt của nàng là một thần thái nghiêm nghị, nàng tin tưởng Cẩm Liên nha hoàn thân cận của mình sẽ không hạ độc chính mình.

Nhìn vào đôi mắt của linh hồn u ám nhưng vẫn ánh lên sự mạnh mẽ, lòng tin nhiệm và sự tự tin, Từ Quyên thờ dài, cô bé ngốc này có lẽ bị người ta bán rồi vẫn còn vui vẻ đếm tiền cho người khác mất. Linh hồn kia thấy Từ Quyên vẫn như là không tin mình, sợ nàng đang mang thân xác của mình mà làm khó Cẩm Liên nên xua tay, cố gắng giải thích “Không phải như ngươi nghĩ đâu, nàng vốn là người mẫu thân để lại cho ta, tuyệt đối trung thành, mà hôm đó đi sau nàng còn có Tú Liên và Tuyết Liên, cũng là người của mẫu thân. Nếu nàng có muốn hạ độc thì sao lại mang theo hai nàng kia, chẳng phải chuyện hạ độc là phải kín đáo không để lại nhân chứng sao? Ngươi đừng nghi oan cho các nàng, chắc có lẽ ta bị độc do thứ khác cơ. Để ta thử ngâm nghĩ lại xem” Nói liên tù tì một tràng rồi linh hồn Từ Quyên kia lơ lửng trên không trung, khoanh tay lại như là đang vắt óc suy nghĩ điều gì đó.

Từ Quyên trầm mặc, nàng thật hết thuốc chữa “Từ Quyên” kia, mặc dù nàng ta mới sáu tuổi, còn chút ngây thơ, nhưng mà không thể nào ngu tới mức bị người ta giết còn tạo chứng cứ ngoại phạm chứ? Nhưng đồng thời nàng cũng thật tội nghiệp linh hồn “Từ Quyên” kia, có lẽ vì ngu ngốc nên trong nguyên tắc nàng bị hành lên ngược xuống, vẫn một lòng với cái tên Hạ Viên Hoành kia, mặc dù thân tàn ma dại nhưng vẫn cố gắng đấu với nữ chính cho tới chết chỉ vì muốn giành lại cái tên khôn kiếp đó. Dù sao đi nữa, nàng vẫn thật đáng thương. Bây giờ thì nàng thậm chí không có cơ hội làm gì cả khi bị nò nê thân cận độc chết mà vẫn bao che cho nàng ta. Nên gọi “Từ Quyên” là ngu ngốc hay đáng thương đây?

Sau đó linh hồn “Từ Quyên” vẫn luyên thuyên không ngừng về những khả năng hại chết nàng ta, nhưng Từ Quyên vẫn bỏ mặc ngoài tai, nàng không chấp. “Từ Quyên” kia thấy Từ Quyên vẫn im lặng trầm mặc không nói gì, cảm thấy không thể lay động được nàng, nàng ta cũng im lặng không lên tiếng. Nhưng mà bản tính trẻ con đã phản bội nàng, linh hồn “Từ Quyên” không nhịn được nữa khất thời gian lại bắt chuyện với Từ Quyên, mặc dù thế, nàng vẫn tránh đi vấn đề tại sao nàng chết, dù sao đi nữa nàng vẫn có dòng máu hoàng gia, nàng có thể viện nhiều lí do để bảo bọc Cẩm Liên, nhưng nàng cũng bóng thoáng nhận ra Cẩm Liên có quan hệ mật thiết với cái chết của nàng.

Nghĩ là một chuyện, linh hồn Từ Quyên vẫn bắt sang một câu chuyện khác để nói “Nhưng mà ta thật không ngờ a, trước đây ngươi cũng đâu có thể nhìn thấy ta? Ngay cả lúc ở cùng cái lão thái giám kia, ngươi cũng không phát hiện, vậy tại sao bây giờ lại thấy ta a?” Linh hồn Từ Quyên rất trẻ con bay bay quanh nàng, làm nàng nhìn đến chóng cả mặt, nhưng nàng có thể đoán rằng do nàng đã chấp nhận thân phận Từ Quyên này, nên mới có thể nhìn thấy được linh hồn của cô bé kia.

Thấy “Từ Quyên” không ngừng xoay quanh mình lú lú đủ thứ, Từ Quyên biết, cô bé này thời gian qua rất cô đơn đi. Đôi mắt Từ Quyên dịu dàng chuyển động nhìn theo linh hồn bé gái kia, rồi nàng mới nói “Ngươi có thể cho ta trí nhớ của ngươi không?”. Linh hồn “Từ Quyên” khựng lại, không còn nháo nữa, có lẽ nàng đang đắn đo, Từ Quyên lại bồi thêm “Ta sẽ cố gắng chăm sóc cơ thể này thật tốt, ngươi có thể giao nó cho ta, còn tâm nguyện gì chưa làm ta có thể làm giúp, hãy bỏ lại mọi thứ đầu thai chuyển kiếp đi”. Từ Quyên nhẹ nhàng nói, nàng cảm thấy như thế là tốt nhất, đỡ phải rối ren, nếu nàng có thể trả lại cơ thể cho cô bé kia thì nàng ta cũng sẽ đắm đầu vào bể máu chó kia thôi, thà rằng để nàng ta buông thả mọi thứ, đi đầu thai sống một cuộc sống mới còn tốt hơn.

Từ Quyên chờ đợi câu trả lời của linh hồn “Từ Quyên”, cho dù nàng ta có muốn đòi lại thân thể, nàng cũng không có biện pháp gì trả lại, nàng chỉ muốn tiểu loli nàng yên lòng mà siêu thoát thôi.

Nhưng có lẽ linh hồn “Từ Quyên” không hiểu dụng tâm của Từ Quyên, nàng chần chờ một chút, lại tỏ vẻ đắn đo suy nghĩ, rồi lại quay sang nhìn chăm chăm vào Từ Quyên, cuối cùng nàng mới đáp lại “Ta... muốn ở cùng Viên Hoành ca ca, ngươi có thể giúp ta không?”. Mặc dù yêu cầu này hơi quá đáng, nhưng Từ Quyên đã đoán trước được rồi, nàng chắc nịch trả lời “Không!”, rất dứt khoát, không có một nửa điểm chần chừ. Nàng có ý tốt muốn “Từ Quyên” được siêu thoát, nhưng nàng chỉ có thể làm những gì trong tầm kiểm soát của nàng, nàng không muốn có bất kì dính dáng gì tới tên nam nhân cận kề kia, nàng cũng chẳng sợ “Từ Quyên” kia nổi giận mà hại nàng, nàng ta chỉ là một linh hồn nhỏ nhỏ, chẳng có lực sát thương gì với nàng cả.

Thấy Từ Quyên kiên quyết như thế, linh hồn yếu đuối của “Từ Quyên” cũng chẳng nổi giận, chỉ cúi gầm mặt mắt mát, nếu có thể rơi nước mắt, chắc nàng đã sớm khóc thảm thiết rồi. Nhưng nàng không từ bỏ, trong đầu nảy ra một sáng kiến, liền chạy lại nắm tay Từ Quyên, mặc dù nàng chẳng thể cầm lấy nó thật sự, trong mắt tràn đầy khát vọng “Vậy ngươi có thể giúp linh hồn ta ở bên hán không? Ta đã từng nghe lão thái giám kia bảo ngươi có Linh ma

pháp, có thể điều khiển linh hồn ta nha”. Từ Quyên không nỡ từ chối đôi mắt tràn đầy chờ mong và hi vọng đó, chần chừ đáp lại “Điều khiển linh hồn người? Có thể sao? Nhưng sao người không tự chạy tới chỗ hấn mà phải nhờ ta?”. Linh hồn “Từ Quyên” liền bay lại trước mặt Từ Quyên, một tay chống bên hông, một tay chỉ vào mặt mình, nói “Người nhìn ta này! Bộ dạng này làm sao ta đi ra ngoài được? Người muốn bọn quỷ hồn bắt ta đi à? Mà ta là linh hồn thì chẳng lẽ cái thứ Linh ma pháp của người không điều khiển được sao?” nàng ta trợn mắt lên quát mắng Từ Quyên rồi lại làm bộ mặt khinh bỉ nhìn nàng “Hừ! Đồ ma pháp sư ròm!”.

Từ Quyên chỉ biết cười khổ, nàng không phải ma pháp sư, nàng chỉ là một tập sự nho nhỏ thôi. “Vậy tại sao người có thể ở cùng ta?” nàng nghi hoặc hỏi. “Từ Quyên” đáp lại một cách cộc lốc, có lẽ đang hờn giận “Không biết! Có lẽ là do ở gần thân xác, hoặc là do Linh năng lượng kia bảo vệ linh hồn ta tồn tại mà không bị quỷ hồn bắt đi hoặc tiêu tán.”. Từ Quyên cũng không chấp nhất hàng động trẻ con của linh hồn “Từ Quyên”, nhưng nàng đã nắm bắt được một thông tin quan trọng, Linh ma pháp xuất hiện khi nàng xuyên vào!

Đây là số mệnh hay trùng hợp? Ông trời muốn nàng có được năng lực mạnh mẽ này, có lẽ chính là chiếc chìa khóa mở cánh cổng tương lai sáng lạn của nàng.

Quả thật hôm nay rất nhiều câu hỏi của nàng đã được làm sáng tỏ, phải cảm ơn linh hồn “Từ Quyên” kia đã giúp đỡ nàng phần nào. Tâm tình Từ Quyên thật thoải mái, vui vẻ đưa ra một đề nghị với linh hồn “Từ Quyên” “Ta tạm thời không biết cách để người có thể cùng chỗ với Hạ Viên Hoàn, nhưng người có thể ở cùng chỗ với ta, tới khi nào ta biết cách giúp người thì người rời đi, người xem có được không?”. Linh hồn “Từ Quyên” vẫn do dự, sợ rằng mình bị lừa, Từ Quyên phải bồi thêm một câu “Ta lừa phỉnh người làm gì? Người cũng có giúp ích được gì cho ta? Và lại người là linh hồn, chậm một chút đến với hấn thì có sao? Người còn sợ hấn chạy đi được à?”. Không thể chịu nổi tràng tấn công của Từ Quyên, linh hồn “Từ Quyên” cũng phải chấp nhận yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.2

Sau một hồi tranh luận với linh hồn “Từ Quyên”, hai người đã thống nhất rằng lúc bình thường thì A Từ (tên Từ Quyên đặt cho linh hồn “Từ Quyên”, rồi quá =,=) sẽ ẩn mình, nhằm tránh gặp quỷ hồn hay thứ gì đó ma quái, sẽ gây tổn hại tới nàng, còn lúc chỉ có Từ Quyên thì tùy tiện nàng. A Từ cũng đồng ý, thứ nàng bất mãn đó là nàng yêu cầu mỗi tháng phải đi thăm Viên Hoàn ca ca một lần để phát triển tình cảm, nhưng mà Từ Quyên lại không chấp nhận, năn nỉ cầu xin như thế nào cũng chỉ có một câu trả lời...

Không được gặp Hạ Viên Hoàn cứ như một cực hình với A Từ, sau một hồi giằng co mà Từ Quyên vẫn không chịu thỏa thuận, nàng ta nổi giận quay phắt người biến mất trong không trung.

Từ Quyên cũng đành chịu, nàng không phải bảo mẫu của A Từ, nàng ta muốn làm gì nàng cũng chẳng quản được. Lúc này Từ Quyên đang hồi tưởng lại khoảng trí nhớ vừa rồi A Từ trao lại cho nàng, mẹ nàng là hoàng hậu Lam Vân sau khi sinh nàng thì qua đời, trí nhớ của A Từ là từ lúc lên hai tuổi được mama trong cung nuôi dưỡng, cùng ba nha hoàn của mẫu thân là Cẩm Liên, Tú Liên và Tuyết Liên sống tại Lam viện, một cái viện nho nhỏ.

Đưa bé số khổ.

Từ Quyên cảm thán, nàng không ngờ số phận của cô bé này còn tệ thảm hơn nàng nghĩ.

Sau ba năm sống khổ ở Lam viện nhỏ tàn tạ ở góc phía bắc hoàng cung, chịu mọi sự khinh bỉ, sỉ nhục, tâm hồn ngây thơ của đứa bé cũng bị nhiễm chàm. Sau lần sinh nhật thứ năm, A Từ được hoàng hậu đón về Thiên Thanh điện, khôi phục thân phận công chúa. Nhưng trong thâm tâm đứa bé năm tuổi đã biết đến chữ hận, từng người từng người ngày đó sỉ nhục nàng, nàng bắt họ trả giá!

Tân hậu sủng A Từ đến tận trời, nàng đánh, nàng mắng, nàng hành hạ cung nhân, tân hậu vẫn mỉm cười bao che, cho nàng học chữ, học lễ nghi của công chúa, chẳng hề la mắng nàng nửa chữ, đối tốt với nàng như là thân sinh nữ vậy. Từ đó dưỡng ra một điều ngoa công chúa Từ Quyên.

Rồi nàng ta gặp Hạ Viên Hoàn, bị trúng tiếng sét ái tình.....

Đóng lại kí ức, Từ Quyên không muốn thấy nữa. Bị vô văn sỉ nhục từ mới lên hai? Được cứu vớt khôi phục lại thân phận? Trở thành công chúa điều ngoa cay nghiệt vạn người ghét? Thiên giáng vị hôn phu cứu rồi?

Quá là... máu chó đi!!!! Từ Quyên lắc lắc đầu, không hiểu bọn người này bày chi cho lắm trò đến thế? A Từ chỉ là trẻ con, trẻ con thì biết gì chứ!

Nằm cả buổi, mới có một người tiến vào căn phòng của Từ Quyên. Đó là Cẩm Liên.

Cẩm Liên đem băng gạc cùng vài chai thuốc đến, dự định bôi thuốc trên vết thương ở đầu nàng, có lẽ chưa bao giờ Từ Quyên thấy Cẩm Liên mà vui mừng đến thế. Từ Quyên cất giọng khàn khàn lên gọi Cẩm Liên mới ngơ ngác đi vào.

“Người để cái khay xuống đó, nhanh nhanh rót ta ly nước, ta sắp chết khát rồi đây!” Giọng nàng khàn đặc, ram ráp như giấy nhám, đôi môi trắng bệch run run cổ họng con khát gọi Cẩm Liên.

Cầm Liên cũng ngoan ngoãn đặt khay gỗ xuống rồi rót một tách trà cho Từ Quyên. Nàng cẩn thận ngồi một bên, đỡ lưng Từ Quyên giúp nàng có thể ngồi lên được. Nhưng bởi vì nội thương, bây giờ ngay cả việc ngồi lên cũng làm nàng thờ dốc.

Từ Quyên đành cắn răng nhịn đau, cố gắng uống ly trà Cầm Liên bung lên tới tận miệng.

Con khát quá thật là một thứ kinh khủng, Từ Quyên đã cố gắng kiềm nén nó lại, nhưng vẫn không thể không vội vàng uống nó. Và chẳng biết trời xui đất khiến như thế nào, vừa uống vào một ngụm to, Từ Quyên đã phum ra hết hoàn toàn.

#\$@%#!#%#@#@#@!\$!#%#@\$\$~

Trà nóng trà nóng!!!!!!!

Cái lưỡi nàng phỏng rát, đau đến lợi hại!

Từ Quyên mặc cho cả thân thể từ tế bào gào thét lên kháng nghị, nàng ra sức lấy tay quạt quạt cái lưỡi đỏ tái như thịt bò, cầu mong nó bớt nóng một chút, cũng chẳng quên dùng ánh mắt viên đạn nhìn Cầm Liên.

Đây là cố ý! Chắc chắn cố ý!

Cầm Liên là người ngồi đối diện lúc này tất nhiên là hứng hết cả nước trà cả nước miếng Từ Quyên phun ra, khiến cả phần thân trên ướt sũng... Nhưng nàng ta cũng khôi phục về mặt đáng thương thật nhanh, cúi đầu lúi rúi tạ lỗi rồi rút khăn tay ra lau sạch một góc giường bị nàng phun ướt đẫm, xong thì cúi người cáo lui, bộ dáng đáng thương lủi thủi bước đi.

Từ Quyên chỉ muốn chửi thề, nàng là bệnh nhân mà còn không tỏ vẻ đáng thương được như nàng ta! Công phu diễn trò thật xuất sắc!

Có lẽ bây giờ nàng ta đang được các ti muội hỏi han lo lắng, còn các ti muội khác thì đang bắt bẻ thay nàng ta, rồi cả đám cùng nhau nguyên rửa vị chủ tử độc ác xấu xa là công chúa Từ Quyên đây.

Từ Quyên trước nay làm người rất hiền hòa bình dị, nàng chẳng muốn bức bách ai, nhưng mà nàng rất ghét bị người vu oan giá họa!

Thù cũ của A Từ còn chưa tính, bây giờ các nàng ta cảm thấy bản công chúa là người rất thoải mái khi dễ sao?

Từ Quyên nắm chặt tay đến gân xanh nổi lên cuộn cuộn, mặc cho con đau hành hạ chính mình, bước xuống giường tự rót cho mình một ly trà.

Nàng không thể tiếp tục yếu đuối nữa, nàng phải mạnh mẽ để có thể sống. Tồn tại chính là mục đích, những kẻ cố tình muốn ám hại nàng, sẽ phải lãnh đủ!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 8

Từ Quyên cắn răng cố gắng ngồi dậy, đây không phải lúc nàng tỏ ra yếu mềm. Bước từng bước khó khăn tới giữa căn phòng có một ấm trà đặt trên chiếc bàn tròn được khắc chế tinh xảo, ngồi xuống Từ Quyên tự rót cho mình một ly trà. Mùi thơm thoang thoang của hoa lải trong nước trà làm dịu bớt đi cơn đau trong từng mạch máu nàng, dù rất khát nhưng Từ Quyên vẫn uống một cách từ tốn để cảm nhận được hương thơm ấy, không phải nói trà cổ đại quả là hàng thượng phẩm.

Sau một hồi đau đến sống đi chết lại, Từ Quyên cuối cùng cũng có ít cảm giác dần hồi phục. Nhưng một vấn đề khác lại xảy đến, nếu như nàng muốn thành kẻ mạnh thì phải chăm chỉ tu luyện... Mà Từ Quyên làm gì biết cách tu luyện?

Lại thêm một vấn đề nan giải khiến nàng đau đầu, Từ Quyên thật muốn chửi thề! Ai dám bảo làm nữ phụ là dễ dàng, nàng thề liều mạng với hần!

Vuốt vuốt cái trán nhỏ sắp nhăn thành một đồng, Từ Quyên cố nhớ lại đồng sách ngày hôm trước đọc có cuốn nào có ích không...

‘Hình như hôm trước ở góc phía Tây có một cuốn sách cũ tên “Ma pháp sư tu luyện nhập môn” nhỉ?’ ‘

Nghĩ thì nghĩ nhưng nàng cũng sớm gạt phăng cái suy nghĩ tự tu luyện ma pháp đi. Xung quanh nàng toàn là quân địch, chưa nói đến rủi ro của việc tự học, lỡ như bà mẹ kế kia muốn, một câu nói của bà ta cũng đủ đưa nàng về ăn mì hoàng thánh ở địa phủ.

Mì hoàng thánh địa phủ.... hần là có mùi nhang?

Từ Quyên chột rùng mình, bao nhiêu da gà da ốc nổi hết cả lên.

Đặt ly trà xuống, với thân thể trẻ con sáu tuổi này muốn làm gì thì cũng bất tiện, Từ Quyên quyết định đợi thân thể hồi phục trước rồi sẽ tu luyện sau, dù sao thì nàng cũng mới sáu tuổi, còn mấy năm nữa mới gặp nữ chính, mà có khi nàng chạy trốn đi không phải gặp nàng ta nữa.

Từ Quyên vui vẻ bước về giường, nàng chẳng tội gì phải bị quan, lợi thế lớn nhất của nàng chính là thời gian, nếu lợi dụng tốt nó thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.

Đã hơn một tuần kể từ hôm bị nội thương, về căn bản thì không còn gì đáng ngại, nhưng bên trong kinh mạch của Từ Quyên vẫn còn ê ẩm đau, Tô lão thì không biết lặn đi đâu mà mấy ngày này không tìm đến Từ Quyên, nàng gọi hỏi Cẩm Liên thì nàng ta cũng trả lời không biết.

Từ Quyên đang nằm chán ngồi trên giường, lưng ngả xuống chiếc gối êm, tay nàng đang cầm cuốn “Ma pháp sư tu luyện nhập môn”. Sau tai nạn hôm trước thì Cẩm Liên vẫn không tỏ vẻ gì là bất mãn với nàng, đã vậy còn vui vẻ đi lấy giúp nàng cuốn sách này, nhưng Từ Quyên cũng mặc kệ nàng ta có tính toán gì, bởi vì nàng cũng không có dư thời gian thừa hơi rồi sức để mà đi đối phó với nàng ta.

Gấp cuốn sách lại, cất nó qua một bên, Từ Quyên thở dài, trong đó chẳng hề hướng dẫn cách tu luyện ma pháp gì cả, chỉ ghi những gì cần lưu ý khi tu luyện ma pháp và cách hấp thụ linh khí. Có lẽ lần này nàng phải tự đi một chuyến tới thư viện hoàng gia rồi.

Nghĩ là làm, Từ Quyên nhảy xuống giường, đôi chân ngắn ngủn bé tí thoăn thoắt chạy, nhưng vừa mở ra được cánh cửa phòng ngủ nàng thì lại thấy một khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười cúi người chào nàng.

“Kính chào công chúa, người muốn đi đâu ạ?” Khuôn mặt tươi cười vạn năm không đổi đó của Cẩm Liên khiến Từ Quyên thật sự khó chịu.

“Ta muốn đi thư viện” Từ Quyên cũng rất kiên nhẫn trả lời, nhưng khuôn mặt khó chịu của nàng thì có vẻ không kiên nhẫn tí nào.

“Nhưng thân thể ngài không tốt, ra ngoài gặp gió trời trở lạnh rất dễ bị nhiễm cảm... Cẩm Liên mong công chúa vẫn ở lại trong phòng thì tốt hơn ạ” Cẩm Liên cúi người làm ra một cái lễ.

“Hừ, ta không biết bây giờ một cung nữ nhỏ nhoi cũng có thể ra lệnh cho bốn công chúa đấy” Từ Quyên lời nói lạnh lẽo đâm vào Cẩm Liên, trước giờ Cẩm Liên luôn một nụ cười xinh đẹp, lời nói nhẹ nhàng đầy nàng về, nhốt nàng trong cái Thiên Thanh cung này gần hai tháng rồi. Đến lúc này Từ Quyên muốn nhìn cũng không nhìn nổi nữa rồi, một câu nói xé rách mối quan hệ của hai người.

Cẩm Liên không nói một lời, ầm một cái quỳ thẳng ngay giữa cánh cửa ra vào, một bộ dáng trung kiên bất khuất. Từ Quyên không hiểu nàng ta định làm gì, nhưng nàng đã quyết, từ nay phải chấm dứt việc bị giam lỏng này lại.

Nhưng có lẽ Từ Quyên đã tính sai, Cẩm Liên luôn luôn là một con người khôn ngoan, cảm thấy nàng ta bị ức hiếp, hai cung nữ áo hồng nhặt phía sau liền chạy lên cầu tình cho nàng ta, người phía bên trái nói trước: “Công chúa, xin ngài hãy tha cho tỷ tỷ, tỷ tỷ không phải có ý như thế, tỷ ấy lo lắng cho sức khỏe của ngài nên mới nói thế...” Nàng ta còn rất khoa trương chấm chấm lau nước mắt.

Từ Quyên thật muốn vạch tay áo nàng ra xem nó có dính tí nước nào không mà bày trò như thế.

Không chờ Từ Quyên phản bác, người bên tay phải cũng chạy lên hỗ trợ: “Công chúa ngài không thích có thể phạt bọn nô tì nhưng xin ngài hãy giữ gìn ngọc thể”. Nàng ta chạy tới quỳ gối dập đầu với nàng, cái trán cứ đập ầm ầm xuống đất, cứ như rằng đây không phải trán của nàng ta vậy, chẳng phải người cổ đại rất sợ bị hủy dung sao?

Từ Quyên vẫn đứng tại chỗ, nàng chẳng buồn tranh luận với họ. Các nàng ta cho rằng chảy vài giọt nước mắt, quỳ gối cầu xin thì có thể gán cho nàng cái danh độc ác sao? Rồi nàng vì thế sẽ tha thứ cho các nàng để giữ gìn thanh danh? Các nàng nghĩ cũng quá hay đi.

Thấy Từ Quyên không có vẻ gì lung lay ý chí, vị cung nữ vừa rồi còn đang chấm nước mắt khóc thút thít liền thay đổi chiêu trò. Nàng ta bắt đầu gào khóc, lao về phía Từ Quyên, nhưng chưa kịp bám vào gấu quần thì đã bị Từ Quyên ngăn lại, nàng quát: “Người đứng lại đó cho ta!”

Lời nói hăm dọa của nàng cũng thật hiệu quả đi, dọa nàng ta chết đứng lại, lúc này Từ Quyên còn có thể thấy được những vết bột phấn lem luốc hòa cùng nước mắt nước mũi của nàng ta.

Nàng lùi lại hai bước trong im lặng, tốt nhất là tránh xa!

Từ Quyên tìm một chiếc ghế ngồi xuống, tự rót cho mình một ly trà đào, trà này do nàng tự làm, tự phơi mấy hôm trước, mặc dù vẫn chưa hoàn hảo lắm, nhưng vẫn có một vị thơm thơm, thanh mát của trà đào, nàng đặt biệt cho vài viên đường vào lúc ngâm trà để trà có vị ngọt tự nhiên nữa, nếu có thêm vài viên đá thì tốt hơn nữa, có thể so sánh với loại trà đào thời hiện đại nàng hay thích uống.

Nhấp một ngụm nhỏ, Từ Quyên lạnh giọng nói: “Chiếu theo cung quy thì tội có hành vi quá phận với chủ tử thì phải phạt thế nào?” Dù thân thể đứa trẻ sáu tuổi cao thấp chỉ hơn một mét hai mươi phân, nhưng ánh mắt nàng vẫn đủ để quét ngang những người đang quỳ gối thủ phục kia.

Hai người cung nữ áo hồng thì có vẻ hơi xúc động, gương mặt tái mét xanh xao, cái người hồi nãy có ý định chạy lại ôm chân nàng thì tay chân có vẻ run rẩy, không còn nhanh lẹ như vừa rồi nữa, còn người kia thì kiểm chế tối hơn, hai bàn tay nàng ta nắm chặt gắt gao bầu vào y phục.

Nhưng người nàng chú ý nhất vẫn là Cẩm Liên, Từ Quyên không thể cảm nhận được một chút cảm xúc lay động trên con người Cẩm Liên, hàng mi dài

rậm rạp cong vút của nàng ta phù xuống, che mất đi đôi mắt, dù cũng là quý nhưng lưng nàng ta luôn thẳng thắn, không hề có một chút chật vật như hai người kia, gương mặt điềm đạm, xinh đẹp luôn trầm tĩnh, như một vị tiên tử không nhiễm bụi trần, không khuất nhục trước hoàng quyền.

Từ Quyên thật ra rất tán thưởng Cẩm Liên, lâm trận không sợ hãi, không chùn bước, đối nhân xử thế luôn ôn hòa, được nhiều người yêu mến, đối mặt hiểm cảnh luôn bình tĩnh đối phó. Chỉ cần với sự thông minh đó, Cẩm Liên đều có thể trở thành cung tần mỹ nữ trong cái hậu cung ba ngàn người này rồi...

Bỗng, một sáng kiến chợt lóe ra trong đầu của Từ Quyên, đôi môi anh đào khẽ nhếch lên một độ cong hoàn mỹ, nàng lại cầm tách trà lên nhâm nhi.

Cả căn phòng rơi vào trong im lặng, có chăng thì cũng chỉ là âm thanh phát ra từ tách trà trong tay Từ Quyên, nàng có thừa thời gian và sự kiên nhẫn để đấu với bọn họ.

Ừm... trà này thật ngon, hương vị tuyệt hảo nha.

Từ Quyên vẫn giữ im lặng, nàng thật sự chỉ muốn sống yên ổn, nhưng những người này lại thích chọc vào nàng, hình như bọn họ cho rằng nàng là cục thịt mềm muốn nặn như thế nào thì nặn. Chẳng ai lên tiếng thật nhảm chán, nhìn lướt qua gương mặt lúc xanh lúc đỏ của hai cung nữ kia, Từ Quyên cảm thấy bọn họ thật đáng thương, có lẽ nàng nên giúp họ một chút.

Từ Quyên nhìn vào Cẩm Liên đồng dạng nói: “Hình như ta trước nay luôn thoải mái với hạ nhân nên các người leo lên đầu ta ngồi hết đúng không?” Nàng không hỏi, nàng là khẳng định.

“Công chúa” Chịu không nổi áp lực, hai người cung nữ kia cuối cùng cũng phải thốt lên tiếng.

“Nô tì sai rồi, xin công chúa tha thứ” Vị cung nữ áo hồng nhìn có vẻ trầm tĩnh là người lên tiếng trước.

“Nô tì sai rồi, nô tì sai rồi, xin người tha thứ cho nô tì” Còn người còn lại thì khoa trương hơn nữa, nước mắt nước mũi nước miếng chảy ra hết, còn có ý định lao tới còn định ôm chân Từ Quyên, nhưng nàng bị ánh mắt viên đạn của Từ Quyên bắn về, chẳng dám lại gần.

Có duy nhất một người luôn trầm mặc, là Cẩm Liên, Từ Quyên chẳng quan tâm hai kẻ kia khóc nháo làm trò, mục đích của nàng là Cẩm Liên, nàng muốn xem nàng ta cứng rắn như thế nào.

Cảm thấy tầm mắt của Từ Quyên khóa trên bóng dáng Cẩm Liên, hai người kia cũng lên tiếng hỏi thúc nàng ta.

“Cẩm Liên tỷ, tỷ mau mau nhận lỗi với công chúa đi, chúng ta là phận nô tài, chủ tử nói như thế nào là như thế đó, nói chúng ta sai là chúng ta sai” vị cung nữ nhìn có vẻ thông minh hơn lên tiếng trước. Lời nói của nàng ta thì có vẻ đang khuyên can Cẩm Liên, nhưng thật ra đang chỉ trích Từ Quyên ngang ngược, độc ác.

Từ Quyên không nói gì, một chút nữa nàng sẽ từ từ thu thập nàng ta.

“Hức... Cẩm Liên tỷ... người nhận lỗi với công chúa đi a” Lại màn kịch khổ nhục kế này nữa, nàng xem nàng ta diễn đến chán rồi.

Có lẽ Cẩm Liên cũng mệt mỏi bởi tiếng khóc nháo của bọn họ, nàng cuối cùng cũng đành phải lên tiếng: “Dạ bẩm công chúa, cung nhân có hành động bất kính với người của hoàng gia nhẹ bị phải hai mươi đại bản, nặng thì bị phạt năm mươi đại bản và bị khấu trừ nửa năm tiền lương”.

“Tỷ tỷ!” Cả hai người kia đồng thanh gọi Cẩm Liên, có lẽ họ không ngờ tới việc Cẩm Liên chịu nhận tội như thế, hẳn là nàng ta nên cầu xin sự tha thứ của công chúa thay vì khẳng khái nhận tội như thế.

Từ Quyên lúc này mới mỉm cười, bước tới chỗ Cẩm Liên, nhìn nàng ta có vẻ thuận mắt hơn trước: “Người oan ức?”

“Nô tì không dám” Cẩm Liên ngẩng mặt lên nhìn vào Từ Quyên, đôi mắt phượng long lanh ngập nước như chực khóc, cánh mũi nhỏ nhắn thon gọn, làn da trắng tẻo tinh mịn như cánh hoa. Quả thật Cẩm Liên rất đẹp, nhất là trong dáng vẻ uất ức như thế, cảm giác nàng ta thật yếu đuối mỏng manh, hẳn là sẽ có nhiều nam nhân bị khuôn mặt này làm xiêu lòng đi.

Nhưng rất tiếc, Từ Quyên là một bé gái miệng còn hôi sữa, chẳng hiểu phong tình gì đâu, nàng ta có làm bộ hơn nữa thì nàng cũng chẳng mấy may thương xót.

Nàng nói: “Được, người cảm thấy không oan thì dễ hơn, niệm tình chủ tớ mấy năm nay, ta sẽ không phạt người, đứng dậy lấy cho ta gói trà đào hôm trước ta đặt ở trên kệ tủ đem ra đây”.

Cẩm Liên tròn xoe mắt ngạc nhiên nhìn Từ Quyên, nàng ta không nghĩ rằng sẽ qua ải dễ dàng như thế, nhưng cũng rất nhanh bình ổn tâm tình và làm theo lời Từ Quyên dặn.

Sau khi Cẩm Liên đi rồi, Từ Quyên mới liếc nhìn hai cung nữ đang quỳ một góc phòng, nàng bảo họ: “Còn hai người các người, ta không biết cung nữ của Thiên Thanh cung này mặt mũi lớn vậy đây, đi xuống lãnh năm mươi đại bản đi, rồi thông báo với Đình thái giám (thái giám tổng quản) người như các người, Từ Quyên ta không nhận”.

“Công chúa... “ hai người họ mặt xám như tro tàn, lại dập đầu cầu xin nàng.

Đáp lại chỉ có gương mặt lạnh lùng và ánh mắt sắc như dao đến từ Từ Quyên.

Ô dù thì sao chứ, để xem chủ nhân phía sau bọn họ có ra mặt được lúc này để cứu họ không. Từ Quyên hừ lạnh, lại bổ sung thêm “ Các ngươi đừng hòng lừa dối ai, ta sẽ gọi Diên mama tới giám sát các ngươi.”

Nói xong nàng bỏ đi ra cửa, nơi Cẩm Liên đang chờ, chỉ để lại cho hai cung nhân kia một bóng người nhỏ nhắn lạnh lẽo. Cẩm Liên cũng chẳng phải tỷ muội tốt gì, bổ thí một ánh mắt thương hại cho hai người kia cũng không có.

Năm mươi đại bản, không phé thì liệt . Từ Quyên nhếch mép cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Chương 8.1

Thiên Thanh điện thực ra cũng không quá lớn nếu như so với những cung điện xung quanh thì chỉ ở mức trung bình, Từ Quyên đây là lần đầu đi ra khỏi nơi đó, mọi thứ đối với nàng thật mới lạ. Nàng đã từng thấy thế giới này qua ký ức A Tử, nhưng bây giờ tận mắt trông thấy thì cảm giác rất khác.

Thiên Thanh điện của nàng nằm ở góc phía bắc của hoàng cung, cách Phượng Vũ điện của hoàng hậu cũng khá xa, con đường để đi tới đó cũng chỉ có một, phải đi ngang qua vườn bạch mai.

Hai người Từ Quyên, Cẩm Liên cùng đi trên con đường rải đá , Từ Quyên bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn khoác lên mình chiếc áo lông vũ lần trước Tô lão đưa nàng mà đi trước, còn Cẩm Liên cúi đầu đi sau, vẻ mặt trầm tĩnh bình thản như chẳng có gì. Từ Quyên cũng phải thán phục bản lĩnh giấu cảm xúc của nàng ta.

Phía trước là vườn mai, Từ Quyên thả chậm cước bộ, lên tiếng : “Cẩm Liên”

Cẩm Liên cũng trả lời một cách máy móc : “Vâng thưa công chúa”

“Hoàng cung ba ngàn mỹ nhân, người người xinh như hoa, như mộng, nhưng mấy ai được cảm thụ thánh sủng?” Từ Quyên vẫn bước chậm chậm, cảm nhận từng cơn gió đầu đông lướt qua làn da lạnh buốt, mùa này vẫn chưa có mai, nàng cảm thấy có chút tiếc nuối, không được ngắm cảnh cả vườn bạch mai đua nhau nở rộ.

Cẩm Liên trong thoáng chốc sững người lại, nàng đã lờ mờ đoán được dụng ý của Từ Quyên, nhưng liền gạt bỏ đi, ý tưởng đó quá điên rồ!

“Thứ lỗi Cẩm Liên ngu dốt không hiểu ý công chúa” Cẩm Liên cúi người còn thấp hơn, cứ như muốn chúi cả thân mình xuống đất vậy.

Từ Quyên dừng bước, quay lại nhìn Cẩm Liên, thản nhiên nói: “Cẩm Liên, ngươi muốn giả trang như thế nào là chuyện của ngươi, ngu ngốc cũng được, hoạt bát hiền lành cũng được, ta không quan tâm, nhưng sự kiên nhẫn của ta là có giới hạn, ngươi nên biết điều đó!”

Ánh mắt nàng lạnh lẽo, nàng không tin tưởng cô ta cũng là có lý do, trong nguyên tác, Cẩm Liên chính là người xúi dục Từ Quyên bày những trò độc ác hãm hại nữ chính, nhưng lúc nào cũng không thấy nàng ta chịu trận chung với Từ Quyên, đến lúc Từ Quyên chết thì nàng ta còn quay móng bước đi, chẳng thêm trợ giúp gì cả. Về ngoài ngoan hiền này chỉ là vỏ bọc của nàng ta, còn sâu trong đôi mắt ngây thơ kia là gì, nàng không biết, cũng không muốn mạo hiểm mạng sống mình.

Cẩm Liên đến lúc này không còn giữ nổi vẻ ngoan ngoãn vô hại nữa, tròng mắt nàng ta chứa đầy sự hoảng hốt, đôi môi bị cắn đến chảy máu , khuôn mặt lúc xanh lúc đỏ, đáng vẻ rất dữ tợn, chẳng còn nhận ra Cẩm Liên ngày nào nữa.

Từ Quyên chẳng thèm nhìn lâu nàng ta, tiếp tục đi thẳng.

Cẩm Liên không biết suy nghĩ gì, chân chờ một chút lại lớn tiếng gọi Từ Quyên : “Công chúa!”. Nàng gọi rất lớn, cả vườn bạch mai lạnh lẽo không một bóng người, bỗng vang lên âm thanh của nàng ta. Biết mình luống cuống, Cẩm Liên vội che miệng lại. Nàng ta khẽ vuốt ngực xuống , rồi nhỏ giọng nói : “Ngài đã biết?” giọng nói mang vẻ ảm nản.

Biết gì?

Từ Quyên nghi hoặc , nhưng vẫn không nói gì, cứ chậm rãi tản bộ .

Từ Quyên không trả lời càng làm Cẩm Liên lo sợ, nàng vội đuổi theo phía sau Từ Quyên. Bây giờ thì hoàn cảnh thay đổi, Cẩm Liên hiện tại đang ở tình thế yếu hơn, nàng ta mặc dù khá thông minh nhưng vẫn không thể đọc được cảm xúc Từ Quyên, hay nàng định làm gì.

Cầm Liên cuối cùng đánh bạo, quỳ sập gối xuống ngay giữa con đường sỏi đá, không cần hỏi nó đau đớn như thế nào, nàng ta vẫn không biểu hiện ra, chỉ cúi đầu nói : “Công chúa, xin người niệm tình ta làm nô bộc của người bốn năm nay, xin người tha Cầm Liên một con đường sống, ta nguyện làm trâu làm ngựa trả nợ ơn đức của người.” Nói rồi nàng cũng oanh oanh liệt liệt dập đầu xuống đất tạ tội với Từ Quyên.

Có lẽ nếu người bình thường thấy nô tỳ của mình một lòng trung tâm như thế, hẳn là sẽ bỏ đi hàng rào phòng bị, nhưng đó là người khác, còn Từ Quyên thì là một khái niệm hoàn toàn khác, nàng chỉ chán ghét Cầm Liên hơn thôi.

“Người làm trò đủ chưa, không thấy chán sao? Tin người? Tin người như cái món cá hấp người cho ta ăn? Tin người như lúc ta bị nội thương, người đưa ta một ly trà phòng lười rồi chạy đi sao? Ta tin người, tin như cái phép thuật đang trôi chảy linh hồn người vậy.” Từ Quyên cười lạnh, nàng biết được điều này do một lần cố gắng thử hấp thụ nguyên tố ma pháp, nàng thấy được một nguyên tố màu xám hiện hữu trong thân thể Cầm Liên, nhưng nó bị vây hãm trong một luồng ma pháp màu đỏ máu. Dù không hiểu rõ lắm về ma pháp, nhưng nàng chắc chắn nó chính là khóa linh hồn.

Lời nói của nàng rất hiệu quả, nó làm Cầm Liên lập tức dừng ngay hành động của mình, ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào Từ Quyên, đôi mắt đỏ ngầu hẳn lên từng tia máu, chứa đầy sự uất hận, không cam lòng, cái trán bị nàng ta đụng đến chảy máu, một dòng máu tươi khẽ chảy xuống gương mặt trắng muốt tạo ra một nét gì đó rất diêm lệ, quý mị lạ thường. Đúng là người đẹp thì làm gì cũng đẹp mà.

Đây chính là hiệu ứng Từ Quyên muốn, nàng nâng tay áo che một góc khuôn mặt mình, liếc nhìn Cầm Liên, nói : “Người hận?”

Cầm Liên không trả lời.

“Muốn trả thù không?” Từ Quyên nhếch miệng cười, vân vê tay áo thêu những bông hoa màu hồng nho nhỏ li ti nhìn rất đáng yêu.

“Công chúa cứ đùa” Cầm Liên trả lời với giọng giận dữ, cộc lốc.

“Ha ha, nếu muốn trả thù thì hãy dẹp bỏ cái giọng nói xác lảo của người đi” Giọng nói bông đùa của Từ Quyên làm Cầm Liên càng tức giận, ồng tay áo bị nàng ta vò thành một đồng nhàu nát.

“....” Cầm Liên không trả lời, nàng ta cần bình ổn chính mình.

“Nếu muốn trả thù ta thì phải nắm giữ quyền lực, mà vị trí đó người biết đấy....” Nàng vốn là một người hiền lành, chẳng ai chọc nàng thì nàng cũng chẳng muốn hại ai, nhưng muốn đùa giỡn tâm kế thì nàng chẳng sợ ai bao giờ.

“Làm sao...” Nàng ta hoảng hốt kêu lên, Cầm Liên tròn tròn mắt nhìn Từ Quyên, đây là lần đầu tiên nàng thấy một vị nữ nhi đi tìm tiêu diệt cho phụ thân mình đấy. Mặc dù hoàng hậu hiện tại không phải là mẹ ruột công chúa, nhưng trước nay bà ta luôn đề lại ấn tượng tốt cho công chúa mà không hề làm lộ ra bất cứ âm mưu nào, hơn nữa chẳng phải hoàng hậu đang là chỗ dựa duy nhất cho công chúa sao? Lật đổ bà ta thì công chúa được lợi gì?

Trong mắt Cầm Liên, Từ Quyên như một con quái vật đội lốt người, không chỉ âm mưu, thủ đoạn, còn cả sự tuyệt tình.

Cầm Liên lắp bắp trả lời tiếp tục : “Ngài cũng biết, ta không thể, linh hồn ta...” nói xong nàng lén chạm vào trái tim mình.

“Quyền lực, người không muốn sao? Ta cứ nghĩ nó là thứ người luôn khao khát chứ?” Từ Quyên cười khẩy, loại người thông minh như Cầm Liên, nàng không tin rằng sẽ chấp nhận cúi người dưới chân người khác.

Lời nói khiêu khích của nàng đã chạm đúng chỗ đau của Cầm Liên. Đúng vậy, một người như nàng, làm sao phải chịu kiếp làm kẻ hầu người hạ của người khác chứ.

Nhưng Cầm Liên vẫn là một người lý trí, nàng ta vội giấu cảm xúc tham lam của mình, bình tĩnh nói : “Như đã nói, nô tì không thể thừa công chúa!”

“Nếu như ta có thể giúp người thì sao?” Những câu hỏi của Từ Quyên luôn dồn dập , trực tiếp đánh vào điểm yếu của Cầm Liên.

Nàng im lặng nhìn Cầm Liên một chút, nàng không biết có nên đánh cuộc vào canh bạc này không. Nếu không, thì nàng sẽ mãi là con cờ trong tay người khác.

“Hoàng thượng và hoàng hậu đang thưởng trà ở Thủy Tạ , nếu lúc đó người có biểu hiện tốt, leo lên được giường của hắn, ngày mai ta sẽ giúp người hóa giải cái phép thuật kia” Từ Quyên đưa ra giao dịch với Cầm Liên. Không phải nàng có phép thần thông quảng đại, tất cả là do A Từ đi trước thấy được về báo cho nàng, nàng cũng phải nghe nàng ta chỉ trích một lúc rồi phải dủ dờ đi gặp Hạ Viêm Hoành mới bảo được cái hồn ma cứng đầu đó.

“Ta...” Cầm Liên ngại ngừng đáp. Chẳng hiểu tại lúc này nàng ta có thể ngại ngừng gì?

“Suy nghĩ nhanh đi, cơ hội chỉ có một.” Dứt lời, Từ Quyên quay lưng đi mất, cũng chẳng thèm đi chậm lại đợi Cầm Liên.

Cầm Liên sau khi suy nghĩ xong thì chợt vật đuổi theo Từ Quyên đã đi được một đoạn xa. Vì này giờ cứ quỳ liên tục, nên chân nàng có hơi khập khiễng một chút, cái trán bị trầy một ít, bộ dáng hoàn toàn thảm, nhưng ánh mắt nàng ta chẳng hề có vẻ gì là đau đớn, ánh mắt trầm tĩnh như hồ nước mùa thu.

Thấy Cầm Liên đã quyết định, Từ Quyên cũng nhẹ nhõm, nàng nói: “Hoàng thượng không thích một người quá ngu ngốc nhưng càng ghét người quá thông minh, người hãy cố đạt được vị thế càng cao càng tốt, ta sẽ giúp người”

Cầm Liên cảm thấy lạ, nàng ta hỏi lại : “Ta có thể sao? Sao ngươi biết? Mà tại sao ngươi lại giúp ta?”. Đây chính là câu hỏi trong đầu nàng từ lúc đầu. Tại sao phải giúp đỡ nàng, nếu như nàng bước lên vị trí cao cao tại thượng đó, chắc chắn sẽ bóp chết Từ Quyên không cần phải hỏi, hoặc là trong quá trình nàng phản bội công chúa, đẩy nàng vào cửa tử, đó không phải cũng là trả thù sao?

Từ Quyên bình thân trả lời : “ Ta cứ nghĩ ngươi rất thông minh cơ đấy, hóa ra là đánh giá cao ngươi rồi, để ta nhắc cho ngươi nhé: Đây là hậu cung! Là nơi ngươi chết thì ta sống, chẳng có ai là đồng minh, cũng chẳng có ai là kẻ thù mãi mãi, bây giờ ta giúp ngươi vì ta có mục đích, thế thôi, ngươi không cần phải biết.”

Từng lời, từng lời của nàng đập vào đầu Cầm Liên, trước nay nàng ta luôn tự tin, luôn cho rằng mình rất thông minh rồi, nhưng bây giờ, núi cao còn có núi cao hơn, cao nhân đắc cao nhân trị, có lẽ trước nay nàng ta chỉ là ếch ngồi đáy giếng, một con bài ngu ngốc của người khác thôi.

Hai người thả cước bộ nhanh hơn một chút đi xuyên qua vườn mai, hướng tới chỗ Thủy Tạ, mỗi người một tâm tình, cùng im lặng tiến lên.

Đi hết vườn mai rẽ phải thì sẽ tới một hồ nước rộng lớn, Thủy Tạ chính là đình các nhỏ nhỏ giữa hồ nước, đi tới đó bằng con đường bắc ngang qua Thủy Tạ.

Từ Quyên cùng Cầm Liên phía sau chỉ vừa mới bước tới từ xa đã bị hai vị cung nữ chặn lại.

“Công chúa xin hãy dừng bước, bên trong hoàng thượng và hoàng hậu đang nghỉ ngơi ạ” Bọn họ rất quy củ làm lễ rồi mới thông báo với nàng.

“À, thế ta vào bái kiến phụ hoàng nẫu hậu một chút rồi đi a.” Từ Quyên bày ra gương mặt ngây thơ .

“Thưa công chúa, hoàng hậu đã có lệnh không cho phép người ngoài làm phiền.” Trông cô cung nữ có vẻ khó xử.

“Không sao, ngươi cứ đi vào thông báo với phụ hoàng là có tiểu Quyên tới bái kiến người, chắc chắn phụ hoàng sẽ cho phép” nàng còn khuyến mãi thêm nụ cười toe toét ngây thơ.

Mấy ai có thể cưỡng lại nét ngây thơ của một tiểu loli chứ?

Vị cung nữ kia có vẻ chần chừ, nàng ta biết Từ Quyên được hoàng hậu nuôi dưỡng, rất cưng chiều vị công chúa này, nhưng lệnh trên khó cãi, tính khí của vị kia cũng không hề tốt chút nào.

Nàng ta đáp lại : “ Lệnh hoàng hậu khó cãi, hay là công chúa quay về hôm sau lại tới ạ?”

Nhưng Từ Quyên nào có dễ nói chuyện như thế, nàng mỉm cười nói : “Như thế này vậy, ngươi đưa ta đi vào, ta sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, là do ta nặng nề đòi xông vào, được không?”

Công chúa đã nói như thế thì cung nữ kia cũng không còn gì để cãi lại, nàng đành dẫn người vào.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 8.2

Cung nữ kia đi trước dẫn hai người theo sau cùng tới hồ Lục Mãn, cái hồ này khá lớn dù là nhân tạo, nước hồ trong vắt một màu xanh lục bích, còn có thể thấy từng đàn cá bơi qua lại , trông rất vui mắt, hai bên hồ thì trồng đủ thứ kì hoa dị thảo được chăm sóc tỉ mỉ , từng bồn hoa được xếp ngay hàng thẳng lối. Một khung cảnh thần tiên ngay chốn dương gian.

Từ Quyên vốn rất thích ngắm cảnh, cái cổ hết ngưỡng qua bên này lại nghiêng sang bên kia. Nhìn ngắm mọi vật một cách say mê mà chẳng để ý cung nữ dẫn đường đột ngột đứng lại, nàng đâm sầm vào lưng của cung nữ kia, thân thể loạn choạng một chút mới lấy lại được thăng bằng.

Nàng định tiến lên xem thử có việc gì thì bỗng có một âm thanh quen thuộc vang lên từ phía sau: “Công chúa Từ Quyên”

Giọng nói trầm trầm ấm áp này nàng chẳng lẫn vào đâu được, lập tức quay phắt lại tìm hình bóng lão già độc ác đó, hành hung nàng xong rồi bỏ trốn biệt tích !!! Nhưng bóng dáng già nua của Tô lão thì chẳng thấy đâu, mà đối diện nàng là một tuấn mã thiếu niên có mái tóc trắng kì lạ và đôi mắt xanh biển ấm áp.

Thiếu niên này thật giống với Tô lão nàng gặp lần trước khi đang vận hành Linh Nhân. Mặc dù thế, có gì đó không phải, lúc trước mặc dù nàng chỉ có thể nhìn thấy giới bằng một màu xám, nhưng Từ Quyên dám lấy danh dự mình ra thế, Tô lão mà nàng thấy có đôi mắt màu đen tà ác, xinh đẹp đến mị hoặc, sâu đến mức không thấy đáy. Còn lúc này, người đứng trước mặt nàng cũng một hình dáng đó, nhưng ánh mắt thật khác, màu xanh biển nhạt cũng rất xinh đẹp, nhưng thiếu một phần tà mị, thêm một phần lạnh lẽo.

Linh Nhân của nàng có thể thấy được một vài thứ mà mắt thường không thấy được, nàng biết điều đó, nhưng Tô lão đã hiện ra cho nàng thấy thực thể, thì tại sao phải giấu “thứ kia”? Trừ khi Tô lão vốn không biết sự tồn tại của nó!

Hàng loạt suy nghĩ xoẹt qua đầu Từ Quyên, khiến nàng chợt run sợ, nàng tin tưởng Tô lão, nên nàng không nghĩ rằng lão còn điều gì đó giấu chính mình. Vậy thì tốt nhất cứ giữ im lặng rồi điều tra “thứ kia”, nàng không muốn kinh động lão.

Tốc độ suy nghĩ của Từ Quyên rất nhanh, chỉ trong vòng chưa đầy hai khắc, nàng đã bình ổn được tâm tình. “Tô...” khẽ gật đầu đang định chào hỏi ngược lại, thì lão Tô lại đặt ngón trỏ lên giữa môi, ra hiệu cho nàng im lặng. Từ Quyên cũng rất phối hợp không nói nữa, cũng may hành động của hai người không bị lọt vào tầm mắt của Cẩm Liên và cung nhân kia, họ đang bận hành lễ với người mới đưng phải.

Tô lão sau khi chào hỏi Từ Quyên thì cũng tiến lại đứng phía sau nàng, cẩn thận ghé vào tai nàng giải thích: “Đó là Thất vương gia, em trai ruột của Hoàng thượng, công chúa ngài nên cẩn thận.” Thất vương gia này có tiếng là tàn nhẫn độc ác, giết người không chớp mắt, lão không muốn Từ Quyên kết thân với người như thế.

Chỉ nghe đến chữ Thất vương gia, Từ Quyên đã muốn cười ra nước mắt, đây chẳng phải là nam chính sao? Thật xui xẻo.

Từ Quyên chỉ dám mắng thầm trong đầu, đang định tiến lên chào một cái rồi dẫn đoàn người đi tiếp xem như là tròn lễ nghĩa. Nhưng chưa kịp tiến lên chào hỏi thì hắc bào vương gia cao cao tại thượng kia đã giành nói trước: “Các người đi đi, đừng làm phiền bản vương”. Thái độ khó chịu của hắn làm Từ Quyên rất bức bối, nàng không thèm quan tâm tới hai người Cẩm Liên đang rồi rít xin lỗi hắn, dẫn theo Tô lão đi thẳng về phía con đường tới Thủy Tạ.

Cẩm Liên sau khi tạ lỗi với Thất vương gia, thấy Từ Quyên đã đi trước cũng vội vàng đuổi theo, gương mặt thiếu nữ mười bảy tuổi vẫn còn ửng hồng ngọt ngào, chẳng trách được nàng, bộ dạng của Thất vương gia đúng là quá tình xảo đi.

Bốn người ôm tâm tư khác nhau cùng đi tới Thủy Tạ.

Khi đi được nửa đường, một luồng sáng đỏ chói mắt bỗng nhiên bùng nổ từ phía, nó phát ra từ Thủy Tạ, làm vị cung nữ dẫn đường lo lắng, vội vàng chạy tiến lên phía trước. Từ Quyên thì vẫn nhàn hạ tản bộ tiến lên, không nhanh không chậm, làm Cẩm Liên đứng phía sau nàng vội muốn chết nhưng không làm gì được.

“Người sớm thu lại tâm tình của chính mình đi, nếu muốn chết sớm một chút như thế thì ta rất sẵn lòng thành toàn cho người.” Từ Quyên nhàn nhạt nói, trong hậu cung nơi người đâu ta chết, hơi một tí lại hoảng hốt lo sợ như Cẩm Liên bước vào chẳng phải bị ăn đến không còn khúc xương sao? Không hiểu lúc trước tại sao nàng lại thấy nàng ta khá thông minh nữa!

Cẩm Liên bị Từ Quyên nói đến tức nghẹn, cúi đầu phục tùng đi phía sau.

Còn Tô lão chỉ im lặng đi theo Từ Quyên.

Sau một lúc thì cả ba người đã tới Thủy Tạ, có hai vị cung nữ ngăn đón vị cung nữ dẫn đường đã chạy đi lúc này, không cho nàng vào, thấy Từ Quyên đi từ phía sau đã tới, nàng ta cáo mượn oai hùm, la ó lung tung bảo bọn họ “tránh đường cho công chúa đi”, ‘lũ cầu nô tài có mắt như mù’, ‘phạm thượng....’ vv.... Bao nhiêu lời lẽ khó nghe đều bị nàng ta nói ra mà la hét, như sợ rằng người bên trong Thủy Tạ không nghe, nàng ta còn ra sức mà kêu.

Mặt Từ Quyên tối sầm lại, lúc đầu thấy nàng ta nhìn có vẻ dễ nói chuyện, không ngờ lại là một cái bầy rập. Nàng vuốt vuốt cái trán sắp nhăn thành một khối của mình, làm ngơ cô ta đi, tiến lên phía trước nói với hai người canh gác.

“Mong hai vị tỷ tỷ vào chuyển lời với phụ hoàng mẫu hậu là có tiểu Quyên tới diện kiến họ dùm tiểu Quyên được không?” Từ Quyên cười ngọt ngào.

Thực ra Thủy tạ chỉ là một cái đình rộng được xây giữa hồ thoi, ở bên ngoài này nói gì thì bên trong đều nghe cả, chẳng có gì phải bẩm báo, nhưng Đế Hậu không cho phép thì không ai được tiến vào, nên Từ Quyên đành mặt dày nhờ bọn họ trợ giúp.

Có mặt Hoàng thượng ở đây, hai cung nữ kia cũng không dám làm càn như bà điên kia, hai người lùi vào bên trong bẩm báo mọi chuyện cho Đế Hậu đang nghỉ dưỡng bên trong.

Từ Quyên cũng không có vẻ gì là vội vàng, nếu hôm nay không nhét người vào giường của tên phụ thân kia được thì cũng chẳng sao. Tô lão đã trở về, nàng cùng hắn học ma pháp là đủ, không cần quan tâm mẹ Hoàng hậu kia muốn làm gì, khi tu luyện đủ thì trốn khỏi hoàng cung đây thị phi này đi ngao du tứ phương, có khi như vậy còn tốt, nàng có thể tránh mặt nữ chính.

Nhưng sâu trong thâm tâm nàng, nàng vẫn muốn trả thù những kẻ hãm hại A Từ và mẫu thân nàng ấy, dù sao đi nữa nàng cũng là linh hồn tá túc vào thân thể nàng ấy, nàng muốn trả lại ơn nghĩa cho bọn họ, và lại, mẹ Hoàng hậu kia dù nàng vẫn chưa gặp mặt nhưng đã ngứa ngáy tay chân từ lâu rồi, ai bảo bà ta bắt nạt Từ Quyên trong cái Thiên Thanh điện kia chứ.

Đừng hỏi tại sao Từ Quyên biết Hoàng hậu hại mẹ con A Từ, mẫu thân A Từ sau khi sinh nàng thì qua đời, một năm sau phụ thân của Hoàng hậu hiện tại Vĩnh tể tướng bắt đầu lung lạc triều chính, nắm giữ quyền hành, quyền cao chống chủ. Đến ba năm sau Hoàng đế mất tang thì cưới Hoàng hậu, trực tiếp trao chủ quyền nắm giữ lục cung cho nàng ta.

Với kinh nghiệm gần chục năm vừa xem phim, vừa đọc truyện cung đấu, Từ Quyên chỉ cần dùng đầu gối cũng biết chắc chắn chín phần mười cái chết của mẹ con A Từ là do bà ta.

Đang lúc nàng ngần ngại suy nghĩ thì bỗng nhiên có một sinh vật gì đó tỏa sáng chói mắt bay đến chỗ nàng rồi xem cái đầu đang vắn Thủy Quái kế của nàng như cái tổ rất tự nhiên ngồi chễm chệ trên đó, làm Từ Quyên thật dờ khóc dờ cười, đây là bị ngồi trên đầu trên cổ trong truyền thuyết?

Nàng chẳng biết phải làm sao với con chim khôn kiếp kia, bắt lấy thì sợ nó bay mất thì nàng sẽ bị trách phạt, mà để yên thì cái thân mập mạp kia sắp làm nàng gãy cổ vì hấn mất!

Mà cũng không cần nàng phải lo lắng, phía bên trong Thủy Tạ đã có một bóng người màu đỏ lao ra, giọng nói thánh thót của nàng vang lên : “Tiểu Quyên! Con đứng yên cho ta!” Giọng nói mềm mại đáng yêu, thánh thót như chim vàng oanh của Hoàng hậu vang lên, phía sau là bảy tám cung nữ chạy theo, đây là lần đầu tiên Từ Quyên đụng mặt Hoàng hậu. Hoàng hậu không gọi là xinh đẹp được, mà là rất rất xinh đẹp, đẹp đến mức làm cho người khác ghen tị, một bộ dạng yếu ớt khuynh quốc khuynh thành vẫn chưa tả hết vẻ nàng được, làn da trắng mịn như tuyết mùa đông làm nổi bật hai gò má ửng hồng của nàng, mái tóc màu nâu nhạt tự nhiên óng ả mượt mà được vắn lên một cách đơn giản tạo thêm cho nàng một nét giản dị gần gũi nhưng không kém phần xinh đẹp, đôi chân mày lá liễu thanh mảnh mềm mại được vẽ thêm một đóa hoa sen xinh đẹp nhỏ nhỏ ngay giữa mi tâm, mỗi một cái nhăn mày của nàng đóa hoa đều di chuyển một cách cực kì sinh động cứ như một đóa hoa thật đang nở rộ giữa mi tâm Hoàng hậu vậy, còn chưa nói đến đôi mắt phượng khẽ nhếch lên, một bộ dáng câu hồn đoạt phách, cánh mũi nhỏ nhắn tôn lên sống mũi cao ngất cùng đôi môi trái tim đỏ ửng căng mọng. Càng nhìn Từ Quyên chỉ càng muốn móc mắt mình ra, thân hình bốc lửa của Hoàng hậu thì khỏi phải chê, bộ ngực sữa nửa ẩn nửa hiện dưới làn váy cúp ngực khoe ra cái khe sâu hun hút của nàng....

Tới đây Từ Quyên dứt khoát cúp mắt xuống, bỏ ngay ý định nhét Cẩm Liên vào hậu cung Hoàng thượng, chưa nói đến các phi tần chiêu nghi, nàng ta phải qua được cửa của vị Hoàng hậu đẹp đến ép chết người khác này trước đã. Thử hỏi xem, Hoàng hậu đã đẹp đến nhường này, phi tần hậu cung còn đẹp đến như thế nào nữa để chui vào giường Hoàng thượng chứ?

Từ Quyên thật chán nản nhìn xuống cái sân bay trước ngực mình, chẳng biết khi lớn lên chỗ này có xuất hiện được một cái khe sâu như hoàng hậu không nữa đây.

Cổ đại thật lắm nữ nhân a.

Nhưng sự thật đã kiểm chứng cho Từ Quyên, ngực bự không hẳn là điều tốt (?) , nhìn Hoàng hậu chạy ra với bộ ngực đồ sộ công kênh, cứ tung tung theo từng nhịp chân của nàng Từ Quyên còn cảm thấy mệt thay hoàng hậu.

Mặc dù Từ Quyên chỉ cách bên trong Thủy Tạ khoảng năm thước mà khiến Hoàng hậu chạy đến thờ hồng hộc, cái ngực phập phồng thực chọc người khác chảy máu mũi, chẳng biết nàng ta thân thể yếu đuối thật hay lại diễn trò chọc cho Hoàng thượng ngứa ngáy thân dưới nữa.

Hoàng hậu xinh đẹp nhón từng bước cẩn thận tiếp cận Từ Quyên, đôi mắt ngây thơ long lanh tập trung vào con chim khôn kiếp đang đậu trên đầu nàng, một bộ dạng cẩn thận thập phần, chỉ sợ rằng nó bay đi thôi. Nhưng nàng ta chỉ cần tiến lại gần một chút là con chim đó lại vỗ cánh chực bay đi, dọa sợ nữ nhân Hoàng hậu mấy lần mới khiến nàng từ bỏ ý định. Cả đám cung nhân xung quanh cũng nháo nhào muốn tiến lại gần bắt chim cho nàng ta, nhưng ai cũng nhận một kết quả giống vậy mà xấu hổ thối lui.

Từ Quyên đây là hoàn toàn bị lừa bịp, chân chính lừa bịp, con chim khôn kiếp kia không biết có khi nào bị đau bụng mà cho một bãi, mọi người thì cứ lăm lăm nhìn chăm chú vào nó- cũng chính là đầu nàng, còn Hoàng hậu nương nương thì cứ khoe ngực vồn qua vồn lại trước mặt nàng. Nàng thật sự sắp bị bọn người kia chinh chết !

Bao nhiêu con mắt mọi người tập trung vào chú chim nhỏ đang thoải mái tự nhiên rúc cổ làm tổ trên đầu Từ Quyên. Mãi cho đến khi hình bóng màu vàng của Hoàng thượng đi ra từ chỗ đám cung nữ tách ra làm hai.

Từ Quyên chẳng muốn liếc nhìn hấn quá lâu, nàng có thể nhận mẫu thân A Từ là nẫu thân của mình, nhưng chẳng bao giờ muốn chấp nhận nam tử trước mặt này là phụ thân, lúc nàng đang khổ cực vật lộn với mọi khó khăn, chỉ muốn tìm một chân to chống gối thì đến cả cái gấu quần của hấn nàng còn không nhận được nói chi ôm chân hấn. Thử hỏi trên đời này có người phụ thân nào vô trách nhiệm đến như thế không?

Suy nghĩ của Từ Quyên tất nhiên sẽ có vài phần ích kỷ, bởi vì không chỉ vị Hạ Thiên Đế này lạnh bạc với con cái, mà rất nhiều vị hoàng đế khác trong lịch sử chẳng thêm quan tâm tới con cái của mình. Bởi vì họ có quá nhiều đứa con, mà ai ai cũng cố gắng lấy lòng cung phụng bọn họ nên thêm nhiều một đứa hay bớt đi một đứa cũng không phải là điều quá quan trọng. Nhưng dù sao thì cũng là dòng dõi hoàng gia, nên các vị vương tử công chúa vẫn được thiết đãi khá hơn người bình thường rất nhiều lần. Có lẽ do Từ Quyên xui xẻo gặp ngay Hạ Thiên Đế -một người lãnh tình đến cực điểm, mẹ nàng chết thì cũng bỏ quên nàng luôn, chỉ tới khi tân hậu được lập, kéo nàng ra từ nơi tối tăm nhất của Hoàng cung để tạo danh tiếng hiền lành nhân ái của nàng ta, thì Từ Quyên mới được sống trong Thiên Thanh cung.

Đúng là bạc tình nhất nhà Đế vương mà!

Hạ Thiên Đế nay chỉ mới gần ba mươi tuổi anh tuấn tiêu sái, một thân quý khí mạnh mẽ tỏa ra khiến trái tim bao tiểu cung nữ đập loạn nhịp, trong đó có Cẩm Liên mặc đồ tai hồng. Trước nay chưa hề có cung nữ nào tới gần Hoàng thượng được, chỉ có thể ngắm hấn từ xa xa, đột nhiên hôm nay có thể ngắm gần như thế đúng là thỏa mãn tâm tình thiếu nữ của bọn họ.

Hoàng hậu hình như không quan tâm đến tâm tình của các cung nữ, gương mặt họa thủy đáng thương cứ nhìn chăm chăm vào con chim trên đầu Từ Quyên, cứ như sợ nó bay mất vậy. Một vòng tay ấm áp ôm trọn cả vai mảnh khảnh của nàng ấy mới kéo sự chú ý của Hoàng hậu đi được.

Khuôn mặt đáng thương hề hề ngược lên nhìn Hoàng thượng, nàng ta cất giọng run run : “Hoàng thượng.. Tiểu phượng ngài tặng thần thiếp....”. Biểu cảm khuôn mặt không thể che vào đâu được, nét mặt thiếu phụ xinh đẹp mất đi một phần ngây ngô đáng yêu, thêm một phần thành thực quyền rũ, nếu so với Cẩm Liên thì chi hơn, không kém ở đâu được!

Nét mặt vị Hoàng đế nhìn ái thiếp cũng mềm mại xuống, dịu dàng ôm nàng vào lòng mà dỗ dành, một bên thì ra hiệu cho vị thuần thú sư ở phía sau tiến lên bắt lấy bạch phượng nhỏ nhỏ trên đầu Từ Quyên. Nhưng có lẽ con chim kia đã quen làm tổ trên đầu Từ Quyên, dù dỗ như thế nào cũng không chịu đi, dùng biện pháp mạnh thì nó lại vỗ cánh đòi bay đi, thuần thú sư cũng bó tay chịu trôi.

Bao nhiêu cặp mắt hâm mộ lần ghen tị đều đổ vào nàng, phượng hoàng trăm năm mới kết đôi một lần sinh một quả trứng, muốn trộm nó đi thì đúng là còn khó hơn cả lên trời, may mắn thì có được bảo vật, xấu số thì bị lừa phượng hoàng thiêu rụi, không những thế, ti lệ chim non có thể trưởng thành từ trong tay thuần thú sư thì ít đến thảm thương, mười con chưa chắc gì có thể sống sót được một con. Bởi vì độ khan hiếm mà người đời quan niệm rằng phượng hoàng sẽ đem lại điềm may mắn cùng phúc lộc đến cho chủ nhân. Mà hiện tại thì đã có một con chim phượng hoàng đang đậu trên đầu Từ Quyên, xem cái quả đầu nàng là cái tổ của nó, ai tới cũng không chấp nhận, chỉ chịu nằm trên đó. Đây hẳn là chứng minh nó chọn công chúa làm chủ nhân mới?

Giăng co một lúc vẫn không có kết quả, Hạ Thiên Đế cũng đành từ bỏ, chim quý hẳn dành bao nhiêu công sức mới nuôi dưỡng được một con, nếu đã động tâm cho nó bay đi thì thật hẳn không nỡ.

Cuối cùng thì Hoàng thượng cũng đành chịu thua con phượng hoàng kia, ôm bà vai ái thiếp an ủi: “Không có cách nào bắt nó, Uyển nhi, nàng yên tâm trăm chắc chắn sẽ tìm một con khác đẹp hơn gấp mấy lần, à không, gấp trăm chục lần nó cho nàng chơi”. Đôi mắt sắc lạnh liếc về phía Từ Quyên, làm cả người nàng như rớt vào hầm băng, Từ Quyên còn cảm thấy có thanh đao vô hình nào đó như cứa vào cổ mình nữa, cảm giác thật đáng sợ.

Mồ hôi lạnh của Từ Quyên tuôn ra như tắm, có trời mới biết nàng ghét con chim khốn kiếp đang leo trên đầu trên cổ nàng như thế nào, vừa nặng mà vừa gây chú ý nữa. Hiện giờ Từ Quyên chỉ hận không vật lông nó đem đi nướng được thôi.

Hoàng hậu mềm yếu không xương dựa vào Hoàng thượng, giọng nói mềm yếu: “Vâng thưa hoàng thượng, thần thiếp chỉ tiếc công sức ngài bỏ ra để dưỡng tiểu phượng cho thần thiếp..... không ngờ...”. Nói xong thì nàng ta lại chui vào lòng hắn run run chực khóc.

Hạ Thiên Đế cũng rất thương hương tiếc ngọc, tròng Từ Quyên thêm một cái cảnh cáo, rồi ôm chăm lấy Tạ Uyển hoàng hậu, nhẹ nhàng nâng chiếc cằm tinh tế lên hôn say đắm vào đôi môi mọng ướt của nàng, hai người môi chạm môi ngậm mút dây dưa không dứt, thân thể Hoàng hậu nóng bỏng cọ sát vào bộ hạ của hắn, làm cái vật của nam nhân ấy cương cứng lên. Hạ Thiên Đế cũng không chịu thua, hai tay nhấc bổng cặp mông tròn trịa quyến rũ của nàng lên từ từ nắn bóp...

Cảnh xuân hai người giữa thanh thiên bạch nhật trước mặt bao nhiêu cung nhân mà họ cũng chẳng mảy may để ý, bọn cung nhân cũng rất thành thật mà quay đi, chẳng dám mở nửa con mắt lên quan sát. Tất nhiên, chẳng ai để ý đến tiểu cô nương cao không đến ngực vẫn còn đang đứng đó, trên đầu còn đội một con chim phượng, tầm mắt khép hờ nhưng vẫn thấy rõ một màn nóng bỏng kia.

Không trách được Từ Quyên, nàng động còn không dám động, quay đầu đi càng không dám, bảo nàng nhắm mắt thì nàng không nỡ, ai bảo bọn họ diễn xuân cung đồ trước mặt nàng làm chi.

Hoàng đế bị Hoàng hậu ôm sát, đã sớm khó kiềm chế, bộ ngực sữa của nàng ấy sau một hồi lăn lộn cũng bị kéo xuống gần nửa, nhìn cái vực sâu hun hút kia từ phía trên càng thấy được nó có bao nhiêu là hấp dẫn. Toàn thân hắn nóng ran, kiên quyết nhấc bổng nàng lên, bế về tấm cung của nàng, hôm nay hẳn phải dạy dỗ tiểu yêu tinh này một trận ra trò mới được.

Mọi cung nhân thấy Đế Hậu đi, thì đồng loạt tách ra, cúi đầu cung kính chào. Chỉ có Từ Quyên đứng ngay giữa cây cầu trợ trợ. À không, còn Tô lão đứng sau nàng nữa, lão cũng cúi người chào, nhưng nửa bước vẫn không tách ra khỏi Từ Quyên.

Từ Quyên không muốn cúi đầu, cũng không muốn chào hỏi gì hai người kia, nên mượn hoàn cảnh chỉ hơi cúi đầu trầm mặc. Hoàng đế nhìn cũng không thèm nhìn nàng, lướt qua nàng như người vô hình vậy.

Sau khi Đế Hậu hai người dẫn đường đi trước, dàn cung nhân cũng nối bước theo sau thật quy củ, chỉ để lại bóng dáng bốn người Từ Quyên, Cẩm Liên, Tô lão và vị thuần thú sư kia.

“Cẩm Liên, người đi về trước đi, ta và Tô công công có việc cần bàn” Từ Quyên đuổi Cẩm Liên về trước, nàng muốn trò chuyện với Tô lão một chút.

Cẩm Liên cúi đầu vâng mệnh đi trước, sau biến cố hôm nay, lệnh đuổi người của Từ Quyên cứ như ân đại xá đối với nàng vậy.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu đi rồi, người cũng đi đi” Từ Quyên liếc nhìn gã thuần thú sư kia, thật chẳng hiểu lão nuôi dưỡng như thế nào mà đến con chim cũng không nghe lời gã vậy?

“Nhưng...” Hình như gã cũng không nỡ bỏ lại phượng hoàng.

Lúc này, bàn tay to lớn của Tô lão bụm một cái lên đầu Cẩm Liên, bắt được con chim bướng bình kia. Hành động của hắn nhanh gọn, mạnh mẽ đập lên đầu nàng, làm con chim không kịp trở tay đã bị bắt lấy đôi cánh mà lòi đi. Tô lão bắt được rồi ném nó tới chỗ gã thuần thú sư, được hắn cảm ơn rồi rít, trong khi con chim kia có vẻ vùng vẫy đòi quay lại cái tổ đầu Từ Quyên thì bị Tô lão trừng một cái mới chịu ngoan ngoãn trở lại chỗ gã thuần thú sư.

Còn quả đầu của Từ Quyên thì tất nhiên là rồi còn hơn tở vò, buổi sáng cẩn thận vấn kiểu tóc Thủy Quái đáng yêu mà lại bị con chim khốn kiếp kia lăn qua lăn lại làm hỏng hết, rồi lão Tô bắt nó cũng không bắt nhẹ nhàng, đập con chim đó chẳng phải đập lên đầu nàng sao? Đã vậy cái cổ nhỏ nhắn đáng thương của nàng vừa phải chịu sức nặng của con phượng hoàng đó, vừa phải chịu cú đánh của Tô lão.

Ôi ôi, hình như đầu nàng lại sưng u thêm một cục a.

Từ Quyên khóc ròng, vết thương cũ của nàng mới lành, bây giờ lại u thêm một cục mới, quay mặt lại oán hận nhìn Tô lão. Nếu ánh mắt có thể giết người thì chắc chắn Tô lão đã bị Từ Quyên giết chết từ lâu rồi.

Nàng trợn mắt nhìn lão. Lão! Lần nào gặp lão nàng cũng bị đánh aaaaaaa!

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 9

Đáp lại ánh mắt hình viên đạn của Từ Quyên, Tô lão chỉ cười cười. Từ Quyên thấy lão ta đánh nàng đến quen tay mà không hề có chút tội lỗi, còn cười đến vô tội thế kia cũng chẳng còn biện pháp nào khác đành dùng đôi mắt cá chết của mình trừng lão, trừng đến khi nào lão bỏ cái thói quen đó đi thì thôi.

Tô lão mặc dù thể xác thanh thiếu niên, nhưng tâm hồn cũng đã một vạn tuổi hơn, làm việc luôn có chừng mực, thấy Từ Quyên trừng đến mức hai nhãi cầu muốn lòi cả ra rất buồn cười lão mới nhìn lại ho khan vài tiếng “Khụ khụ” mới không trêu chọc tiểu chủ tử kia nữa.

Từ Quyên thì lại không tốt tính như thế, khuôn mặt trẻ con phụng phịu đầy hờn dỗi quay ngoắt đi không thèm nhìn lão, bước đi thật nhanh về phía Thiên Thanh cung của chính mình. Vốn dĩ, bị lão gõ một chút nàng cũng chẳng để ý, thật tâm Từ Quyên cũng không thích con chim khôn kiếp kia, đem nó về để nó làm tổ trên đầu nàng hay sao? Tô lão cũng không mạnh tay đến mức khiến nàng khó chịu, nhưng có lẽ nàng giận do lão biến mất mấy ngày vừa rồi mà không một chút quan tâm nàng sống chết ra sao, để nàng một mình vật lộn với cái thân xác đau nhức nhối này và một đám nha hoàn mắt cao hơn trán kia.

Nàng biết rằng, hiện tại bây giờ nàng quá dựa dẫm vào lão.

Bước từng bước chậm chậm về Thiên Thanh cung, nàng nhanh chóng bình tĩnh lại, loại bỏ những suy nghĩ lung tung kia đi, Từ Quyên không muốn oán trách ai cả, kể cả Tô lão hay Cẩm Liên, người không vì mình trời chu đất diệt, Tô lão có việc của lão, nàng không thể suốt ngày làm phiền được, dù gì thì nàng cũng chẳng cho lão được lợi ích gì, nàng không nên vì một chút trẻ con mà phá hủy mối quan hệ này. Còn Cẩm Liên, mặc dù nàng ta mưu mô, xảo quyệt, tính kế với nàng, nhưng ít ra nàng ta là người duy nhất chịu nghe lệnh nàng trong Thiên Thanh cung, dù với mục đích gì thì cũng đã chăm sóc nàng hơn một tháng qua, nếu nàng ta có dụng tâm xấu thì đã hạ độc chính mình rồi....

À không, nàng ta đã hạ độc rồi chứ.

Từ Quyên phì cười trước suy nghĩ ngớ ngẩn của chính mình, nàng hiện tại đơn độc tới mức phải bình vực cho kẻ giả nhân giả nghĩa, luôn cố gắng bôi xấu chính mình kia. Có trách cũng chỉ trách chính nàng không đủ bản lĩnh để đáp đũa bọn họ, Cẩm Liên, Hoàng hậu, Hoàng thượng, tất cả mọi người muốn chà đạp nàng, sẽ có ngày bọn họ phải hối hận.

Đôi mắt tím long lanh của nàng khẽ híp lại, nhìn vào khu vườn bạch mai phía trước chỉ toàn những cành cây trơ trọi. Đây là cuối mùa thu, đầu mùa đông, lúc những cây mai đó rụng lá, bọn chúng chuẩn bị cho mùa xuân sắp tới đây bùng nổ từng chùm từng chùm mai trắng tinh khôi xinh đẹp.

Con người cũng vậy, phải có lúc khó khăn gian khổ mới gặt hái được thành công.

Tô lão từ phía sau đuổi theo Từ Quyên vốn không khó, nàng chỉ là một đứa con nít, đi có nhanh đến đâu thì lão chỉ cần vài bước là đuổi kịp, nhưng lão muốn để nàng có một chút thời gian để nguôi ngoai cơn giận đi phần nào rồi mới đến chỗ nàng. Dù gì lão cũng đã hơn một vạn năm tuổi rồi, bắt lão chạy theo đỡ một đứa bé miệng còn hôi sữa thật mất mặt nha, dù đó sẽ là chủ nhân tương lai cũng thế.

Ôm suy nghĩ đó, lão cứ tiếp tục chậm chậm tản bộ về phía Thiên Thanh cung. Nhưng đi được nửa đường thì lại dừng mặt cô công chúa nhỏ ngăn người giữa vườn bạch mai xơ xác.

Cảm thấy Từ Quyên là đang đợi lão, lão cũng tiến lên gọi nàng: “Từ Quyên công chúa”

Từ Quyên giả vờ như không nghe thấy, rẽ qua một hướng khác.

Tô lão phì cười lại gọi nàng “Công chúa a, ngài đi đâu thế? Phía đó là hướng đi nhà xí nha”.

Từ Quyên vẫn bơ lão, nhưng nàng cũng chuyển qua hướng khác mà đi.

“Hướng đó là phòng giặt ủi”

“....”

“Hương đó là Phượng Tề cung của hoàng hậu a”

“....”

“Hương đó...”

Sau một hồi bị xoay vòng, Từ Quyên mới liếc mắt nhìn Tô lão đang đùa giỡn nàng đến vui vẻ kia .

Tô lão thấy Từ Quyên bé con đánh đá lờm ngớt lão vẫn không tức giận , hòa ái nói : “Người muốn đi đâu, để ta dẫn đi”.

Từ Quyên nhìn chăm chăm vào vị thanh niên với mái tóc bạc trắng, đôi mắt xanh nhạt lạnh lùng, ngũ quan tinh xảo đang cười đến gốc rễ chính mình kia, quả thật là mỹ nam, nếu không phải hấn mặc bộ đồ thái giám sát phong cảnh thì đã hoàn hảo rồi. Từ Quyên không biết, tại sao mấy ngày không gặp, lão lại trẻ ra đến mức tuổi như thế, càng không hiểu tại sao Hoàng đế thấy thái giám của mình có thay đổi nghiêng trời lệch đất vậy mà hấn vẫn tỏ ra không có gì.

Nàng không hiểu, cũng không muốn biết. Nếu Tô lão cảm thấy thời điểm thích hợp, sẽ tự nói với nàng.

“Ta muốn đi thư viện” Từ Quyên nói, giọng nói trẻ con đang yêu đã làm mắt và lạnh nhạt xa cách của nàng đi.

“Người tìm sách gì, để lão tìm cho, trong thư viện kia toàn một đồng phế vật, không có kiến thức nào hữu dụng đâu” Vì Từ Quyên mới sáu tuổi, cao chỉ tới lưng quần lão nên lão ngồi xổm xuống, mặt đối mặt dỗ dành.

“Ta muốn học ma pháp” Từ Quyên xấu hổ, không muốn nhìn thẳng vào lão già vô tâm vô phế kia.

Lời nói của nàng làm Tô lão sùng sốt, ngẫm lại chính lão là người hứa sẽ dạy nàng phong ma pháp, thế mà lại bỏ nàng đi mà không nói lời nào, đến nửa chữ của bùa chú còn chưa dạy nữa, bảo sao hôm nay thái độ nàng khác lạ.

Lão bối rối gãi gãi cái cổ, ấp úng nói : “Người ... À” , lão muốn giải thích tất cả cho Từ Quyên nhưng sợ có giải thích nàng cũng không hiểu nên cũng đành thôi. Lọc trong tay áo, lão lôi ra một sợi dây chuyền bằng bạc với mặt đá thạch anh tím hình giọt nước dịu dàng, bề mặt viên ngọc thực nhìn mịn bóng loáng, chỉ nhìn thôi liền muốn chạm vào. Viên đá ngay lập tức thu hút ánh mắt Từ Quyên, đây chẳng phải đá tinh nguyên của mẫu thân nàng sao? Những ngày vừa qua làm nàng quên mất viên đá này.

Tô lão thấy Từ Quyên nhìn viên tinh nguyên không chớp mắt liền thuận tay đưa cho nàng.

Từ Quyên nâng niu viên ngọc như thứ quý giá nhất trên đời này vậy, mà quả thật nó là một món bảo vật khá trân quý, bởi vì đá tinh nguyên chỉ xuất hiện khi ma pháp sư Huyền cấp trở lên khi chết đi mới có thể kết tinh ra, mà chỉ khi ma pháp sư đó nguyện ý ngưng tụ pháp lực để tạo thành một viên đá tinh nguyên như thế, còn chưa nói đến tỉ lệ kết thành thực sự rất mong manh nữa. Một viên đá tinh nguyên to bằng ngón tay cái như thế này chứng tỏ chủ nhân của nó là một người rất không tầm thường, ít nhất phải Địa cấp trở lên.

Mặt đá nhẵn nhụi trơn bóng, chạm vào có cảm giác mát lạnh thực thoải mái. Từ Quyên dù nội thương ngoại thương đều đã khỏi, nhưng luôn có cảm giác ê nhức tại các mạch máu , chỉ mới cầm vào viên đá tinh nguyên, một luồng khí như dòng nước mát lạnh tuôn chảy khắp kinh mạch nàng, cảm giác thật thoải mái đến từng đường chân kẻ tóc.

Nàng khẽ nhắm mắt lại cảm nhận sự dịu êm thoải mái đã lâu rồi chưa cảm nhận này.

Tô lão cũng từ từ giảng giải cách cảm nhận và tu luyện ma pháp. Chất giọng trầm ấm của lão vang vang lên hướng dẫn Từ Quyên từng bước từng bước điều khiển nguồn sức mạnh đó chạy đều theo vòng tuần hoàn , không được hấp thụ quá nhiều nguyên tố ma pháp, cũng không thể tu luyện một cách quá vội vàng, phải hấp thụ từng chút một, rồi mới đưa vào đan điều tích tụ, đến một mức nhất định thì sẽ đột phá. Sau khi đột phá, tinh thần lực sẽ cô đọng hơn, mạnh mẽ hơn, cũng như thế đối với ma pháp lực.

Tô lão cũng giải thích thêm, ngày hôm trước do Từ Quyên mới lần đầu cảm nhận nguyên tố ma pháp mà lại hấp thụ quá nhiều, đồng thời tinh thần lực của nàng khá thấp nhưng linh hồn lực lại rất cao, gây ra sự mất cân bằng khi tu luyện. Đồng thời cũng nghiêm cấm Từ Quyên sử dụng Linh nhãn trước khi thăng lên ma pháp sư cấp bốn. Với giải thích của lão, Linh ma pháp là một người năng lượng cực kì bất ổn, mà tinh thần lực của nàng quá ít ỏi, không thể khống chế được nó.

Từ Quyên cũng biết rằng Tô lão là đang muốn tốt cho mình nên nàng cũng ngoan ngoãn vâng lời, dù sao thì mấy chuyện tu luyện này nàng vẫn là nên học hỏi từ từ.

Sau một lúc tu luyện, Từ Quyên tinh thần sáng khoái, cảm viên đá tinh nguyên kia yêu thích đến không rời, quả thật cái vòng cổ này cực kì đơn giản, chỉ là một sợi dây bạc mềm mại mỏng manh , mặt dây chỉ là một viên đá thạch anh xinh đẹp được móc lại để đeo trên cổ thôi, người bình thường có lẽ sẽ không trân quý món đồ mà một hàng trang sức nào ngoài chợ cũng có thể tìm thấy này.

Nàng chỉ chần chờ ngắm nó một chút, rồi đeo lên cổ mình, Từ Quyên là một người đơn giản, cũng rất thích những thứ đơn giản nên nàng rất hài lòng với sợi dây chuyền này.

Từ Quyên ngại ngùng mờ lời : “Cám ơn Tô lão....”. Tô lão đã giúp nàng nhiều việc mà vừa rồi nàng còn giận dỗi lão nữa, nàng dù da mặt dày cỡ nào cũng phải thấy ngượng ngùng.

Lão Tô chỉ cười cười phẩy tay : “Không có gì, không có gì, xem như là quà thu nhận đệ tử của ta vậy , ha ha”. Gương mặt mũi nam của lão lúc bình thường thì nhìn thật lạnh, nhưng mà cứ cười rộ lên là muốn bao nhiêu nước mắt là có bấy nhiêu, hình tượng đều mất hết.

Không khí giữa hai người đã khá hơn, cả hai cùng đi về hướng của Thiên Thanh cung. Bỗng Từ Quyên chợt nhớ về sự kiện vừa rồi tại Thủy Tạ, nàng mân mê viên ngọc trên cổ nàng, hỏi Tô lão .

“Tô lão, ngày trước mẫu thân ta như thế nào?” Đôi mắt tím long lanh xinh đẹp của nàng trầm lặng nhìn vào con đường trước mặt.

Tô lão không vội trả lời, thăm thò dài một cái: “Ta biết sẽ có ngày này mà...” . Thanh niên tóc bạc ánh mắt dịu dàng triu mến nhìn Từ Quyên thật lâu : “Ngài rất giống mẫu thân ngài lúc nhỏ a, nhất là đôi mắt tím long lanh ngập nước kia”. Nhưng dường như qua Từ Quyên lão lại thấy lại kí ức cùng Lam Văn .

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 9 (Gt)

Chương này mình xin giải thích một chút về Hiểu Nguyệt và thế giới nàng xuyên vào:

Chắc hẳn có nhiều người cảm thấy, tính cách của Từ Quyên (Hiểu Nguyệt) rất rối và lộn xộn, mình xây dựng không tốt, nhưng mình xin nhấn mạnh ở đây là Từ Quyên XUYẾN KHÔNG tới thế giới này, và đang trú ngụ trong thân thể của A Từ.

Điều này có nghĩa gì? Chẳng phải mọi người đều xuyên không vậy sao? (Trừ một số trường hợp cá biệt là xuyên cả thân thể)

Có thể hiểu như thế này:

Linh hồn của Hiểu Nguyệt xuyên vào thân thể Từ Quyên(A Từ). Mà ngay từ đầu, Hiểu Nguyệt không chấp nhận cuộc sống của A Từ, không chấp nhận thân thể của A Từ, mà nàng luôn trong tư thế rũ bỏ hết mọi thứ đi tìm một cuộc sống an nhàn.

Còn về việc Từ Quyên luôn có suy nghĩ đầu lại nữ chính, lật đổ nữ chính, thì có lẽ đây cũng là tâm lí của khá nhiều bạn khi đọc một câu chuyện máu chó NP nào đó mà bức xúc, căm ghét nữ chính. (Mình xin nhấn mạnh đây là suy nghĩ của các bạn không thích NP nhé).

Cũng do sự không chấp nhận của linh hồn Hiểu Nguyệt, thân thể và linh hồn Từ Quyên luôn có một khoảng cách, không xác nhập lại làm một được.

Sau đó Hiểu Nguyệt cảm nhận được, đồng thời cảm thông với số phận A Từ-một đứa bé không mẹ, cha không quan tâm, bị mọi người xung quanh tính kế, nên nàng chấp nhận số phận của A Từ. Nhưng nàng lại vẽ ra một con đường khác, không trở thành con cờ trong tay người khác, mà sẽ trả thù cho A Từ và tìm hiểu về cái chết của mẫu thân nàng.

Khi Linh hồn và thể xác đã chấp nhận lẫn nhau, sẽ có những xung đột nhất định. Nói về vấn đề này thì nếu các bạn đã xem hoặc đọc vở kịch “Hồn Trương Ba, da hàng thịt” thì sẽ hiểu. Hiểu Nguyệt chỉ là một linh hồn sống dựa dẫm vào thân thể Từ Quyên, có thể suy nghĩ của Từ Quyên do nàng quyết định, nhưng trái tim đang đập thành thịch kia, đó là của Từ Quyên.

Dù Từ Quyên đã chết và biến thành hồn ma A Từ, nhưng một phần của nàng vẫn còn trong thân thể, đó là trái tim, đó là trí não. Chính vì vậy, Từ Quyên luôn quan tâm đặc biệt với Cẩm Liên, vẫn luôn không ra tay nặng với Cẩm Liên, mặc dù nàng ta luôn cố gắng gây tiếng xấu cho Từ Quyên, khiến Từ Quyên bị cô lập (Hạ Thiên Quốc khá coi trọng danh tiếng). Nếu muốn loại bỏ Cẩm Liên, Từ Quyên chỉ cần giết nàng là được, cuối cùng thì Cẩm Liên cũng chỉ là một cung nhân sống trong Hoàng cung một nơi máu lạnh, sai một chút là bị chém đầu thôi. Nhưng các bạn có thể thấy, Từ Quyên luôn rất nhân nhượng với Cẩm Liên dù là linh hồn bên trong là A Từ hay Hiểu Nguyệt cũng thế.

Bởi vì sao?

Bởi vì sâu thẳm trong trái tim, Từ Quyên luôn xem Cẩm Liên là người thân của mình, đến ngay cả linh hồn Hiểu Nguyệt có sự thông minh sáng suốt của một thiếu nữ thế kỉ 21 cũng không thể thay đổi được, bởi vì tình cảm của một cô bé mồ côi đã khắc sâu vào xương tủy nàng rồi.

Và nếu như tình cảm với Cẩm Liên không thể xóa nhòa, thì những cảm xúc cô đơn, đau buồn, tủi nhục của Từ Quyên, Hiểu Nguyệt cũng không làm mất đi được. Thử hỏi xem, một vị công chúa cao quý bị nuôi lớn bởi các cung nhân (nhà hoàn nếu ở gia đình bình thường), cuộc sống thiếu thốn cơ cực, bị sỉ nhục bởi các cung nhân khác, Từ Quyên dù cứng rắn đứng lên nhưng trái tim em vẫn là một đứa bé yếu đuối, mạnh mẽ chỉ là vỏ bọc của em.

Vì vậy, dù không rõ ràng quá mức, nhưng những cảm xúc trong tâm trí Từ Quyên luôn có sự bất đồng.

(Mình sẽ cố gắng viết cho Từ Quyên có thể khắc phục được tình trạng này, nếu không thì có lẽ mình phải viết nàng bị bệnh đa nhân cách mất. T_T)

Nhưng có một điều tốt, đó là do có sự xát nhập của linh hồn Hiểu Nguyệt mà Tử Quyên đã có một sức mạnh mới, đó là “Linh”.

À, đúng rồi, hẳn là các bạn luôn thắc mắc về nam chính phải không?

Mình xin nói về Tô lão trước nhé.

Hẳn các bạn đều thắc mắc nếu Tô lão xem Tử Quyên là chủ nhân, tiểu chủ nhân, đệ tử..... mà lại vất Tử Quyên một đồng không thèm quan tâm đúng không?

Mình xin giải thích kiểu này nhé, Tô lão là thái giám của Hoàng thượng, mặc kệ có phải thái giám thật không, nhưng lão có rất nhiều công việc phải làm, và lão phải hoàn thành nó mới tìm đến Tử Quyên được. Ở cung đình không hoàn thành chức trách thì sẽ bay đầu như chơi đây.

Về anh nam chính, thực ra nếu ai có chú ý, thì anh ấy đã xuất hiện từ sớm rồi.

Hừm, không nhớ chương nào nữa, nhưng mà cái đêm Tô lão kể về cuộc chiến giữa các Vong Linh triệu hồi sư ấy, có một lúc nữ chính thấy sợ qua một góc mặt của nam chính ấy, và lúc nàng dùng Linh nhãn nhìn vào Tô lão, thì nàng cũng thấy được chút chút của nam chính.

Hi, chỉ bật mí một chút cho các bạn đỡ nôn nóng thôi, nữ chính cũng sắp gặp được “một phần” của nam chính rồi ^^.

Còn về những nhân vật còn lại, mình sẽ dần dần bật mí trong truyện.

Truyện mình cố gắng xây dựng trong cái tiểu thuyết có cái thực thể, trong cái đau khổ có cái hạnh phúc, trong cái chết luôn có sự sống. Nếu các bạn muốn một câu truyện mà nữ chính vào một cái thành chứa tể thiên hạ, thì mình xin lỗi vì đã khiến bạn thất vọng, mình muốn đến lại một cảm xúc chân thật cho các bạn, cũng như bày tỏ suy nghĩ của mình về xuyên không, nên mong các bạn hiểu cho vì sự dài dòng của nó.

Về cơ bản, đây là một thế giới của ma pháp. Gồm năm lục địa chính và sáu đại dương.

Năm lục địa gồm :

+Hàn Tự

+Vũ Kiên

+Tranh Linh

+Ấu Tề

+Viên Mẫn

Hạ Thiên quốc nằm ở lục địa Vũ Kiên, là quốc gia lớn nhất của Vũ Kiên lục địa. Ở đây mặc dù có sự giao thống giữa các lục địa và đế quốc nên cũng không cổ kính như Trung Quốc xưa, nhưng vẫn giữ truyền thống của mình, trang phục chỉ cách tân một chút, nhưng vẫn mang hương vị trang phục truyền thống, đặc biệt hoàng thất thì luôn phải mặc trang phục truyền thống, dù là ngày thường hay ngày lễ trọng đại, vì để làm gương cho dân. Sau này mình sẽ tả kĩ hơn nhé.

Đến đây là hết, cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 9.1

Tử Quyên thấy Tô lão đã im lặng được một lúc rồi, cảm thấy kì lạ, nàng mới chuyển hướng tầm nhìn về phía Tô lão. Và Tử Quyên bất ngờ gặp được một đôi mắt âm áp dịu dàng đang chăm chú nhìn mình, làm nàng có một chút giật mình, nhưng không, lão không nhìn nàng, có lẽ lão chỉ mượn hình ảnh của nàng để nhớ lại mẫu thân của nàng thôi.

Tử Quyên hiểu được điều đó, thời gian chung đụng của nàng và Tô lão không quá ngắn, lại càng không quá dài, nàng không có hoang tưởng đến mức cho rằng lão có tình cảm gì đặc biệt với nàng; còn chưa nói đến thân thể trẻ con này cùng cái sân bay trường kì trước ngực cũng đủ đập tan hết mọi ý tưởng của nàng rồi.

Bị nhìn chăm chăm thế cũng khiến Tử Quyên khó chịu, ho khan vài tiếng “Khụ, khụ” kéo Tô lão về thực tế mới tiếp tục hỏi : “Mẫu thân ta....” . Chẳng hiểu sao có gì đó luôn thôi thúc nàng tìm hiểu về mẫu thân Lam Văn chưa bao giờ gặp mặt này.

Tô lão cảm nhận được sự khấn thiết của Từ Quyên cũng bất đắc dĩ mở lời: “Mẫu thân ngươi là người thiện lương nhất ta từng biết, trái tim ngài ấy tràn đầy tình thương với tất cả mọi người, kể cả hần...” nói tới đây hai hàng lông mày của Tô lão khẽ nhúu lại, ánh mắt lạnh băng đầy nguy hiểm.

“Chỉ có thế?” Từ Quyên tò mò, miêu tả của Tô lão hơi quá đơn giản, nàng không thể tưởng tượng được mẫu thân Lam Vân của mình như thế nào.

Từ Quyên đôi mắt to tròn lúng liếng đầy kì vọng làm Tô lão cũng hơi chột dạ, cố gắng nhớ thêm một chút nữa, lại nói: “Hồi còn bé nàng rất tinh nghịch cùng bướng bỉnh, như ngươi vậy, không, phải nói là ngươi giống nàng đến tám chín phần. Sau khi lớn lên, gả cho Hạ Thiên Đế thì nàng lại có sự thành thực của thiếu nữ, sự đoan trang hiền dịu của mẫu nghi thiên hạ...” . Đến đây từng trận mắt mờ rên âm ỷ trong tim Tô lão, từ lúc nào, một cô nương đáng yêu như thế lại trưởng thành như một khúc gỗ xinh đẹp được bày trong cung điện nguy nga này.

“Ồ” Hình ảnh một mẫu thân hiền lành hòa ái dần dần xuất hiện trong đầu Từ Quyên. Nàng lại hỏi tiếp “Vậy mẫu thân ta có xinh đẹp không?”

Không thể trách trẻ con tò mò được, Lam Vân luôn là niềm hạnh diện của Tô lão, càng nói về Lam Vân, khuôn mặt lão luôn có phần lạnh nhạt xa cách lại xuất hiện nụ cười nằng ăm trên môi: “Đẹp chứ, nàng đẹp như một nụ sen tinh nghịch, lại thánh khiết như một đóa hoa sen nở rộ, nàng bước tới đâu, đều thu hút ánh nhìn từ mọi người, nhưng Lam Vân luôn là một người khiêm nhường, chẳng kiêu căng xấc láo, sự xinh đẹp mềm mại dịu êm của nàng đã khiến bao nhiêu công tử quý tộc tại Đế đô này điêu đứng.” Tô lão cười khổ, nhớ đến khoảng thời gian các vị công tử cứ thay nhau treo tường tượng phủ lại cảm thấy đau đầu, đến nỗi lão gia đã phải tìm một con chó biến dị về để canh phòng không cho bọn hần leo hồng tường nhà để tìm gặp tiểu thư.

Từ Quyên khẽ nhúu mày, lại hỏi: “Kể cả ‘hần’?”. Nàng không gọi Hạ Thiên Đế là phụ hoàng bởi vì ‘hần’ không xứng!

Tô lão cũng khá ngạc nhiên với thái độ gay gắt của Từ Quyên, lão biết tiểu nha đầu này là một người có tính cách cứng rắn, nhưng không ngờ lại ngang ngược như thế. Ai đời lại bảo phụ thân mình là ‘hần’?

Điều này cũng không trách được Tô lão, giáo dục Hạ Thiên quốc luôn đặt chữ hiếu lên đầu, lời nói ngỗ nghịch của Từ Quyên nếu lọt vào tai bất kì ai cũng đều bị xem là phạm thượng, nặng có thể bị xử tử ngay lập tức.

Nhưng Từ Quyên không nhận Hạ Thiên Đế phụ thân cũng làm Tô lão có chút chút khoái trí, nụ cười rạn rờ của lão lại càng tươi hơn, lão đáp: “Đúng vậy, kể cả hần, chỉ có điều hần may mắn hơn những người khác cái thân phận tôn quý thôi”.

“Ta không tin mẫu thân là người ham vinh hoa.” Nàng khẳng định. Bởi vì nàng cảm nhận, nếu Lam Vân là một thánh nữ như Tô lão kể, thì ngay cả Ngọc Hoàng cũng chẳng lay động nàng nổi.

“Đúng vậy...” Giọng nói của Tô lão có chút buồn, lão cười một nụ cười chua xót, lại nói tiếp: “Hoặc nàng cưới Thái Tử, hoặc cả Đỗ gia phải dất nhau đi xuống hoàng tuyền...”. Lũ hoàng gia khốn kiếp ép cả phủ tướng quân vào con đường cùng, buộc Lam Vân phải hi sinh để đổi sự bình yên cho gia tộc.

“..... Còn ngươi? Lúc đó ngươi không giúp đỡ họ sao? Ngươi là ma pháp sư mà?” Những câu hỏi dồn dập của Từ Quyên càng làm lão Tô xấu hổ. Đúng vậy, lão luôn tự hào mình là ma pháp sư chẳng kém cạnh ai, nhưng đến ngay cả chủ nhân cũng không bảo hộ được thì quá là nhục nhã.

“Ta.... Lúc đó ta đang bế quan” Tô lão ấp úng trả lời.

“Vậy còn lúc này, tại sao ngươi lại đi theo phục vụ cho hần?” Từ Quyên tức Tô lão đến chết được, không chỉ không bảo hộ được gia đình Lam Vân, lão còn đầu quân cho kẻ địch nữa! Thật không còn lời gì để nói nữa.

Nhưng mà Từ Quyên quên một điều, nếu không có Lam Vân kết thân với Hạ Thiên Đế thì nàng cũng không có trên đời này nha.

“Ta... Không...” Tô lão càng ấp úng, cứ như chuột ăn mất đầu lưỡi của lão vậy.

“Ngươi không như thế nào? Ta thật không hiểu, mẫu thân hồ đồ thì ngươi hồ đồ theo nàng sao? Ngươi cảm thấy lời nói của hoàng tộc đáng tin à? Để ta đoán nhé, sau một thời gian không lâu sau khi mẫu thân ta cưới hần, cả gia tộc phạm tội tày đình nên bị tru di cửu tộc đúng không?” Từ Quyên lạnh lùng nói, không phải nàng thần thông quảng đại gì cả, nàng đã từng đọc rất nhiều bộ tiểu thuyết cung đấu, tư duy cũng đủ để hiểu rằng nếu A Từ sống mấy năm nay trong cung thì ít nhất cũng sẽ có vài người nhà mẹ đẻ của mẫu thân tới thăm giúp đỡ gì đó, dù gì thì mẫu thân nàng cũng đã cứu cả họ giả trẻ lớn bé mà.

Nhưng không có ai, vậy thì chỉ có một khả năng đó là Hạ Thiên Đế không tin tưởng gia đình mẹ đẻ của Lam Vân, quyết diệt cỏ tận gốc.

“Đúng vậy... Nhưng không như ngươi nghĩ đâu...” Tô lão cắn răng, gần từng chữ một, những lời nói tiếp theo đây, lão không muốn nói ra một chút nào “Hoàng thượng, hần thật lòng yêu mẫu thân ngươi”.

“Yêu? Yêu như hần a!” Từ Quyên nhếch mép cười khinh bỉ. Nàng thật sự muốn đem cái thứ tình yêu giẻ rách của tên cầu hoàng đế kia xé thành trăm mảnh cho chó nó ăn.

Tô lão nghiêm túc, lão thật sự không thích một Từ Quyên ngang ngạnh như thế này, mở lời sửa nàng: “Ngươi cần gì phải bức tức, người hãm hại cả phủ tướng quân là tể tướng- cha của hoàng hậu. Hoàng thượng đã hứa với ta sẽ giải oan cho Đỗ gia và trị tội tể tướng cùng băng đảng hần...”

“Ồ, vậy ra hần ôm eo bóp hông Hoàng hậu chính là đang tìm cách giải oan cho phủ tướng quân a.” Câu nói nàng mang vài phần bông đùa, vài phần khinh miệt, nàng ghét nam nhân dơ bẩn như thế.

“Đó chỉ là đóng kịch...” Càng nói, Tô lão càng đuối lí, đóng kịch như thế này có phần chân thật quá.

Từ Quyên dùng ánh mắt hình viên đạn nhìn Tô lão, nàng không biết khen lão trung quân hay chê lão ngốc nghếch đây. Đây rõ ràng chỉ là một màn kịch diễn cho mọi người xem, cho Lam Vân xem, cho Đỗ gia xem, cho Tô lão xem, cho tể tướng xem và cả hoàng hậu, bọn họ đều bị tên hoàng thượng kia quay như dế mà vẫn nghĩ hẳn sẽ trọng lời hứa, “quân vô hí ngôn” như các bậc anh vương vậy.

Nhưng nàng cũng không vội vàng nói ý tưởng điên rồ này cho Tô lão, nàng cảm thấy lão vẫn còn chịu ảnh hưởng của tên Hoàng đế kia, tạm thời giữ bí mật, đến khi nàng điều tra có đầy đủ kết quả sẽ đưa ra chứng minh cho lão thấy, mình quân* của lão khôn nạn đến nhường nào.

*mình quân: đức vua sáng suốt.

Từ Quyên trong đầu suy nghĩ như thế, nhưng ngoài mặt vẫn đáp lời Tô lão: “Ta không muốn biết hẳn đóng kịch gì, với ai, nhưng hẳn âu yếm ái ân của hẳn như thế, đó là chuyện cực kì bình thường”. Nàng không vội vàng mắng xả hẳn, lại nói tiếp: “Người hiểu ý ta nói không? ÁI THỂ của hẳn! Nếu hẳn yêu thương mẫu thân ta đến vậy thì đã không lập hậu, đã không cùng nàng tình nồng ý đậm như thế.” Khuôn mặt nàng giận dữ, càng nói hai gò má càng ửng hồng lên, lại nói tiếp: “Người không thể giúp đỡ Đỗ gia trong cơn nguy kịch, không thể cứu mẫu thân Lam Vân của ta khỏi cái chết, lại bắt tay với tên bạc tình Hoàng đế kia để giải oan cho gia đình ta. Người nghĩ hẳn ngốc như người, tự chặt đứt cánh tay đắc lực, hậu thuẫn nhà mẹ đẻ hoàng hậu sao?”

“Không, người lầm rồi, Hoàng thượng sẽ không yêu thương nữ nhân rắn rết kia, lại càng không dung túng cho Tề tể tướng gian thần.” Tô lão lời nói chắc chắn, mang chút giận.

“Vậy theo người, Hoàng thượng sẽ vì tình cảm của hẳn đối với mẫu thân Lam Vân ta mà làm hết thảy?” Từ Quyên lạnh nhạt nói.

“Đúng vậy” Tô lão cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng tín nhiệm sáu năm nay của lão không thể trở thành mây khói được.

“Thế ta hỏi người nhé, người cảm thấy giữa mẫu thân ta và Hoàng hậu Linh Tâm, ai xinh đẹp hơn?”

Dù Tô lão không biết trong hồ lô của Từ Quyên có thứ gì, nhưng cũng rất thẳng thắn trả lời: “Tất nhiên là Lam Vân a”

“Đúng vậy, mẫu thân Lam Vân của ta là người cực kì xinh đẹp, lại hiền lành dịu dàng. Nhưng, Linh Tâm đã thay thế được chỗ của mẫu thân tại Phượng Tề cung, đã trở thành chủ nhân chân chính của hậu cung, còn mẫu thân ta thì đang yên nghỉ ở Hoàng Lăng. Người cho ta một lí do để Hoàng đế lật đổ tể tướng xem.” Dù biết lời nói xúc phạm tới người quá cố, nhưng Từ Quyên vẫn nói để vạch trần Hạ Thiên Đế. Nàng cũng biết, người bạc tình như hẳn thì cần gì phải nể tình Hoàng hậu hay tể tướng, bọn họ chỉ là những con cờ trong tay hẳn, đến khi ép hết lợi ích từ họ, thì cũng sẽ bị vứt đi như Đỗ gia thôi.

Tô lão tức giận, trên gương mặt tuấn tú còn xuất hiện vài đường gân xanh, nhưng lão không tiện tay giáo huấn công chúa, chỉ có thể dồn lực đạo vào cây phát trần trên tay gõ một cái thật đau vào đầu Từ Quyên.

“Đau!” Từ Quyên đau đến mức kêu lên, tức giận nhìn Tô lão.

Lão Tô có vẻ đáng Từ Quyên đã quen tay, không hề tỏ vẻ tội lỗi, đồng dạng nói tiếp: “Không cho phép nói xấu mẫu thân người, dù nàng đã mất, nàng vẫn ở trên kia dõi theo ta và người, người nói như thế sẽ làm nàng đau lòng”.

Từ Quyên cũng biết lời nói của mình mang phần thái quá, nên cũng không oán giận Tô lão.

Có lẽ một cái đánh đầu giải tỏa được sự tức giận của lão, giọng nói lão lại trở lại vẻ hiền hòa vốn có: “Ta sẽ suy nghĩ về những gì người nói.”

Sau đó kín đáo nhìn nửa bên sườn mặt Từ Quyên từ phía trên, nét trẻ con ngây ngô vẫn còn đó, có thể Từ Quyên lớn lên không khuynh thành như Lam Vân, nhưng lại có sự thông minh sắc xảo hiếm có, lớn lên nếu có thể pháp triển trên con đường ma pháp sư, chắc chắn sẽ thành một người vĩ đại. Lão thầm khen.

“Nhưng ta không ngờ người còn bé như thế mà lại nghĩ xa được đến thế đấy.” Tô lão nghi vấn hỏi.

“.....” Từ Quyên im lặng không trả lời. Bốn năm học đại học chuyên ngành tâm lý học, tám năm trôi nổi trong biển ngôn tình cung đấu, gia đấu, trọng sinh, xuyên không... cùng hơn một tháng trời rảnh rỗi góp nhặt từng đầu mối, chỉ chờ sự liên kết giữa các lập luận mà Tô lão vừa cho nàng thôi. Nếu không nghĩ ra được mưu kế cũng như bộ mặt thật của tên hoàng thượng kia thì Từ Quyên thật có lỗi với hai mươi hai năm cuộc đời của nàng tại hiện đại.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 9.2

Trên đường về, Tô lão cũng hỏi thăm một chút tình hình của Từ Quyên, ở phương diện này, lão là thái giám của Hoàng Đế, không tiện chăm sóc nàng

nên chỉ có thể hỏi thăm chút ít về cuộc sống. Từ Quyên cũng trả lời qua loa, cuộc sống hòa hảo. Hai người lời đi tiếng lại cũng khá ăn ý, nói chuyện hết cả quãng đường dài đến Thiên Thanh cung.

“Tô lão, sao ngươi trẻ đi mà không bị hấn phát hiện thế?” Từ Quyên tò mò, sau lần trước nàng cũng lờ mờ đoán được đây chính là hình dạng thật của Tô lão, nhưng nàng không hiểu sao Hạ Thiên Đế không phát hiện người của hấn có diện mạo thay đổi hoàn toàn được?

Tô lão cười hiền, chỉ vào tay trái của Từ Quyên, nói : “Ngươi xem trên cánh tay đó thử xem”.

Từ Quyên nâng tay trái lên xem thử, quả thật có một hình xăm cổ ngữ méo mó gần như không đọc được, nét chữ khá giống với những kí tự cổ hiện ra trên không lúc Tô lão giúp nàng xem nguyên tố lực của chính mình, chỉ có thể hình dung nó là một hàng kí tự xếp dọc từ cổ tay nàng tới phần bụng cánh tay. Từ Quyên ngạc nhiên một chút, mắt hạnh mong lung nhìn Tô lão, chờ đợi Tô lão nói tiếp tục.

“Đó là dấu ấn chủ nhân gia tộc họ Đỗ, người mang nó chính là chủ nhân của ta, cũng là người đứng đầu tiếp theo của dòng họ” Tô lão ngôn từ nhàn nhạt giải thích về cái hình xăm nhàn nhạt, rồi lại nói tiếp “Chính vì ngươi là chủ nhân của ta, nên nhìn thấy hình dáng thật của ta là chuyện bình thường, còn những kẻ khác thì trong mắt họ, ta vẫn chỉ là Tô công công già nua thôi”.

“Ồ” Từ Quyên trầm trồ, xem có vẻ đã hiểu, nàng cũng không muốn hỏi thêm. Tới lúc thích hợp thì lão sẽ cho nàng biết những điều cần biết.

“Vậy ta là chủ nhân đời tiếp theo của Đỗ gia?” Kì lạ thay, điều này không hề được viết trong cuốn sách. Không lẽ nội dung truyện bắt đầu thay đổi?

“Đúng, Đỗ gia bị tru di cửu tộc chỉ còn mình ngươi, ngươi không gia chủ chứ ai lên làm gia chủ?” Tô lão trợn mắt nói.

“Ta cũng là chủ nhân ngươi?” Từ Quyên trừng mắt nhìn ngược lại.

Lão khinh bỉ nhìn Từ Quyên, cuối cùng cũng phun ra được hai chữ “Đúng vậy”.

Một cảm giác vui vẻ nhen nhóm trong trái tim bé gái sáu tuổi của nàng. Từ Quyên cười ngây ngô, bước đi cũng nhẹ hơn, cảm xúc vui vẻ hiện rõ trên mặt. Sau này nàng có thể thoải mái khi dễ Tô lão a.

Nhưng Tô lão hình như có thể đọc được suy nghĩ của Từ Quyên, dập tắt ngay ý đồ đen tối của nàng “Nhưng đừng nghĩ ngươi có thể điều khiển ta, ta có khế ước đời đời với gia tộc họ Đỗ, duy trì huyết mạch gia tộc, chứ không phải làm tùy tùng sai bảo của ngươi.” – “Tiểu nha đầu, định chơi khăm lão đây ngươi còn chưa đủ trình” lão kiêu ngạo thầm nghĩ.

Hai người lại mắt to trừng mắt nhỏ, một vị thiếu niên cùng một cô bé chung đụng nhau một chỗ hơi lâu lại trở nên bất hòa nhưng lại tỏa ra một tình cảm ấm áp.

Tô lão chỉ đưa Từ Quyên tới trước Thiên Thanh cung còn hấn thì phải trở về tiếp tục công việc của hấn. Từ Quyên cũng nói lời tạm biệt, nàng cũng không tiện giữ lão lại nên cũng một mình đi về phía Thiên Thanh cung.

Chào đón nàng trở về là hai hàng cung nữ xếp ngay ngắn chuẩn mực cúi chào, đứng đầu là Cẩm Liên với một thân váy tử sắc xinh đẹp tôn lên làn da trắng ngần mịn màng của nàng cùng với chiếc áo khoác lông ngỗng trắng lại càng tôn lên nét trẻ trung xinh đẹp của Cẩm Liên, một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi xinh như mộng hiện ra trước mặt Từ Quyên với hai tay nâng niu ôm chú chim nhỏ rực rỡ đỏ chói.

Thật là náo nhiệt, chưa bao giờ nàng thấy bọn họ háo hức chờ đón nàng vậy a. Từ Quyên tự nhủ thầm một tiếng, cũng không tỏ vẻ gì cứ tiếp tục tiến lên phía trước.

Nhưng nàng đã nhầm, bọn họ nào có tốt như vậy.

Từ Quyên chưa kịp nói lời nào đã bị Cẩm Liên cướp lời, nàng dâng lên con phượng hoàng nhỏ trong tay mình lên nói : “Công chúa đã về, tiếc quá ngài trở lại chậm Ngôn công công bên người hoàng thượng mới đưa tới tiểu tử này rồi đi” Cẩm Liên kiêu ngạo hất cằm lên nói tiếp “Ngôn công công thấy ngài vẫn còn chưa trở lại, mắt hững nên giao cho ta chăm sóc tiểu Phượng rồi”. Một tay nhấc ra, vuốt ve đầu tiểu phượng hoàng như thể đây là bảo bối trân quý của nàng vậy.

Có lẽ sau khi xé rách quan hệ, Cẩm Liên cho rằng Từ Quyên bị Hoàng Đế ghét bỏ, cùng Hoàng Hậu tranh đoạt phượng hoàng, sớm muộn gì cũng bị hạ bệ nên cũng chẳng buồn giả tạo cho nàng xem nữa. Cẩm Liên cực kì kiêu ngạo bày ra nét mặt xem thường Từ Quyên.

Từ Quyên không mặn không nhạt nhìn Cẩm Liên cùng đội quân của cô ta, đây là thị uy a! Nàng hỏi : “Hấn nói gì?”

Cẩm Liên thấy Từ Quyên cũng chẳng có vẻ gì nổi giận hoặc nháo loạn như mọi khi, tinh thần mất đi một nửa nhưng vẫn mạnh mẽ đáp: “Tô công công bảo chim phượng này Hoàng Hậu không cần nên bang cho Từ Quyên mong công chúa chăm sóc nó cẩn thận, không cô phụ tâm lòng hoàng hậu...”, những câu cuối nàng ta nói rất nhỏ, phải tập trung mới có thể nghe ra được, Cẩm Liên lại nói tiếp “Nhưng tiểu Phượng rất yêu thích ta, công chúa xem, nó không muốn rời khỏi ta a”. Giọng điệu nàng khấn thiết, lại mang phần uất ức, những cung nữ phía sau bắt đầu lục đục muốn nói đỡ cho Cẩm Liên.

Từ Quyên cũng lười nói với bọn họ, liếc nhìn con chim phiền phức trên tay Cẩm Liên, dù nó là phượng hoàng nàng cũng chẳng thèm để ý. Vòng qua một bên, Từ Quyên đi thẳng vào cung, mặc kệ những cung nhân đang xì xào bàn tán kia, hôm nay đối với nàng đã đủ mệt rồi, nàng cũng chẳng muốn đầu óc với bọn họ.

Còn con chim kia? Từ Quyên thật chường mắt kẻ “ngồi lên đầu lên cổ” nàng.

Thấy Từ Quyên một bộ dáng không quan tâm, đám người Cẩm Liên như bong bóng xì hơi mất hết tinh thần, chuẩn bị tản ra việc ai người đẩy làm. Nhưng người tính không bằng trời tính, con chim phượng hoàng luôn bị Cẩm Liên giữ chặt, một lúc nàng khẽ loi là, nó liền vùng đôi cánh, đập mạnh bay đi, còn không khách khí để lại một bãi phân chim trên ống tay áo của Cẩm Liên.

Mọi người thấy phượng hoàng vừa rồi còn thực ngoan ngoãn, bây giờ lại vùng vẫy bay đi liền náo loạn không kịp trở tay, sợ rằng con phượng hoàng đó bay đi mất thì làm sao ăn nói với Hoàng Hậu nương nương?

Nhưng may thay, phượng hoàng liền bay tới chỗ Từ Quyên, không chọn mái tóc nàng mới sửa sang lại làm tổ nữa, nó xà vào vòng Từ Quyên, bắt nàng phải ôm nó vào trong. Ông tay áo nàng có lông mao thú thật ấm áp, ấm hơn mái tóc nhiều nên lần này phượng hoàng lại ngoan ngoãn hơn mà rúc vào trong lòng Từ Quyên tìm kiếm một chút ấm áp.

Hành động nho nhỏ này của phượng hoàng đã chứng minh tất cả, Từ Quyên cũng không cần nhiều lời, môi nhỏ xinh xắn khẽ nhếch lên một độ cong nhẹ, hai mắt cười híp lại trông rất khả ái đáng yêu, ôm tiểu phượng hoàng vô tâm vô phế đang rúc vào cánh ngủ trong ngực không để ý tới những ánh mắt nóng rực đang đổ dồn vào con chim ngốc kia, Từ Quyên nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Cẩm Liên người cùng những người kia không có việc gì làm thì cầm chổi quét dọn trước cửa cung đi, ta thấy lá rụng đầy sân vậy mà chẳng có ai dọn dẹp hết. Xem xem, nhìn thật bẩn a” Từ Quyên bĩu môi nhỏ, một bộ dáng ghét bỏ khoảng sân đầy “rác” kia.

Cẩm Liên cùng các nha hoàn kia nào có không nghe ra sự mỉa mai trong câu nói của Từ Quyên, một đoàn người lớn tức giận đến đỏ cả mặt nhưng không thể làm được gì.

Từ Quyên cũng lười nói tiếp, ôm tiểu phượng vào trong, nhưng Cẩm Liên nào có dễ thế buông tha nàng: “Công chúa, ngài mới sáu tuổi, vẫn chưa biết cách chăm sóc tiểu Phượng đầu, nếu như nuôi không tốt tiểu Phượng xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cả Thiên Thanh cung này đều phải chịu con thịnh nộ của Hoàng Thượng nên tốt nhất công chúa hãy cứ để nó từ nuôi dưỡng nó, nếu như ngài thích tiểu Phượng nô tì sẽ đem nó cho ngài nhiều xem nó”

Rất nhiều thái giám cung nữ gần đó nghe lời Cẩm Liên cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý, những ánh mắt tham lam độc ác đều hướng về bóng dáng nhỏ bé Từ Quyên như muốn chạy lại cướp lấy chim quý. Đồng thời những cung nhân bắt mắt Từ Quyên cũng bắt đầu xì xầm bàn tán về Từ Quyên, đa phần đều bất mãn trước sự ngang bướng ương ngạnh của nàng, bọn họ đều đồng ý với cung nữ tổng quản Thiên Thanh cung-Cẩm Liên, rằng công chúa quá nhỏ để nuôi dưỡng phượng hoàng, nàng nên biết điều giao lại cho Cẩm Liên trước khi gây ra chuyện gì đó khiến cả Thiên Thanh cung bị trách phạt.

Từ Quyên thân nhỏ vẫn đứng lại trên những bậc thang đá trước thềm cung Thiên Thanh, từ trên cao nàng có thể thấy được gương mặt từng người, những biểu cảm bất mãn của họ đều viết lên trên mặt còn chẳng thêm giấu diếm. Từ Quyên còn nhỏ, dù là công chúa nhưng nàng không được sự sủng ái của Hoàng Đế, đã vậy còn chọc hấn mất hứng, những kẻ làm nô tì này cũng chẳng việc gì phải cho nàng sắc mặt tốt.

Cá lớn nuốt cá bé, chèn ép kẻ yếu, bệ môn kẻ mạnh, đó chính là quy luật bất thành văn của chốn hậu cung này.

Cẩm Liên còn đang định nói thêm gì đó, nhưng Từ Quyên khoác tay, chẳng thèm nghe nàng ta luyên thuyên, nàng nói: “Người lo quét dọn là được rồi, về phần phượng hoàng ta tự có chừng mực.”

“Nhưng...” Cẩm Liên vẫn không từ bỏ.

“Không lẽ người muốn ta cầm chổi đi quét dọn thay người?” Từ Quyên không cho nàng ta phản bác, lui thẳng vào bên trong Thiên Thanh cung, một mạch đi về phòng mình, nàng không có hơi sức đâu để mà cãi vã cùng Cẩm Liên. Từ Quyên đi thẳng vào trong, chỉ để lại cho nàng ta một bóng lưng lạnh lẽo. Từ nay trở đi sẽ không có bầu trời chung, tiếng nói chung giữa bọn họ nữa, tình cảm chủ tớ mong manh còn sót lại trong lòng Từ Quyên cũng đã mất, nàng cũng sẽ không nhân nhượng nàng ta hết lần này đến lần khác nữa, như thế quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chương 10

Cuộc sống của nàng vẫn thế, vẫn chỉ gói gọn trong Thiên Thanh cung nhỏ nhỏ, ngày ngày tập trung cố gắng tu luyện, lúc rảnh rỗi thì chơi một chút với tiêu kê. Sau ba năm thời gian, Từ Quyên đã trở thành ma pháp sư cấp sáu, có thể sử dụng thuật ngự phong một cách thuần thục cùng với một số chú ngữ đơn giản. Tô lão vẫn đến chỗ nàng thường xuyên để kiểm tra tốc độ tu luyện, độ thành thực và dạy nàng một vài chú ngữ đơn giản mới.

Hiện tại Từ Quyên đang cố gắng tập luyện sử dụng Linh nhân với thời gian lâu hơn và tần suất sử dụng nhiều hơn. Đến nay, nàng đã học được năm chú ngữ hệ Phong và ba chú ngữ hệ Lôi nhưng chưa học được thứ gì về Linh hệ cả, thứ duy nhất nhắc nhở nàng về Linh hệ ma pháp của mình chỉ có Linh nhân. Tô lão đã dặn không được sử dụng Linh nhân lung tung sẽ gây nguy hiểm, nên Từ Quyên chỉ mới được lão cho phép tập luyện Linh nhân gần đây. Thực sự thì tập luyện nó không hề đơn giản một chút nào, phải điều khiển được luồng ma pháp tập trung vào mắt, duy trì lượng ma pháp vừa đủ, không quá nhiều sẽ gây ảnh hưởng xấu với đôi mắt, cũng không thể quá ít sẽ không thể xuất hiện Linh nhân và đặc biệt phải biết ngắt cung cấp linh lực từ từ chậm rãi để thoát khỏi trạng thái Linh nhân. Nói chung là rất khó luyện.

Khó nhưng không phải không được, Từ Quyên hiện tại đã có thể duy trì trạng thái Linh nhân trong vòng một nén nhang thời gian, một quãng thời gian

không dài lắm, nhưng nó lại giúp nàng đẩy nhanh tốc độ tu luyện một cách kinh người. Chỉ cần ở trạng thái Linh nhân, tất cả nguyên tố ma pháp sẽ tự hội tụ quanh nàng một cách nhanh chóng và cực kì dày đặc, mỗi lần như thế đều bằng mồn năm ngày Tử Quyên mặc định tu luyện. Kết quả này cũng làm Tử Quyên mãn nguyện rồi, mặc dù sau mỗi lần sử dụng Linh nhân thì đầu nàng lại đau như búa bổ nhưng Tô lão đã nói đó là dấu hiệu tốt. Mỗi lần đau đầu như thế, tinh thần lực của Tử Quyên càng ngày càng tăng trưởng càng mạnh mẽ và cô động hơn.

Nói thực Tử Quyên cũng chẳng hiểu Tô lão nói gì cả, nàng chỉ làm theo những gì lão chỉ dẫn và tự rút ra bài học từ cảm nhận của chính mình.

Cũng đã ba năm trôi qua, ba năm ở thế giới này trôi qua cũng khá đơn giản, chỉ có lúc ban đầu xuyên qua hơi khó khăn nhưng sau đó nàng bị Hạ Thiên Đế cảm tức, Cẩm Liên sau một đêm trắng thanh gió mát trời vào được long sản một bước lên tiên trở thành Liên chiêu nghi, sau đó Tô lão đã tìm một nha hoàn mới cho Tử Quyên, tên Lạc Nhạn; về phần Linh Tâm Hoàng hậu, sau cái lần nàng ta bị đoạt đi phượng hoàng cũng gây một chút khó dễ cho Tử Quyên nhưng sau khi Cẩm Liên trở thành chiêu nghi thì công việc của ả ta thì lại nhiều hơn một chút, tâm tư dồn vào Hoàng Đế nhiều hơn một chút, chẳng có hơi sức đâu quan tâm một công chúa nhỏ nhỏ thất sủng Tử Quyên này. Đây cũng chính là điều Tử Quyên hằng mong muốn, mặc dù mọi chuyện diễn ra quá nhanh chóng, quá thuận lợi đến mức khó có thể tin được nhưng Tử Quyên cũng mặc kệ. Hiện tại những cung nữ thảo giám cũ đều đã bị đuổi đi, nàng có thể hoạt động thoải mái hơn, có đôi khi còn được Tô lão dẫn ra ngoài cung đi chơi nữa.

Những ngày sống ở không thời gian khác của Tử Quyên trôi qua thật thoải mái, nàng cũng đã sớm đặt xuống bản khoán về nữ chính, về cốt truyện, về tất cả, nàng chỉ muốn sống tốt cuộc sống này, dù sao thì Hiểu Nguyệt cũng không phải Tử Quyên chân chính, sẽ không lỗ mạng gây sự hay hãm hại nữ chính. Nàng ta là thánh nữ a, có hào quang bao bọc xung quanh nếu nàng không biết thân phận mà lao vào thì chỉ có cái chết chờ nàng thôi.

Hôm nay là một ngày đầu xuân đẹp trời, trong làn gió vẫn còn một chút se lạnh của mùa đông hòa quyện cùng mùi thơm ngào ngạt của hoa sữa trước cửa cung tạo ra một không khí thật mát mẻ thơm ngát. Tử Quyên đang cực kì thích ý ngồi dựa vào chiếc ghế gỗ bập bênh ôm trong lòng ly trà đào thơm ngát được bỏ thêm vào viên đá được giữ lại từ mùa đông và ủ trong hầm băng của Thiên Thanh cung làm cho ly trà tăng thêm vài phần tươi mát. Hai hàng lông dài cong vút dày như cánh bướm của nàng khẽ buông xuống, vừa thưởng thức trà ngon vừa ngâm nga vài câu hát nàng còn nhớ được, Tử Quyên thời gian này không bị Cẩm Liên hay những người kia làm phiền não, com cũng ăn nhiều một chút. May mắn một điều là ai đối đi thì đôi chút nữ đầu bếp của Thiên Thanh cung vẫn còn được giữ lại, nàng ấy tay nghề càng ngày càng tốt, nấu món ăn mỗi ngày đều quá ngon, Tử Quyên ngày trước còn là một cô bé mảnh mai gió thổi là bay thành một cô gái mũm mĩm có chút da thịt trông rất đáng yêu, ngay cả tiểu Kê ngày trước một thời thanh danh phượng hoàng kiều ngạo duyên dáng cũng sắp biến thành viên thịt có lông di động rồi.

Tử Quyên phì cười nhìn viên cầu lông đỏ đang cặm cùi mỗ mỗ mấy miếng bánh anh đào trên bàn trông thật đáng yêu, mặc dù hình thái của nó có phần quái dị một chút, thân mình tròn vo một khối, không còn có thể phân biệt được từng bộ phận nữa rồi, nhưng cái đuôi phượng hoàng dài sắc sỡ phượng hoàng của nó vẫn luôn là thứ Tiểu Kê kiều ngạo.

Chẳng hiểu sao nó có thể béo ú đến thế này a?

Tử Quyên mỉm cười đặt tách trà lạnh xuống, đầu ngón tay rảnh rỗi lại chọc chọc chùm lông sắc sỡ trên đầu Tiểu Kê nhưng nàng có chọc thế nào thì nó vẫn chẳng bận tâm, tiếp tục mỗ (ăn) bánh. Đã quen với hình ảnh nó ăn miệt mài như vậy, Tử Quyên cũng không nỡ chọc phá Tiểu Kê nữa, làm một biểu cảm bĩu môi khinh thường. Tử Quyên vươn tay ta định với lấy một miếng bánh anh đào thơm ngon xốp xốp mềm mềm nhưng miếng bánh cuối cùng đã nằm trọn trong cái bụng Tiểu Kê...

Bánh anh đào rất ngon a....

Nhìn con gà tròn tròn béo béo mặt thỏa mãn ôm bụng cũng rất ngon a....

Mặt Tử Quyên lập tức xuất hiện vài vạch đen, gân xanh trên mặt cũng nổi lên giật giật trông rất đáng sợ. Lúc này chắc chắn Tử Quyên chỉ hận nàng không có con dao trong tay để mà vạch lông cắt tiết Tiểu Kê mà thôi.

Có lẽ Tiểu Kê với linh tính vượt trội cũng đã cảm thấy sát khí mãnh liệt xung quanh mình, đôi mắt gà chọi bé tí như hạt đậu của nó chớp động ngay thơ muốn bao nhiêu vô tội là có bấy nhiêu. Nhưng chiều này chẳng hề có tác dụng gì với Tử Quyên, nhất là sau khi Tiểu Kê chén mất đĩa bánh anh đào ưa thích của nàng.

Kế hoạch mỹ phượng kế đã thất bại, Tiểu Kê xanh mặt chuyển sang phượng án hai : tẩu vi thượng sách. Nhưng có lẽ những năm qua nó được nuôi quá tốt, mỗi ngày một béo, đến mức hiện tại đôi cánh phượng hoàng uy vũ cũng không nâng đỡ nổi cái thân hình tròn vo chiều dài bằng chiều ngang của nó, chạy thì Tiểu Kê lại quá lười để sử dụng hai cái đùi gà béo ú của nó. Cuối cùng thì Tiểu Kê đành dùng biện pháp cuối cùng mà nó hay sử dụng... lăn đi!

Đúng vậy, lăn đi.

Tiểu Kê thực hiện từng động tác một cách thuần thục, thu cánh và chân nó lại một chỗ, đầu cũng rục vào bên trong, thả người lăn từ trên bàn đá lăn xuống. Từ độ cao không cao lắm đó cộng thêm lớp mỡ dày của nó, chắc chắn Tiểu Kê tiếp đất một cách an toàn. Sau khi đáng đất, nó lợi dụng lực gia tốc sau khi lăn từ trên xuống, lăn đi một cách nhanh nhất có thể. Đôi khi nó còn ngoảnh lại xem Tử Quyên đuổi kịp chưa còn lấy cánh đập đập để tăng tốc độ lăn nữa....

“Con gà chết tiệt kia, ngươi có ngon thì đứng lại mà đánh nhau như một con chim đường đường chính chính xem” Tử Quyên tức đến giờ chân, gào thét gọi Tiểu Kê.

Một màn vượt đuôi giữa người và thịt cầu tất cả chỉ dừng lại khi một mùi thơm ngào ngạt của thịt heo được ướp một cách kĩ càng trộn cùng rau củ sau đó được gói lại đem hấp lên, đúng vậy, nó chính là sủi cảo.

Một mùi thơm nức, lay động trái tim nhỏ bé của Tiểu Kê, lung lay tâm hồn ăn uống của tiểu công chúa, bát sủi cảo chỉ vừa mới được Lạc Nhạn bung lên

thời, đã kích thích khứu giác của hai kẻ ham ăn này. Lạc Nhạn thì vẫn không hay biết gì, nàng mới từ nhà bếp lấy một bát sủi cảo của Phùng đầu bếp mới làm xong đem lên cho công chúa, trong tâm còn vài điểm thích ý khi nghĩ tới hình dáng nhỏ nhỏ có chút béo béo của tiểu công chúa chạy tới chỗ nàng với đôi mắt sáng rỡ nhìn vào bát sủi cảo này, nghĩ tới hình ảnh một công chúa bình dị đáng yêu như thế, Lạc Nhạn lại có cảm giác thân thuộc mà ảm áp, ngày trước nàng từng là tiểu cung nữ chạy việc hầu hạ Hoàng Hậu Lam Vân, từng được Hoàng hậu giúp đỡ nên từ trước đến nay Lạc Nhạn vẫn luôn một lòng biết ơn đến Hoàng Hậu, nay sau khi được Tô thái giám gọi về để chăm sóc hầu hạ tiểu công chúa nàng không còn điều gì để nói ngoài tạ ơn và cố gắng chăm sóc công chúa thật tốt.

Lạc Nhạn cười thầm, vui vẻ bung khay thức ăn đi về chính viện, đang có ý định tìm tiểu công chúa Từ Quyên, nhưng từ đằng xa, đã có hai bóng đen với vận tốc ánh sáng chạy thẳng về phía nàng. Hai bóng đen đó chạy nhanh đến mức vô tung vô ảnh như hai cao thủ thích khách, ánh mắt sáng rực như ánh đèn nhìn chằm chằm vào tô sủi cảo đựng trên khay gỗ của Lạc Nhạn, những nơi hai bóng đen đó lướt qua rơi vãi đầy những chất dịch nhờn được gọi là “nước miếng” rớt ra từ miệng cả hai...

Tiểu Kê không lẫn nữa, hẳn đã đang rộng đôi cánh thần thánh của mình để bay.

Từ Quyên với sức mạnh bộc phát từ các dây thần kinh ăn uống đã đạt tới cảnh giới ngự phong lướt gió.

Lạc Nhạn vẫn chưa kịp phản ứng gì thì cả khay đồ ăn bị Từ Quyên cướp đi, thân thể nhỏ nhắn nhanh nhẹn dẻo dai của nàng như một con cáo nhỏ nhanh nhẹn uyển chuyển khéo léo, từng động tác nhanh tới mức Lạc Nhạn cũng không cảm giác được nàng tới gần và dùng động tác gì nữa.

Còn Từ Quyên sau khi giành được khay gỗ chứa bát sủi cảo bên trong thì làm một động tác xoay người cực nhanh, một tay giữ lấy sủi cảo vững chắc không để rớt ra ngoài 1 giọt nước, một tay vung ra từ phía sau với lực không mạnh không nhẹ.... “Bốp!!” Tiểu Kê xấu số cố gắng chạy tới chỉ chậm sau Từ Quyên hai giây thời gian đã bị nàng cướp đi món sủi cảo thơm ngon bổ béo, đã thế còn bị Từ Quyên một chưởng đánh văng đi.

Lực đạo Từ Quyên cũng không lớn lắm, nàng cũng chỉ mới là cô bé chín tuổi thôi, cũng đã khống chế lực đạo lại tránh không gây tổn thương quá lớn với Tiểu Kê. Chỉ tại hắn lao tới như điên nên mới bị đánh văng ra xa xa chỗ gốc cây phượng trước cửa Thiên Thanh cung rồi té xuống đất sủi bọt mép.

“Công... công chúa... Tiểu Kê nó sủi bọt mép a” Lạc Nhạn vừa kịp phản ứng lại thì Tiểu Kê đã lăn ra dưới gốc cây phượng rồi. Nàng hoảng sợ gọi Từ Quyên.

“Đừng lo, chết thì đem chôn, nuôi hắn bao lâu rồi mà có tí vậy đã chết thì quá uống phí đồ ăn” Từ Quyên bĩu môi nhỏ, hai gò má ửng hồng tự nhiên cũng hơi phồng ra cực kì đáng yêu, đôi mắt to tròn lấp lánh chỉ tập trung vào tô sủi cảo nàng cầm trên tay, một bộ dáng không quan tâm Tiểu Kê miệng còn nhóp nhép nhai sủi cảo càng làm Tiểu Kê mới được Lạc Nhạn lay tỉnh lại đau thương đến tim rí máu, ngất lần thứ hai.

Tiểu Kê không có tiền đồ, Từ Quyên cũng mặc kệ hắn, nhảy lên bàn đá được kê sẵn dưới gốc phượng ngồi, hai chân đung đưa nhịp nhàng. Nàng cực kì thích thú xem Tiểu Kê oán hận nhìn nàng, nếu ánh mắt có thể giết người chắc nàng đã bị Tiểu Kê xuyên mấy lỗ trên người rồi.

“Ha ha, có bản lĩnh thì đến đây mà giành với ta này, đừng có mà núp sau lưng Nhạn tỷ mà nhìn ta” Hai hàng lông mày nàng nhếch lên ánh mắt khiêu khích nhìn Tiểu Kê đang núp sau Lạc Nhạn trừng nàng.

“Ngươi đừng có mà bắt nạt Tiểu Kê nữa” Tô lão chẳng biết xuất hiện từ phía sau lúc nào, cực kì quen tay gõ đầu Từ Quyên, lại nói tiếp : “.... Nó đã rất ủy khuất khi đi theo ngươi rồi”.

“Hừ, ta có cầu hắn theo ta à?” Nàng không phục, mặc kệ Tô lão nói gì Từ Quyên vẫn tiếp tục ăn một cách ngon lành.

Tiểu Kê như gặp đáng cứu tinh, vèo một cái, lao vào lòng Tô lão làm nũng. Lão Tô cũng hết cách, tình cảnh giành giật thức ăn này lão nhìn riết cũng quen rồi, thôi đành ủy khuất Tiểu Kê vậy.

“Lạc Nhạn, ngươi vào bên trong dặn Phùng đầu bếp làm thêm hai bát nữa đượng không?.... À thôi, ba bát đi.” Cảm thấy chính mình cũng có phần đói, Tô lão đành dặn dò Lạc Nhạn lấy cho mình một bát sủi cảo.

“Vâng thưa Tô công công” Lạc Nhạn nhận mệnh rồi lùi đi về phía nhà bếp.

Sau khi Lạc Nhạn đã đi, Tô lão mới vươn tay kí một phát vào đầu Từ Quyên đau điếng. Lão nói : “Đồ ham ăn, ngươi đã hoàn thành bài tập ta giao phó chưa?” Lão một thân anh tuấn tiêu sái trợn mắt chống nạnh trừng Từ Quyên, cái nha đầu ham ăn này suốt ngày chỉ biết ăn rồi chộc phá người khác, đến khi nào mới làm lão hết lo đây.

“Rồi rồi, trời đánh còn tránh bữa ăn a, ngươi để ta ăn xong đã được không?” Nàng có vẻ ăn đòn đã quen, một bộ chẳng sợ trời chẳng sợ đất cực kì khi phách đáp lời Tô lão.

Tô lão không buồn tranh cãi với nàng, trực tiếp cầm cây phát trần trên tay gỗ nàng, lão nghiêm mặt nói : “ Ta không phải tới đây để nói đùa”

“Ày, thôi, ta cũng ăn xong rồi” Từ Quyên đặt bát sủi cảo xuống, lấy tay áo chùi đi khoảng dầu mỡ trên miệng, nàng nhanh chóng chạy tới chỗ Tô lão trêu chọc Tiểu Kê nhút nhát béo ục ịch kia.

“Từ Quyên” Tô lão nhắc nhở tiểu công chúa một tiếng.

“Đây Đây” Từ Quyên hết cách, bàn tay trái đưa ra, một quả lõi cầu dần dần được tích tụ lại trong lòng bàn tay nàng.

“Ta không kêu ngươi thực hiện điều ta dạy ngươi hai năm trước” Tô lão cực kì khinh bỉ nhìn Từ Quyên mà phun ra một câu.

Từ Quyên trừng lão ta ngược lại, quả cầu lôi điện ban đầu to bằng một trái dưa tròn thì dần dần nhỏ lại bằng kích thước một trái táo nho nhỏ. Nhưng nồng độ ma pháp nguyên tố của nó lại dày đặc hơn và mạnh mẽ hơn.

“Ừm, cũng tạm ổn, nhưng ngươi chỉ có thể thôi sao?”

Chưa đợi lão dứt lời, thêm năm quả lôi cầu lại xuất hiện với cùng kích thước cùng mật độ ma pháp nguyên tố chứa đựng trong nó. Nếu như sáu quả cầu này cùng ném vào một chỗ, chắc chắn chúng có sức phá hoại một tòa lâu đài lớn, cỡ như Thiên Thanh cung chẳng hạn.

“Làm t...” Chưa đợi Tô lão nói hết câu, sáu quả cầu đã bị Từ Quyên thu lại, trên tay nàng lại xuất hiện một luồng sáng màu xanh nhạt, chỉ trong chớp mắt nó phóng đi cắt đứt chùm lông trên cây phát trần của lão.

“tốt lắm” Lão Tô sau khi được chứng kiến một màn biểu diễn nhanh chớp nhoáng đó thì gần như bị cứng họng, trơ mắt nhìn cây phát trần lão mới bỏ ra năm mươi lượng bạc để mua.

Đây là lông đuôi ngựa rất đắt tiền a.- Lão đau đớn than thở.

(*) giải thích: Nguyên câu nói của Tô lão là “Làm tốt lắm” mà bị ngắt đôi ra nhé.

“Có vẻ ngươi đã rất thành thạo chúng rồi” Hai hàm răng lão xiết lại gần từng chữ, thật sự kiềm nén ý nghĩ muốn lao tới cho Từ Quyên một trận.

“...” Từ Quyên không nói gì, chỉ nhún nhún vai tỏ vẻ mình không có ý.

“Được rồi, chuẩn bị đi đi” Lão Tô phát phát ray ra hiện cho nàng đi chuẩn bị đồ nhưng có vẻ dấu hiệu này muốn đuổi Từ Quyên đi.

“Chúng ta đi đâu?” Trước khi đi Từ Quyên cũng không quên quay lại hỏi lão mục đích của chuyến đi này.

“Chúng ta đi Vạn Linh Sơn”

Bạn đang đọc truyện *Làm Nữ Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 10.1

“Vạn Linh Sơn? Chúng ta đến đó làm gì?” Từ Quyên thắc mắc hỏi, dù là ma pháp sư cấp 6, có thể đến đó săn huyền thú nhưng nàng chỉ mới học được leo tèo vài ba chú ngữ cấp thấp, đến da lông bọn huyền thú không biết chạm được vào chưa nói chi là bắt giết bọn chúng.

Tô lão trừng mắt đáng sợ nhìn nàng, nghiêng răng phun ra từng chữ : “Đi bắt linh thú cho ngươi chứ làm gì?!”

“Hà? Ta cần linh thú sao? Chẳng phải ngươi bảo ta là ma pháp sư sao? Sao bây giờ thành ‘triệu hồi sư’ rồi?” Từ Quyên mặt bánh bao ngây thơ vô số tội hỏi ngược lại lão Tô khiến lão tức đến xi khói, vung cây phát trần cụt lông lên định tấn cho Từ Quyên một trận ra trò, nhưng Từ Quyên nào có dễ như vậy bị đánh, nhanh chóng lùi lại một bước khiến Tô lão đánh vào không khí rồi chạy trời chết về phía Thiên Thanh điện. Sau khi chạy khỏi móng vuốt của Tô lão, Từ Quyên cũng không quên quay lại là lời làm mặt quỷ trên Tô lão.

Nàng rất nhanh chóng thu gom đồ, cả bao tải chỉ gồm hai bộ nam trang gọn nhẹ tối màu để tiện hoạt động cùng lương khô cùng một vài vật dụng phòng thân.

Sau khi chuẩn bị xong Tô lão đã đợi nàng trước cửa Thiên Thanh cung, lúc này Từ Quyên đã đổi thành một thân nam trang hắc sắc, tóc buộc cao gọn gàng được thắt lại bằng một sợi dây đen tuyền, bao tải chứa đồ nhỏ được đeo chéo qua một bên. Từ Quyên cười híp mắt giơ tay lên cao vẫy gọi Tô lão đang đứng chờ nàng dưới tàng cây phượng, gọi vọng ra : “Tô lão, ta xong rồi a”. Nói xong nàng nhanh chóng chạy tới chỗ của Tô lão.

Tô lão nhìn một thân nam trang hắc sắc ôm sát người của Từ Quyên mặt nhăn lại thành một đám, ghét bỏ nói : “Ngươi mặc trang phục gì đây? Ta với ngươi đi bắt linh thú chứ có phải đi ám sát ai đâu mà ăn mặc như thế này, vào thay bộ đồ khác đứng đắn hơn cho ta!”

Sau một thời gian chùng dưng, Tô lão trở thành một người khác hoàn toàn, lão rất thích cầu nhàu chỉnh Từ Quyên, lại càng khó tính và hay gõ đầu nàng, làm việc gì cũng phải thật hoàn hảo, đặc biệt là tác phong và cách ăn mặc. Từ Quyên sau ba năm đã quá quen với tính cách này của lão, nàng chẳng để tâm, chỉ bủn môi đáp lại : “Chúng ta trốn ra khỏi cung đi Vạn Linh Sơn mà, không lẽ ngươi muốn ta mặc một bộ đồ lêu lẹt chích chòe đi để gây sự chú ý? Và lại ta thấy trang phục như thế này rất tốt, dễ hoạt động, dễ ẩn mình vào bóng tối”

Tô lão lại liếc mắt khinh thường Từ Quyên, lão nói: “Ai bảo người chúng ta trốn ra? Ta đã xin Hoàng Thượng cho ta và người đi ra ngoài thực nghiệm rồi. Ta cũng không bảo người mặc trang phục công chúa, chỉ thay một bộ thường dân để đi ra ngoài thôi, bây giờ là ban ngày, người đi ra ngoài như thế này càng gây sự chú ý hơn chứ đừng nói là ẩn mình vào bóng tối nữa, và lại đi Vạn Linh Sơn mà mặc trang phục đen để làm bữa ăn cho muỗi à? Không nói nhiều nữa, đi thay bộ đồ khác cho ta!” Càng nói lão càng hăng, cuối cùng là trực tiếp ra lệnh cho Từ Quyên vào thay đồ luôn.

Tô lão nói một tràng như vậy, không cho Từ Quyên có chỗ chen miệng, chỉ biết lẩm bẩm oán giận trong miệng rồi lúi thủ đi vào thay bộ đồ khác. Sau vài phút Từ Quyên trở lại với một thân áo ngắn xanh ngọc bích cùng quần vải trắng, ống tay áo nhỏ, tùy thời có thể buộc lại để dễ hoạt động hơn, ống quần cũng vậy. Một thân quần áo đơn giản hoa văn họa tiết cũng cực kì bình thường không có gì nổi bật, nhìn nàng lúc này chắc chắn không một ai có thể nhận ra thân phận công chúa của Từ Quyên. Lúc này Tô lão đánh giá từ trên xuống mới gật đầu chấp nhận, hai người một lớn một nhỏ cùng nhau đi khỏi cung.

Những lần trước trốn ra ngoài thường là chỉ đi vòng quanh kinh đô thôi, không đi xa, nên Tô lão và Từ Quyên lên ngựa phong trốn ra ngoài. Bây giờ đường đường chính chính đi ra, Từ Quyên có phần không quen, bởi vì Hoàng cung là một nơi cực kì to lớn, với khoản hơn ba mươi cung lớn nhỏ, bốn khu vườn lớn, một hồ nước lớn cùng Thủy Tạ, và những nơi khác nữa. Mà Thiên Thanh cung nằm ở khu phía bắc Hoàng cung, nhưng Vạn Linh Sơn nằm ở phía Đông, dù kề cạnh nhau nhưng đi bộ cũng là một quãng đường dài.

Từ Quyên nhàm chán bắt chuyện với Tô lão: “Tô lão, Hoàng Thượng hẳn cho ta ra ngoài cung sao? Sao bỗng nhiên hẳn lại tốt đột xuất vậy, chẳng phải bình thường luôn cấm túc ta, không cho ta đi ra làm bề mặt hân mà?” Trong giọng nói của nàng có vài phần khinh miệt, vài phần lạnh nhạt bất cần; nàng không cần một người cha như thế, nàng cũng chẳng thương tâm hay có cảm tình gì với hắn, chỉ là nàng ghét con người lạnh bạc vô tình như hắn mà thôi.

Mỗi lần đề cập tới vấn đề này, tâm trạng Từ Quyên luôn khó chịu, Tô lão biết như thế, nàng ghét cha nàng, cho dù lão nói như thế là trái với luân thường đạo lý. Từ Quyên là một người cứng đầu, Tô lão không thay đổi được, nhưng lão vẫn phải nói: “Hoàng Thượng là phụ hoàng của người, là cha người đấy! Dù đúng dù sai hẳn vẫn là cha người, người nên tỏ ra một chút tôn trọng hắn.” Lời nói của Tô lão có phần nghiêm khắc và ép buộc, Từ Quyên không phục, nàng chỉ ngoảnh mặt làm ngơ xem như chưa nghe thấy gì.

Tô lão hết cách, hẳn cũng không thích cái tính bướng bỉnh trẻ con này của Từ Quyên nên cũng mặc kệ nàng như thế.

Không khí giữa hai người trở nên trầm trọng.

Quãng đường từ Thiên Thanh cung tới cửa Hoàng cung phía Tây mất một canh giờ, kì lạ một chuyện là hai người đi qua vườn bạch mai, Ngẫu Kỳ cung, Từ Cầm cung, Nguyệt Tâm cung, Hồng Trần cung; thế mà không gặp phải một cung tần nữ nhân nào cả, ngay cả cấm vệ quan cũng không thấy một bóng người. Bình thường tại vườn mai rất nhiều cung phi hay tập trung tại đó, nhất là lúc này đang mùa xuân hoa mai đua nở nữa, Từ Quyên cảm thấy kì lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, nàng và Tô lão đang chiến tranh lạnh, mà dù sao đi nữa Tô lão cũng không đẩy nàng vào chỗ nguy hiểm nên Từ Quyên chỉ im lặng mà đi theo bước lão. Cho đến khi có âm thanh từ phía sau gọi nàng.

“Công chúa, ngài khoan đã” Âm thanh thiếu nữ cực kì quen thuộc với nàng, đây chẳng phải là Lạc Nhạn sao.

Đi cùng với Lạc Nhạn là cục thịt có lông đỏ - Tiểu Kê đang đậu trên vai nàng. Lạc Nhạn sau khi đợi Phùng đầu bếp làm xong ba bát sủi cảo để bụng lên thì đã không thấy công chúa đâu, chỉ còn lại vền vền một mảnh giấy nói rằng sẽ đi Vạn Linh Sơn, dặn nàng ở lại chăm sóc Tiểu Kê và trông nom Thiên Thanh cung. Lạc Nhạn nghĩ rằng Từ Quyên vẫn chưa đi xa nên nhanh chóng chạy tới cổng phía Đông Hoàng cung, bởi vì hướng đối diện Vạn Linh Sơn, may mắn thay vừa kịp lúc công chúa chưa đi ra ngoài, nếu không có muộn nàng cũng không theo được.

Lạc Nhạn vừa chạy tới chỗ Từ Quyên thì lập tức cầm Tiểu Kê đang bám trên vai đưa cho nàng, vừa thở hồng hộc vừa nói: “Công chúa.... Vạn Linh Sơn là nơi cực kì nguy hiểm... ngài nên mang theo Tiểu Kê” Lạc Nhạn sau khi chạy một quãng đường dài, đã vô cùng mệt mỏi, chỉ có thể vừa nói vừa xoa lồng ngực.

Từ Quyên thấy nàng ta cục khổ như thế, cũng vuốt lưng cho Lạc Nhạn, nàng nói: “Ta biết, nhưng còn có Tô lão nữa mà, người nghĩ cục thịt này bảo vệ được ta sao, hay là hẳn làm con mồi thu hút đám thú ăn thịt rượt đuổi ta.”

“Nhưng hẳn dù sao cũng có dòng máu phượng hoàng, ít ra hẳn cũng có thể làm gì đó.” Lạc Nhạn túm quần nói, nàng quên mất Tiểu Kê chỉ là một tiểu phượng hoàng.

“Thôi, hẳn chỉ giới giành ăn với ta chứ cũng không làm được gì đâu, để hẳn ở lại cho người chăm sóc đi, nhớ đừng cưng chiều hẳn quá làm hẳn mập hơn, lúc đó ta sẽ thật sự đề cho Phùng đầu bếp làm món phượng hoàng quay ngũ vị đó” Từ Quyên cười chọc chọc viên cầu đang xù lông bất mãn trừng nàng.

“Vậy... công chúa hãy cầm theo giỏ hoàng thánh này lúc nào đói còn có thể ăn” Lạc Nhạn đã đem ba bát sủi cảo đặt vào giỏ thức ăn để cho Từ Quyên mang đi sau khi biết nàng sẽ đi xa.

Nhưng Từ Quyên chỉ lắc đầu, nàng nói: “Không cần đâu, bọn ta đi bắt linh thú chứ đâu phải đi dã ngoại, người và Tiểu Kê ăn hết đi”.

Lạc Nhạn vẫn không an tâm dặn dò Từ Quyên nhiều thứ, sau đó còn đòi đi theo nàng, nhưng Từ Quyên chỉ lắc đầu từ chối bảo Lạc Nhạn yên tâm. Rồi bọn họ tạm biệt nhau nhau. Từ Quyên được Tô lão dẫn ra khỏi Hoàng cung, lão thật sự không lừa nàng, đúng là Hoàng thượng đã cho lão lệnh bài ra khỏi cung để đưa nàng đi một cách đường đường chính chính.

